

INTERNASYONAL 14

Enternasyonal'le Kurtulur İnsanlık -4

Uluslararası Bir Komünist Örgüt Yaratma Mücadelesi
Bu sayımızda yer alan yazı Afganistan Komünist (Maoist) Partisi tarafından Ocak 2011 tarihinde yayımlanmıştır.
Yeniye kesin olarak karar verilmelidir

SÖYLEŞİ 19-20

Ezilen Halkların Dayanışması Esas İhtiyacımızdır!

Gazetemizin bu sayısında Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu komutanlarından Şant Azgalyan ile bölgedeki durumu özetleyen ve taburun çalışmalarını konu edinen bir söyleşi yaptık.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 8-21 Aralık 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 251

www.ozgurgelecek30.net

Fiyatı: 3 TL

EMEK 5

MESS Grup TİS
Görüşmelerini
İşçilerden Okumak

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) ve Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikasının (TM) katıldığı görüşmeler öncesi -Ağustos 2021- iki sendika da sözleşme taslaklarını açıkladı.

SENTEZ 12

Kitle Hareketinin
Sinerjisi
Nereye Akacak?

Kitlelerin öfke ve tepkisini tetiklemek, açığa çıkarmak ve hesap soruculuğun adresi olarak sokağı işaret etmek; öte yandan sokağa taşan hareketin bir parçası olmak, bunu en geniş toplumsal kesimlerle, dinamiklerle birleştirmeye çalışmak işte yapmamız gereken budur!

“Birleşik Mücadele İçin Sokağa!”

Döviz kurunda yaşanan dalgalanmayla birlikte alım gücünün düşmesine ve yoksullaşmaya karşı pek çok yerde ezilenler, devrimci-ilerici ve yurtsever güçler sokağa çıktı.

İstanbul

Sarıgazi’de 23 Kasım günü BMG, “**Sömürü her yerde çözüm devrimde**” sloganıyla bir yürüyüş gerçekleştirdi. Mahalle halkının alkış ve tencere-tava çalarak destek verdiği eylem coşkulu geçti. Demokrasi Caddesi’ne çıkan BMG bileşenleri burada polis saldırısına uğradı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

İkitelli’de BMG ile birlikte devrimci, ilerici güçler sloganlarla AKP-MHP iktidarının politikalarını teşhir ederek bir yürüyüş düzenledi. Eyleme halkın yoğun ilgisi ve desteği oldu.

Aynı gün Kadıköy’de Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri’nin çağrısıyla Boğaziçi’de biraraya gelmek isteyen kitleye de polis saldırdı. Kadıköy’ün her tarafını ablukaya alan polise rağmen içinde BMG’nin olduğu devrimci, ilerici güçler, “**AKP mezara halk iktidara**”, “**Hırsız-katil AKP**” sloganlarıyla yaklaşık 1.5 saat boyunca ara sokaklarda yürüdü.

Bu esnada yaşanan polis saldırısında 53 kişi gözaltına alındı.

Ankara

Mamak Şahintepe’de BMG, “**AKP istifa**” sloganı ve ajitasyonlar eşliğinde yürüyüş düzenledi. Halk eyleme tencere-tava ve araçların kornalarına basarak destek verdi.

28 Kasım günü Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri’nin çağrısıyla yapılmak istenen “Geçinemiyoruz” eylemine ise polis saldırısı oldu. Aralarında BMG üyesinin de olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

İzmir

BMG, Güzeltepe ve Yamanlar’da AKP-MHP faşist iktidarının sömürü politikalarını teşhir eden konuşmalar yaparak yürüyüş düzenledi. “**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz**” sloganının atıldığı eyleme halk, tencere-tava çalarak destek verdi.

Adana

Adana Emek ve Demokrasi Güçleri’nin çağrısıyla devrimci demokratik güçler saat 17.30’da İnönü Parkı’nda ekonomik kriz ve yoksulluğa karşı toplandı. “**Emekçiye değil çetelere barikat**”,

“**Emekçiyiz haklıyız kazanacağız**” sloganlarının atıldığı eyleme BMG de katıldı.

5 Aralık günü de Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), “**Birleşirsek Kazanırız**” şiarıyla bir panel düzenledi.

HDP Adana İl binasında gerçekleştirilen panele konuşmacı olarak BMG adına Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkanı **Saliha Aydeniz** ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Eş Genel Başkanı **Şahin Tümüklü** katıldı.

Saygı duruşuyla başlayan panelde, BMG adına konuşan **Sercan Işık**, Birleşik Mücadele Güçleri’nin Adana’daki çalışmalarına ilişkin bilgi verdi.

Panelde ilk olarak konuşan DBP Eş Genel Başkanı Saliha Aydeniz, ülkede giderek derinleşecek çoklu kriz ve sorunlar karşısında BMG’nin kendisini örgütleyerek, mücadele etmesi gerektiğini vurguladı.

TC devletinin tekçilik üzerine kurulduğunu ve bu sistemin devam ettiğini kaydeden Aydeniz, zamanında Şark Islahat Planı’yla şimdi ise “Çökertme Planı”yla tekçiliğin devam ettirdiğini söyledi. Kayyum ve tecrit politikalarını derinleştiren iktidarın Kürt sorununu

görmezden geldiğini ifade eden Aydeniz, Kürt sorununun demokratik çözümünü önüne koymayan, kendini tekçilik üzerinden inşa eden iktidarların tarihinde çöp sepetinde yer aldıklarını belirtti.

Tecrit ve savaş politikalarına da değinen Aydeniz, “*Tam da buradan çıkışın savaşa sonuna kadar hayır demek gerekiyor. Bu savaşa karşı birlikte mücadele etmek gerekiyor*” şeklinde konuştu.

ESP Eş Genel Başkanı Şahin Tümüklü de Birleşik Mücadele Güçleri’nin önümüzdeki dönem mücadele perspektiflerine ve anti-faşist mücadelenin önemine değindi.

İşçi ve emekçilerin açlık, yoksullukla sınındığını, her türlü hak talebinde bulunanlara karşı faşist devletin saldırılarının arttığını kaydeden Tümüklü, derinleşen çelişkiler ve büyüyen toplumsal öfkeye işaret etti.

Ezilen, yoksul halkın öfkesini seçim çağrılarıyla sönmölendirmeye çalışanları hatırlatan Tümüklü, Birleşik Mücadele Güçleri’nin bu öfkeyi fiili, meşru mücadele zemininde örgütleme ve buna uygun bir politik hat kurmasının önemine vurgu yaptı. Yoğun katılımın gerçekleştiği panel soru ve cevap bölümü ile son buldu.

“Türkiye’ye devrim lazım devrim!” Birleşirsek Kazanırız!

AKP-MHP faşist iktidarının elinde Türkiye ekonomisi uçuşa değil çöküşe giderken, her gün Türk lirasının değerinin düşmesi döviz kurunun yükselmesi, halkın sofrasında ekmeği küçültmeye devam etmektedir.

Çalışanların yarısının asgari ücret aldığı koşullarda, asgari ücret erimekte, alım gücü düşmekte, yüksek enflasyonla birlikte hayat pahalılığı artmaktadır. Yoksullaşma derinleşmekte, Türkiye halkı için açlık gerçek bir tehdit olarak ortaya çıkmaktadır.

Ekonomik koşullarda yaşanan durumu artık faşizmin resmi kurumları bile saklayamamaktadır. TÜİK yıllık enflasyonu % 21.31 olarak açıklanmış durumda. Bu resmi açıklamaya rağmen İstanbul Ticaret Odası’nın hesaplaması % 24.05; bağımsız araştırmacıların (ENAGRUP) enflasyon tahmini ise % 58.65 olarak açıklandı. Enflasyonun yüksekliği beraberinde temel gıda ürünlerine yönelik gün gün zam yapılmasını doğurmaktadır. Bu gerçeklik yine TÜİK tarafından gizlenememektedir. TÜİK gıda ürünlerinde son 1 yıldaki fiyat artışları açıklamıştır. Patates % 84, margarin % 58, tavuk % 57, ayçiçek yağı % 49, mercimek % 49, nohut % 47, makarna % 45, süt % 39, yumurta % 37, un % 37, ekmek % 30 zamlanmış durumdadır.

AKP-MHP faşizminin ve özellikle AKP Genel Başkanı R.T.Erdoğan’ın izlediği ekonomi politikası bilinçli, sınıfsal bir tercihtir. İktidar izlemiş olduğu politikayla bir avuç yandaşı zengin ederken geniş kitlelerin yoksullaşmasına, emeğin sefalet ücretine mahkum edilmesine çalışmaktadır. Bu politika ise “Çin tipi kalkınma” olarak propaganda edilmektedir. Bu söylemin, iktidarın karşı devrimci bir propagandası olduğu açıktır. Bir avuç halk düşmanı, zenginlik ve lüks içinde yüzerken, geniş kitleler ağır bir sefalet, yoksulluk koşullarına mâhkum edilmektedir.

Şu an Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu kriz hali yapısaldır ve 2017’de başlayan ekonomik krizin devamıdır. Sanıldığı gibi aksine ekonomik krizin nedeni tek başına R.T.Erdoğan değildir. Elbette krizin derinleşmesinde,

Ekonomiyi düzeltmenin tek yolu emperyalizme bağımlılığı sonlandırmaktan, Türk hâkim sınıfları tarafından hırsızlıkla el konulan, yağmalanan, gasp edilen mülkiyetleri kamulaştırmaktan, sömürüye son vermekten geçmektedir.

işçi sınıfının ve emekçi halkın yoksullaşmasında, kitlelerin açlık tehlikesiyle yüz yüze kalmasında bir numaralı sorumlu R.T.Erdoğan’dır. Ancak yaşanan ekonomik krizin arkasında Türkiye ekonomisinin yapısal durumu belirleyicidir.

Türkiye’nin ekonomisi, emperyalist mali sermayeye bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahiptir. Bu durum beraberinde ekonominin emperyalist mali sermayeye bağımlılık temelinde dönem dönem krize girmesine neden olmaktadır. Türkiye ekonomisinin emperyalist mali sermaye girişine bağımlı olması beraberinde emperyalist mali piyasalarda yaşanan kriz ve gelişmelerden doğrudan etkilenmesine neden olmaktadır. Ekonominin bu yapısı, yüksek dış borç ve ithalata bağımlılığıyla birleştiğinde, sistemin oldukça kırılgan olmasına neden olmakta, emperyalist mali sermayenin sömürü ve rantına açık olmasını doğurmaktadır.

“Türk Usulü Başkanlık Rejimi” olarak tanımlanan “tek adam” yönetiminde

ve faşist diktatörlük koşullarında, “bir şirket gibi yönetilen” Türkiye ekonomisi, emperyalist mali sermayeye bağımlılık temelinde, her türlü hırsızlığın, yağmanın, kayırmacılığın, yolsuzluğun yapıldığı koşullarda iflas etmiş durumdadır.

Ekonominin içinde bulunduğu durumun bu özellikleri, R.T.Erdoğan’ın iktidardan uzaklaştırılmasına rağmen koşulların düzen içinde çözülmeyeceğini de göstermektedir. Türkiye ekonomisinin emperyalist mali sermayeye olan bağımlılığı ortadan kaldırılmadıkça, emperyalist mali sermayenin sömürüsü sonlandırılmadıkça, ekonomik krizler tekrarlanmaya devam edecek, işçi sınıfının sefalet ücretine mahkum edilmesi, emekçi halkın yoksullukla, işsizlikle, açlıkla terbiye edilme politikası ısrarla sürdürülecektir. Sorun sadece AKP ve R.T.Erdoğan değil sistem sorunudur.

Kendiliğinden bilince karşı faşist tahkimat!

AKP-MHP faşist iktidarının ekonomi politikaları, işçi sınıfını ve emekçi halkı

daha da yoksullaştırırken, halk kitlelerinde iktidara yönelik öfke ve tepki artıyor.

Kitlelerde “kendiliğinden politikleşme” artmaktadır. Adıyaman’da köylünün “tırsıkçı kapitalizm” isyanının ardından, Antep’te bir başka köylünün “tek yol devrim ve sosyalizm” haykırışına, Antalya’dan bir genç “Türkiye’ye devrim lazım devrim” sloganıyla eşlik etmektedir. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Çarşı pazarda gezen herkes, kitlelerin içinde bulundukları koşullara yönelik bir öfke ve tepkinin ortaya çıktığını, kendiliğinden bir bilincin geliştiğini rahatlıkla gözlemleyecektir. AKP-MHP faşist ittifakının yönelik kitle desteğinin azaldığını kimi burjuva anket şirketleri de yaptıkları kamuoyu araştırmalarıyla açıklamaktadırlar. Uzunca bir süredir ilk kez burjuva muhalefet iktidardan rol çalmakta ve gündem belirlemeye başlamaktadır.

Kendiliğinden bilincin devrimci-komünist önderlikten, birleşik devrimci mücadeleden kopuk geliştiği açıktır. Kitlelerin yoksullaşması, açlık tehlikesinin baş göstermesi kendiliğinden bir devrime yol açmayacaktır. Türk lirasının değer kaybetmesiyle yükselen enflasyonun toplumsal yansıması yoksullukla birlikte ötesinde iki tercihi dayatacaktır. Ya faşizm, daha da azgınlaşacak ve yoluna başkaca partiler, enstrümanlarla devam ederek kitlelerin öfkesi sistemin derin dehlizlerinde heba edilecek, eskisinden daha güçlü bir zemin üzerinde yükselcek ya da kitleler sistemi sarsan direniş ve isyanlara yönelerek düzeni temellerinden sarsacak.

Türk hakim sınıfları da bu gerçeğin oldukça farkındadır. Bunun son örneğinin ayın sonunda gerçekleştirdikleri Milli Güvenlik Kurumu (MGK) toplantısından sonra yayınladıkları bildiride ifade etmişlerdir. Bildiride; “Türkiye’nin inşa ettiği sağlam altyapı üzerinde, hedeflerine uygun şekilde yatırım, üretim, istihdam ve ihracat odaklı ekonomi politikalarını hayata geçirme sürecinde karşılaştığı ve karşılaşılabileceği sınamalar ile tehditler değerlendirilmiş...” ifadeleri kullanılmaktadır.

Her ne kadar MGK, başkanlık sisteminde eski konumundan uzaklaşmış bir

kurum olsa da Türk hâkim sınıfları ve onların devlet aygıtı için önemli bir kurumdur. Bildiride de açıkça ifade edildiği üzere, AKP-MHP iktidarı, Çin tipi ekonomik kalkınma hayalleriyle devreye koyduğu ekonomi politikaları, bir devlet politikası olarak sürdürülecek, bu politikalara karşı gelen herkes “terörist” ilan edilecektir. Kısacası faşizm ekonomide uygulamaya konulan politikaları eleştirilenleri bir tehdit olarak kodlamış durumdadır.

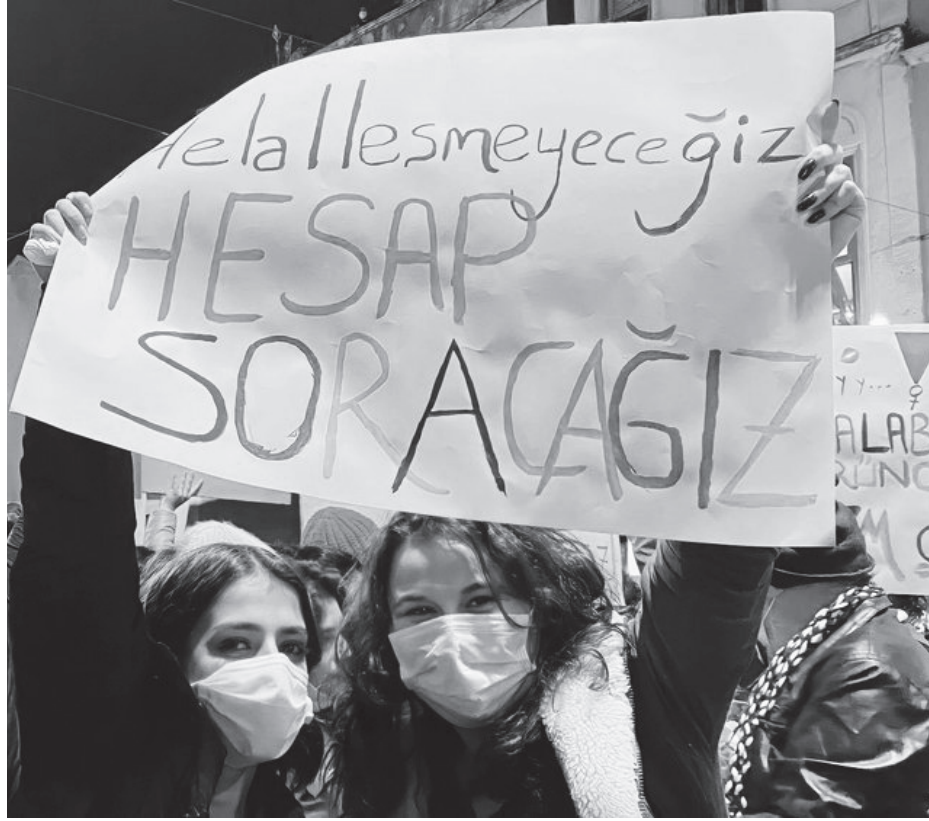
TC, bu kararıyla gerçekte şunu ifade etmektedir; “İşçi sınıfı ve emekçi halkın yaşam koşullarını daha da kötüleştirip değersizleştireceğiz”, “şirket, arazi, mülk vb. ülkede ne varsa milyonlarca insanın adeta köleleştirilmiş emeğini de ekleyip tezgaha koyacağız” ve “emperyalist mali sermayeye pazarlayacağız”, “böyle kalkınacağız!”, “bu politikayı eleştirenleri, bu ekonomik kalkınma modeline karşı çıkanları ise ‘terörist’, ‘vatan haini’ ilan edeceğiz” ve “üzerlerine faşist terörle gideceğiz!” MGK kararının dediği budur!

Türk hakim sınıflarının seçim sath-ı mahalline girildiği koşullarda, -tıpkı 7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra yaşananlar gibi- her türlü yol ve yöntem kullanılarak halka yönelik saldırılar artacaktır. AKP-MHP iktidarı katletme, tutuklama saldırılarının yanında, her türlü provokasyona ve psikolojik harp tekniklerine başvuracaktır.

Daha şimdiden “Erdoğan’ın mitingine bombalı saldırı önlendi” haberleri yandaş basında boy göstermeye başlamıştır. İktidar kaybettiği kitle desteğinin akışını durdurmak için yoğun bir mağduriyet kampanyası içerisinde. “Ekonomide kurtuluş savaşı vermek”-ten, “dış güçlere”, “düşman yoksa yaratma” açıklamalarına kadar bir dizi söylem buna işaret etmektedir.

Bu propagandaya son dönemde R.T.Erdoğan’ın yaptığı “ilginç” açıklamalar da eşlik etmektedir. R.T.Erdoğan; “Ülkeyi tek parti faşizmine sürüklemeye çalışıyorlar. Ortada ne demokrasi ne hak özgürlükler ne ekonomi ne dış politika konusunda herhangi bir program yok. Sadece lak lak var, ucuz kabadayılık var” diyebilmektedir. (4 Aralık. 2021)

Ve yine, “Kendi çocuklarını şatafat içinde yaşatırken bu şehrin, bu ülkenin evlatlarına ölümü ve öldürmeyi reva

görenlere meydanı asla bırakmayacağız” açıklamasında bulunabilmektedir. (4 Aralık. 2021) Bütün bu açıklamalarda aslında R.T.Erdoğan kendisini tariflemektedir. Ancak buna rağmen ısrarla yalana, manipülasyona ve karşı propaganda başurmaktadır.

Bütün bu açıklamalardan anlaşılacağı üzere Türk hâkim sınıfları seçim sath-ı mahalline girmiş ve buna uygun davranmaktadırlar. Ana muhalefet partisinin seçim mitinglerine, Kemal Kılıçdaroğlu’nun da “siyasete başlaması” da bununla ilgilidir.

Öte yandan iktidar boş durmamakta, muhalefete gözdağı vermeye çalışmaktadır. Son olarak DEVA Partisi’ne “casusluk” operasyonu; MHP üzerinden Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Mansur Yavaş’a tehdit; HDP kapatma davasının hızlandırılması ve HDP’ye yönelik tutuklama saldırılarının sürdürülmesi gibi gelişmeler daha şimdiden “seçim çalışmaları”nın başladığının işaretleridir.

TC tarihi bize -düzen içi gelişmeler ne olursa olsun- hakim sınıfların çeşitli klikleri arasında çelişkilerin keskinleşmesinin beraberinde halka, ilericilere, devrimcilere yönelik saldırıların daha da arttığını göstermektedir. Faşizmin MGK kararında da açıkça ifade ettiği üzere halkı daha da yoksullaştırıcı ekonomi politikalarının hayata geçirilmesi ancak ve ancak faşist baskının daha da artırılmasıyla sağlanmaya çalışılacaktır.

tır.

“İkinci Yol”un gündemleştirilmesi

Ekonomiyi düzeltmenin tek yolu emperyalizme bağımlılığı sonlandırmaktan, Türk hâkim sınıfları tarafından hırsızlıkla el konulan, yağmalanan, gasp edilen mülkiyetleri kamulaştırmaktan, sömürüye son vermekten geçmektedir. Kısacası tek yol demokratik halk devrimidir. Birleşik devrimci mücadelenin zaferidir!

Bu yol, hakim sınıf kliklerinin halk kitlelerinin önüne koyduğu “Cumhur” ve “Millet” ittifakların tek alternatifi olarak ikinci yolun gündemleştirilmesidir. Bu gerçek bize sistemin uygulamaya koyduğu ve örnek aldığı propaganda ettiği Çin yolunu izlemeyi salık verir.

Türkiye halkının tek çıkış yolu Mao Zedung önderliğindeki Çin halkının devrim yürüyüşüdür. Bu yolu gündemleştirmek aynı zamanda devrimci hareketin görece güçsüz olduğu koşullarda faşizmin azgın saldırıları karşısında “atom bombasından bile daha güçlü olan halk kitlelerinin gücüne” güven duymamızı salık verir.

Halk kitlelerinin yenilmez gücüne güvenmenin, faşizmin tüm gücüyle gerçekleştirdiği saldırganlığı durdurma ve onu tarihi çöplüğüne göndermenin tek yolunun birleşik devrimci mücadelenin yükseltilmesinden geçtiği bilinmelidir.

Bu anlamda içinden geçtiğimiz koşullarda Birleşik Mücadele Güçleri’nin “Birleşirsek Kazanırız” kampanyası, önem ve gerekliliğini korumaktadır. Son dönemde Sol Parti, TKP ve EMEP arasında HDP’siz ittifak görüşmeleri ile TİP’in CHP’ye sıcak mesajları faşizmin sola yönelik restorasyonuna işaret etmektedir. Bu temelde başta Kürt ulusuna düşmanlık olmak üzere sosyal şoven politikalar yeniden gündemleştirilmektedir.

Bu türden girişimler elbette dikkat çekicidir. Özellikle de devrimcilerin “Birleşirsek Kazanırız” şiarını yükselttiği koşullarda bir hayli de anlamlıdır. Ve aslında sabah akşam konforlu köşelerinde devrimci hareketin güçsüz olduğunu tekrarlayanların gerçek kaygılarına işaret ettiği kadar, Birleşik Mücadele Güçleri’nin pratik etkisini de göstermektedir.

Sokakta ve kitlelerin hareketinin içinde olmayı sürdürmeliyiz. Bu noktada önümüzde iki başarılı pratik örnek vardır. Bunlardan bir tanesi 24 Ekim’de İstanbul’da gerçekleştirilen “İşçi Emekçi Mitingi”dir. Benzer şekilde 12 Aralık Pazar günü İzmir’de Bornova Cumhuriyet Meydanı’nda gerçekleştirilecek olan “İnsanca ve Onurlu Bir Yaşam İçin İşçi Emekçi Buluşması” çalışması önemli pratik deneyimler açığa çıkartan bir çalışmadır. Bu türden ortak çalışmalardan öğrenmek ve daha üst boyutta yeniden örgütlenmek temel yaklaşımımız olmalıdır.

Hâkim sınıfların seçimleri gündemleştirdiği, halka ve devrimcilere yönelik her türden faşist saldırganlığın arttırıldığı koşullarda giderek artan yoksullaşma ve açlık koşullarına karşı kitlelerin içinde daha fazla kök salmak, Birleşik Mücadele Güçleri’nin mahalle ve sokak ayağını daha üst boyutta örgütlemek temel gündemimiz olmaya devam etmelidir.

Bu neden önemlidir? Çünkü önümüzde hakim sınıfların temsilcilerinin de sıklıkla dillendirdiği gibi, yeni Gezilerin yaşanması olasıdır. Önümüzdeki süreçte yeni “Gezi”lerin gerçekleşmesi olasılığına karşı şimdiden hazırlanmamız gerekir.

Kitlelerin hareketini yakalamak, gelişen direnişlerin içinde olmak ve onunla bütünleşmek temel hedefimiz olacaktır!

MESS Grup TİS Görüşmelerini İşçilerden Okumak

Metal sektöründe çalışan 140 bin işçiyi doğrudan etkileyecek olan MESS Grup 2021-2023 TİS Görüşmeleri, Eylül 2021 tarihi ile başladı. Sektörde yetkili olan sendikalardan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) ve Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikasının (TM) katıldığı görüşmeler öncesi -Ağustos 2021- iki sendika da sözleşme taslaklarını açıkladı. TİS görüşmeleri, 23 Kasım günü itibariyle yapılan dördüncü oturumda yine uzlaşma sağlanamadığı için 7 Aralık tarihine ertelendi. Şu ana kadar taslaklarda yer alan idari maddeler dışında bir "uzlaşma sağlanamamış" görünüyor.

Mart 2022'ye kadar anlaşma sağlanmaz ve imzalar atılmazsa grev kararının alınmasına evrilecek gibi duran görüşmelerde, patronlar zam oranlarına ilişkin pazarlığı yürütürken bir yandan da kazanılmış hakların gaspının önünü açmaya çalışıyor. Zira son toplantıda ertelenen maddelere ve tartışmanın yönüne bakılırsa pandemi döneminde kârları kat be kat artan patronlar, dönemin istikrarsızlığını kullanarak kölelik düzenini en ilkel haliyle sürdürme eğilimindeler.

Yıllardır ücret eksenli sendikacılık yapan iki sendika açısından da taslaklardaki saat ücreti, sosyal haklar, fazla mesai ödemeleri, resmi ve bayram tatillerindeki çalışmanın karşılığı vb. gibi ücret eksenli taleplere boğulmuş durumu kısaca özetlemek gerekir. TM saat ücretleri için % 29.57 artış isterken, BMİS ilk altı aylık dönem için % 30.89, ikinci altı aylık dönem için enflasyon artı 3 puan, üçüncü altı aylık dönemde artı 4 puan, dördüncü altı aylık dönemde artı 3 puan, sosyal haklarda ise % 45 artış teklif etti. İşe yeni başlayan metal işçilerinin maaşının asgari ücret artı % 10 fazlası olması, saat ücreti 20 TL'nin altında kalan işçilerin saat ücretlerine 20 TL'yi geçmemek üzere 0.70 kuruş zam yapılması; Kurban Bayramı ödemesinin 1.000 TL ve üzeri olması, resmi bayram ve genel tatillerde fazla mesai ücretinin % 200'e çıkarılması; gece çalışması piriminin % 10'dan 20'ye yükseltilmesi; gelir vergisinin % 15'ten fazlasını patronların ödemesi; yılbaşı ve Ramazan Bayramı'ndan önce net 500 TL'lik erzak verilmesi; işçi ücretlerinin bankada işlem görmesi nedeniyle alınan promosyonların işçilere ödenmesi; devam pirimi olarak 15 saatlik ücret karşılığının ödenmesi; öğrenim yardımının ana sınıfında olanlara ve öğrenim gören sendika üyelerine de yapılması; Tamamlayıcı Sağlık Sigortası'ndan işçinin eşinin ve çocuğunun da yararlanması; SGK'nın karşılamadığı 2 günlük rapor ücretlerinin patronlar tarafından işçiye ödenmesi; 8 Mart'ın kadın işçi-

ler için ücretli tatil olması; 3 Aralık Dünya Engelliler Günü'nün engelli çalışanlar için ücretli izin günü olması vd. ücrete endeksli maddeler olarak taslaklarda yerini aldı. (8 Mart ve 3 Aralık tarihlerini maddi talepler olarak değerlendirmiyoruz elbette ancak sendikaların bu günlere dair genel çağrılar dışında alternatifini oluşturmayı şunu nedeniyle ücret talepli maddeler içerisinde yer verdik.)

Çalışma koşullarına ilişkin taslakta yer alan taleplere de kısaca değinelim. Taşeron ve sözleşmeli işçiliğe son verilmesi; günlük 2 defa 15'er dakikalık dinlenme süresi; yıllık izin günlerinin 2 gün artırılması; işçi sağlığı ve güvenliğinin sendikaların yetkili uzmanları tarafından da kontrol edilmesi; toplu sözleşmeden sendika üyesi olabilen tüm işçilerin yararlanması olarak özetleyelim.

MESS ilkel kölelik koşullarını dayatıyor

MESS ile yapılan her oturum sonrası yapılan açıklamalardan elde ettiğimiz bu maddelerin yanısıra, görüşmeler esnasında patronların dayatmalarıyla yürütülen tartışmalara da bakmak gerekiyor. Çalışma süreleri ve işin düzenlenmesi konusunda denkleştirme süresinin 2 aydan 4 aya çıkarılması; zorunlu nedenlerle işin durması, ulusal bayramlar ve genel tatillerden önce veya sonra işyerinin tatil edilmesi ya da işçinin talebi ile izin kullanılması durumlarında çalışılmayan bu süreler için telafi çalışması yapılması; ikramiyelerin, fiili çalışılan süreleri yani işe devamlılık esasına göre ödenmesini çalışılmayan günlere ilişkin ikramiyelerin ödenmemesi; hafif işlerde çalışabilir raporu olanlar konusunda, önerilen işi kabul etmeyen işçinin iş akdini İş Kanunu'nun 24-1(a)'ya göre feshetmiş sayılması; işe yeni başlayanların deneme sürelerinin 2 aydan 4 aya çıkarılması vb. talepleri sendikalar tarafından kabul edilmediği için 7 Aralık gününe ertelenen başlıklar.

İşçiler, taslakların revize edilmesini istiyor

Sendikaların hazırladıkları taslaklar, Ağustos ayında açıklandığından, sonrasında halkın alım gücünün oldukça düşmesine neden olan gelişmelerden muaf kalmış oldu. Geçmiş dönemlerde imzalanan TİS'lerde alınan zamlar iki yıl içerisinde erirken, bu yıl sözleşme imzalanmadan dahi istenilen zam enflasyona yenik düşmüş oldu. Döviz ve altındaki hızlı yükselişler, temel ihtiyaç maddelerine yapılan fahiş zam, konut sorunu, fatura zamları derken, günü evine tek parça geldiği için kurtaran metal işçileri TÜİK'in açıklamış olduğu enflasyon oranlarının

gerçeği yansıtmadığını biliyor ve sendikalara taslakların revize edilmesi çağrısını yapıyor. Asgari ücrete zam yaparken çay ve simit hesabı yapıldığını dile getiren işçiler simitin dahi % 75 oranında zamanlanarak 3.5 TL olduğuna dikkat çekiyorlar. Fabrikalarda, işyeri temsilcileriyle işçilerin yaptıkları konuşmalar ve tartışmalarda TM'nin sözleşmeyi % 15-20 bandında imzalayacağına dair öngörüler oldukça fazla. İşçilerin nabzını yoklamak anlamına geldiğini bildiğimiz bu ifadeleri aynı zamanda bir gözdağı olarak okumak gerekiyor. Çünkü istikrarsız ekonomik gelişmeler karşısında patronların bu oranları vermesinin dahi "lütuf" olarak kabul ettirilmesine karşı itirazlar yükseldiğinde toplu ve tazminatsız çıkarmaların, işyeri kapatmaların gündeme geleceği dilendiriliyor. İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü bir süreçte işçilerin işsiz kalma korkusundan beslenmek dışında bir seçenekleri olmadığının farkındalar belli ki.

Sözleşme süreci, BMİS'e üye işçiler tarafından da yoğun bir şekilde tartışılıyor. TM'nin çoğu fabrikasında olmayan tam maaş ikramiye ödemeleri, BMİS'in örgütlü olduğu birçok fabrikada 3 ayda bir öden-diğinden, işçiler kazanılmış hakları tartıştırmayacaklarını söylüyorlar. Aynı şekilde zam oranlarının revize edilmesini isterken "Gelirde Adalet Vergide Adalet" kampanyasının aktif yürütücüsü konumunda BMİS ve üyeleri. Asgari ücretle çalışanların Ağustos-Eylül ayı itibariyle yüksek vergi ödemeye başlaması, sendika üyesi olan işyerlerinde çalışanlar için Nisan ayında başlaması demek. İkinci üç aylık dilimde ödenen ikramiyeler, fazla mesailer ve pirimlerden yüksek kesintiler olması nedeniyle yılın kalan 7-8 ayında aldıkları net maaşlar ilk 4 ayın da altına düşmüş olduğundan sözleşme sürecini vergide adalet talebiyle birleştiren işçiler çalışma koşullarına dair tartışmaların daha yoğun yürütülmesini bekliyor.

Pandemi puslu havayı dağıttı

İçerisinden geçtiğimiz süreç itibariyle ücret tartışması elbette ki çok önemli bir yerde duruyor. Ancak ağırlıklı ücret talepli bir sözleşme ve sendikal çizginin yeterli olmadığı, işçilerin çalışma yaşamındaki hayati sorunlarının tali kaldığına dair söylemlerin işçiler arasında daha fazla karşılık bulduğunu söyleyebiliriz. Pandemi koşulları patronlar açısından emek sömürüsünün katmerlendiği bir süreç olurken işçiler açısından ise bu sömürü çarkı içerisinde güven duyarak yaslanabilecekleri bir çatının neden olmadığına dair sorgulamayı beraberinde getirdi. Kod 29 fişlemesiyle işten çıkarılmalara karşı iş-

çilere adli mercilerde hakkını arayabileceğini söyleyen sendikaların, bu saldırıya karşı koymak için yazılı açıklamanın ötesinde bir girişimde bulunmaması ilk akla gelen örnek.

Tam kapanma döneminde işçilerin KÇÖ'lerle yaşamaya mahkum edilmesine, işyerlerinde kalabalık çalışma koşullarına, Tamamlayıcı Sağlık Sigortası'nda 8 muayene ve 1 tahlilden fazlasına normal tarife uygulanmasına, ikinci kez Covid-19'a yakalananların karantinaya alınmayarak çalıştırılmasına, kronik rahatsızlıkları olan işçilerin virüsün yayılım hızının yükselişte olduğu dönemlerde çalıştırılmaya zorlanmasına, KÇÖ sonlandıktan sonra ücretsiz izne çıkarılanların yıllık izinlerinin gasp edilmesine ve içeriye borçlanmasına, işyerlerinde artan taciz ve mobbing gibi bir dizi saldırıya karşı sendikaların cılız seslerle itiraz etmesi, sendikaların bünyesinde profesyonel olarak çalışan kişilerin işçilik vasfını çoktan yitirmiş, işçilerin yaşamlarından kopmuş olduğunu biraz daha açığa çıkarmış oldu.

Sendikalardaki mevcut tabloyu daha açıktan gören ve eleştiren işçilerin durumu değiştirmek için yol yöntem arayışında olduğunu da eklemek gerek. Bulundukları alanlarda ellerinde varolan imkanlar dahilinde müdahale etmeye başladığını son birkaç aylık dönemde, seçim zamanı gelmiş olan fabrikalarda yapılan temsilcilik seçimlerindeki sonuçlara bakarak doğrulayabiliriz. Otomotiv sektöründe üretim yapan bir fabrikada 3-4 dönemdir temsilcilik yapan, BMİS Genel Merkez atamasıyla temsilci olarak dayatılan ve türlü oyunlarla seçtirilmiş olan temsilciler, Kasım ayında yapılan seçimlerde 200 oy bile alamadılar. 1.100 kişinin çalıştığı fabrikada, muhalif kimliğiyle bilinen 3 yeni temsilci 608-597-573 oy alarak seçilmiş oldu. Rakamların kendisi değişime olan ihtiyacı ve müdahaleyi gösteriyor başlı başına. Gelişmeleri doğru okuyan sendika yöneticileri, temsilcilik seçimi için 4 yıllık süreyi geçirmiş olan fabrikalarda seçimleri "yeni aday çıkmadığı" gerekçesiyle ertelemeyi görev edindi hızlıca. Devrimci sendika, söz konusu koltuk olunca demokratik yolları rafa kaldırdı kısacası. Ancak görünen o ki, işçilerin taleplerini görmezden gelerek, patronlarla uzlaşma arayışında olan, sendikal mobbing uygulayan sendikaların ve yöneticilerinin uykularını kaçırarak gelişmeler yaşanıyor. İmzalanacak olan TİS tam da bu nedenlerle başta metal sektörü olmak üzere işçi sınıfının mücadelesi içerisinde kritik bir öneme sahip duruyor.

SÖYLEŞİ | “İşçilerin yön verdiği bir sendikal anlayış istiyoruz”

DİSK/Tekstil Antep Bölge Temsilcisi Mehmet Türkmen, 2 yıl boyunca sürdürdüğü görevinden sendika yönetimi tarafından “el çektilirdi”. Türkmen’in görevinden alınmasının ardından bölgede adından söz ettiren Uğur Tekstil ve Özak Tekstil’de sendikal mücadeleye dönük saldırılar hız kazandı. Türkmen, bölgede işçilerin saygısını kazanmış durumda ve sendikal bürokrasiye karşı sınıf sendikacılığını savunduğunu dile getirmekte. Sendika yönetimi ise Türkmen’in Uğur Tekstil patronlarıyla işbirliği yaptığı iddiasıyla görevine son verdi.

Özgür Gelecek gazetesi olarak Türkmen ile sendikanın tutumunu, sarı sendikacılık ve sendikal bürokrasiye karşı verdiği mücadele ve Türkiye Kürdistanı’nda sendikal örgütlenmenin nasıl oluşturulacağı gibi başlıklar üzerinde bir röportaj yaptık.

- Merhabalar. İlk olarak görevden alınma sürecinizi sormak istiyoruz. Size herhangi bir bildirim yapılmadan, haber verilmeden bir süreç yürütüldü. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Kendilerinin de dediği gibi evet bir uyumsuzluk vardı. Ancak uyumsuzluğun temelinde asıl olarak sendikal anlayış vardır. Çünkü benim iki yıldır görev aldığım süre boyunca, esas aldığım sendikal anlayışla, genel merkezin ve özellikle genel başkanın sendikal anlayışının arasında ne yazık ki büyük farklar var. Görev aldığım da aslında bunun farkındaydım, onlar da biliyorlardı ancak ona rağmen göreve başladım. Ben görev alırken sendikal anlayışımı açık biçimde ortaya koymuştum. Sınıf sendikacılığını savunduğumu, sendikal faaliyet yürütürken işçilerin iradesini esas alacağımı, bütün süreci olabildiğince işçilerle birlikte karar alarak yürüteceğimi ve mücadelecilerle bir anlayışa sahip olduğumu söyledim. Ayrıca “bunları yaparken işçinin iradesini yok sayan sendikal anlayış bizi engellemeye çalışacak, boşa çıkaracak, yukarıdan bir müdahale olacaksa hiç baştan birbirimizi yormayalım” dedim. Bana bu konuda güvence verdiler. Görev aldığım alanda bütün yetkinin bende olduğunu ve yukarıdan hiçbir müdahale olmayacağını sözünü bana bizzat genel başkan verdi ve bu rahatlıkla görev aldım ancak böyle olmadı.

Dönem dönem genel başkanın benim sendikal anlayışından rahatsız olduğunu gördüm. Yaptığımız eylemleri, direnişleri ve sendikal faaliyeti engellemek için çeşitli girişimleri, baskıları oldu ama bunların hiçbirini kabul etmedik. Sendikal anlayışından ve mücadeleden ödün vermeden mücadeleyi bugüne kadar sürdürdüm. En son Uğur Tekstil mücadelesinde ortaya çıkan tutum artık bunu sürdürülemez bir noktaya getirdi. Çünkü orada bizim bütün itirazlarımıza rağmen genel başkanın, Uğur Tekstil patronuyla sürdürdüğü ilişki, görüşmeler, anlaşmalar kabul edeceğimiz şeyler değildi.

O görüşmelere işçi temsilcilerini katmadılar. Görüşmelerde işçilerin bilgisi olmadan toplu sözleşme taslakları tartışılıyordu. Bununla birlikte farklı kaynaklardan öğrendiğimiz kadarıyla Uğur Tekstil patronuyla sendika başkanının arasında anlaşma olduğu ortaya çıktı. Sonrasında da zaten benim görevden alınmam ve yaşananlar bunu doğruladı. Anlaşma da şu ki; Uğur Tekstil, sendikayı kabul edeceğini ancak beni kabul etmeyeceklerini, muhatap olmayacaklarını söylemiş. Genel başkanımız da bu sözü vererek patronla anlaşma yapmış. Bunun sonucunda ben görevden alınmış oldum. Benim görevden alındığının açıklandığı gün Uğur Tekstil’de 100 işçi işten çıkarıldı. Bu 100 işçi, işten atıldıktan sonra işçiler günlerce fabrikanın önünde ve şehir merkezinde eylemler yaptılar.

Ama ne yazık ki sendika, sendika yöneticilerinden hiç kimse bu arkadaşlarımıza sahip çıkmadı ve işçilerden yana taraf tutmadılar. İşçiler sendikayı arayıp işe geri dönme mücadelesinde destek istediler ama tamamen yüzüstü bırakıldılar. Aynı şey Özak Tekstil işçileri içinde geçerli.

- Bundan önceki röportajımızda Uğur ve Özak’taki kazanımların bölgedeki işçi sınıfına cesaret verdiğini söylemiştiniz. Şimdi bölgedeki durum nasıl?

- Uğur Tekstil direnişinde fabrikanın tekrar açılması, patrona geri adım attırılması ve 300 işçinin işe geri alınmasını sağlayan bu mücadele, tüm işçilere büyük güven ve cesaret vermişti. Bunun hemen akabinde başka fabrikalarda da

örgütlenmeler başlamıştı. Ama sendika genel başkanı ve patron arasındaki bu ilişkiden sonra benim görevden alınmam, aynı şekilde Uğur Tekstil’de 100 işçinin işten atılması sonrasında sendikanın hem Uğur Tekstil’de hem de Özak Tekstil’de işçileri yüzüstü bırakması, ne yazık ki işçilerde güvensizliğe yol açtı.

Bu pratik, işçilerin sendikaya yönelik eğilimini zedeleyen bir tutum oldu yazık ki. Çünkü iki yıldır bu bölgede sürdürdüğümüz sendikalaşma mücadelesi, direniş ve mücadele pratiği, bölgede işçilerin örgütlenme ısrarı olmuştu. Bununla birlikte hem sarı sendikacılığa hem de bürokratik sendikacılığa karşı gerçekten işçilerin mücadelesine sonuna kadar sahip çıkan, işçilerle birlikte karar alan, işçilerle birlikte mücadeleyi yöneten bir sendikal anlayış kazanmıştı. Ama ne yazık ki bu yaşananlar, işçilerin güvenini kıran bir örneğe dönüştü. O yüzden Uğur ve Özak Tekstil işçilerinin kazandığı tablo, bu süreçle birlikte tersine dönmüş oldu.

“Yeni bir örgütlenmeyi tartışıyoruz”

- Sınıf sendikacılığı yapmaya çalışan sendikacılardan birisiniz. Bugün baktığınızda hem bölgede hem de genel olarak sendikacılık anlayışını nasıl görüyorsunuz?

- Ben yeri geldiğinde söylüyorum ve söylemeye devam edeceğim. İşçilerin mücadele etmesinin önünde zaten birçok engel var Türkiye’de. Sendikalaşmanın önünde yasalar, prosedür, bürokrasi, devletin çıkardığı engeller, patronların sendika ve işçi düşmanı pratikleri, bütün bunlar zaten örgütlenmenin önünde büyük engeller. Ama ne yazık ki engeller sadece bunlardan ibaret değil.

İşte bu son örnekte yaşadığımız gibi sendikal mücadelenin önündeki en büyük engellerden birisi de böyle sendikaların kendisi aynı zamanda. O yüzden sadece patronlara, sermayeye karşı mücadele etmek yetmiyor, aynı zamanda bu bürokratik sendikal anlayışa karşı da mücadele etmek gerekiyor.

Burada iki yıllık emeğimiz ile Antep, Urfa ve bölgedeki deneyim ve tecrübelerimiz de bunu gösteriyor, bu tarzda ısrarcı olmak gerekiyor. Yani işçilerin yönettiği, işçilerin karar aldığı, mücadelecilerle

sendikacılığın inşa edilmesi gerekiyor. Sendikalarda örgütlü olan işçilerin böyle bir görevi var. Sendikaların başındaki bu bürokratik anlayışa, bu patron işbirlikçi sendikal anlayışa karşı işçilerin kendi sendikalarına, kendi örgütlerine sahip çıkması ve sendikaların başından bu anlayışın tasfiye edilmesi gerekiyor. Sendikaların başında işçi sınıfının kendisinin olması gerekiyor.

Biz ise bölgede yani Urfa’da, Antep’te toplantılar yapıyoruz çünkü 2 yıldır diğer sarı sendikalara karşı en azından bu bölgede alternatif olarak güvenip örgütlenebileceği bir mevzi haline gelmişti DİSK/Tekstil. Ama bu yaşananlarla birlikte ne yazık ki bunun koşulu ortadan kalkmış durumda. O yüzden biz şimdi işçilerle yeni bir sendikal mücadele anlayışını tartışıyoruz. Yani Uğur Tekstil gibi yetki alınan yerlerin dışında -çünkü orada hali hazırda bir yetki var ve sendikanın bütün bu tutumuna karşı işçiler direnişe sahip çıkarak direnişi sürdürecekler- Urfa ve Antep başta olmak üzere bölgedeki fabrikalarda yeni bir örgütlenmeyi tartışıyoruz. Bu konuyla ilgili işçilerle toplantı halindeyiz, bu hafta işçilerle 13-14 toplantı yaptık. Bu toplantılarda bağımsız bir sendikayı, gerçekten iradesi ile işçilerin yönettiği ve karar aldığı bir sendikal anlayışı hakim kılmak istiyoruz.

İşçi sınıfının bu bölgede sefalet ve kölelik koşullarına karşı birlik olup örgütlenmesi, çatı altında birlik olması için ihtiyaç duyduğu mücadelecilerle bir sendika seçeneği yaratmak için çalışmalarımızı sürdürüyoruz ve bunu kısa sürede sonuçlandıracağımızı düşünüyorum. Evet buna henüz bir karar vermiş değiliz ama tartıştığımız alandaki işçi komiteleri ile ağırlıklı eğilim bu ancak buna da işçilerle birlikte karar vereceğiz, onların inisiyatifi ile şekillenecek. Mevcut bir sendikada örgütlenmeyi sürdürme de olur ancak bu da bir koşulu olur o da işçilerin yönettiği ve işçilerin karar aldığı bir sendikal anlayış için kesin ve somut bir güvence verilirse olabilir, bu olmadığı takdirde biz kesinlikle bağımsız bir sendika kurma konusunda kararlıyız. Söylediğim gibi işçiler de bu konuda kararlı ve bu da önümüzdeki birkaç hafta içerisinde netleşecek.

SÖYLEŞİ | “Herkesi 19 Aralık’ta Kartal Meydanı’na Çağırıyoruz!”

KESK, 8 Aralık’ta Amed ve İzmir’de, 19 Aralık’ta ise İstanbul ve Ankara’da “Geçinemiyoruz” sloganıyla miting düzenleyecek. İstanbul’da düzenlenecek miting için KESK ve bileşenlerinin birçok alanda çağrısı sürüyor. İktidarın krizine karşı ses çıkarmak isteyen herkesi mitinge davet eden KESK, sürecin sadece kamu emekçileri değil bütün halk için her geçen gün daha da zorlaştığını ifade etti.

Özgür Gelecek gazetesi olarak, KESK’in miting çağrısını ve sürece ilişkin sözlerini, İstanbul Tertip Komitesi’nden SES Şişli Şube Eşbaşkanı **Abuzer Aslan** ile konuştuk.

- Ağustos ayında sarı sendikalarla 2022 yılı için % 5+ % 7, 2023 yılı için % 8 + % 6 olarak yapılan maaş artışı söz konusu. O dönem itibariyle bile kötü olan bu maaş artışını, bugünle kıyaslayınca daha da vahim bir tablo çıkıyor ortaya. Bu TİS’e dair ne söylemek istersiniz?

- Evet toplu iş sözleşmesi yapıldı ancak yapılır yapılmaz da tartışmaya açıldı. İktidar kanadından “revize edelim” şeklinde söylemler açığa çıktı. Aslında toplu iş sözleşmesi masası bizi temsil etmiyor, bizim için bir önemi yok. Çünkü toplu iş sözleşmesi ile bağlanan % 7 artı % 5’in yaşamla, gerçekte hiçbir bağlantısı yok. Bu toplantılarda emekçilerin görüşü alınmadı, mücadele eden sendikaların görüşü alınmadı, sadece yandaş dediğimiz sendikalarla, kapalı kapılar ardında bir TİS süreci yapıldı ve bu süreç uygulanmadan kendileri tartışmaya açıyorlar.

Şu an itibarıyla ev kiralılarımızı ödeyemeyecek haldeyiz, yaşam standartlarımız aşırı derecede düştü yani insanlar geçinemiyor. Biz de olağanüstü dönemlerden geçtiğimiz bu günlerde meydanlarda, alanlarda emekçilerle-çiftçilerle-esnafla-kadınla-gençlerle, tüm halkla bu ekonomik yıkıma karşı alanlarda ses olacağız.

- Bu tabloya karşı durmaya çalışan konfederasyonunuz gözaltı ve ihraç saldırılarına maruz kalıyor. İktidarın bu saldırılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sizde çok iyi biliyorsunuz ki; 15 Temmuz sözde darbe girişiminden sonra kanun hükmünde kararnameler (KHK) furyası başladı. O furyanın ardından bu kanun hükmünde kararnameleri sürekli hale getirmek için Olağanüstü Hal (OHAL) Komisyonu tarafından 375 sayılı kanunun geçici 35. maddesini getirdiler. Bu bahsettiğimiz madde, Bakanlık bünyesinde kurulan bir komisyondur. Bu şekilde herhangi bir kişinin ifadesi alınmadan, bir soruşturmaya tabi tutulma-

dan “sizi ihraç ediyoruz, gelin ifadenizi verin” şeklinde bir ucube sistem getirdiler.

Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır’da bu şekilde 21 arkadaşımız ihraç edildi. İhraç olmalarına neden olan suçlamalar ise federasyonumuzun yapmış olduğu eylem ve toplantılara katılmak! Biz buna karşı her alanda duruşumuzu sergilemeye devam edeceğiz.

“Bir avuç olanlar kazanıyor, biz kaybediyoruz!”

- KESK olarak “Geçinemiyoruz! İnsanca Yaşam, Emekten ve Halktan Yana Bütçe İçin Omuz Omuza” şiarıyla dört şehirde miting düzenleyeceksiniz.

Bu mitingte KESK olarak neleri dile getireceksiniz, mitingin kapsamı nedir?

- Bu mitingler sadece kamu emekçileri için değil; geçinemeyen esnaf, işsiz, evsiz barksız kalan öğrenciler, ataması yapılmayan milyonlarca öğretmen ve birçok insanı kapsıyor. Bugün baktığınız zaman milyonlarca insan kiralılarını ödeyemiyor, konut sıkıntısı yaşıyor ancak iktidar buna karşın bir avuç vurguncuya-rantçıya ve kapitaliste kazandırıyor. Bir avuç kazanıyor, bunların dışında hepimiz kaybedenleriz. Biz de kaybedenler olarak bahsettiğim milyonların sesi olacağız ve hep birlikte alanlara geleceğiz.

- Son olarak mitinge yönelik çağrılarınızı alabilir miyiz?

- Biraz önce bahsettiğim ezilen tüm kesimleri, şiddete maruz kalan kadınları, fobiye maruz kalan trans kadınları, LG-BTİ+’ları, mobbinge maruz kalan emekçileri ve bugün itibarı ile ciddi anlamda yoksullaşan tüm kesimleri mitinglere katılmaya çağırıyoruz. Bu anlamda yine DİSK’i, TTB’yi, TMMOB’u, sol, sosyalist ve demokratları da mitinglere destek vermeye çağırıyoruz. Tüm işçileri, işsizleri, kadınları, emeklileri, esnafı, gençleri ve geçinemeyen herkesi 19 Aralık’ta Kartal Meydanı’nda yapacağımız mitinge çağırıyoruz.

“Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz!”

İzmir’de devrimci-ilerici güçler **“İnsanca ve onurlu bir yaşam için işçi emekçi buluşması”** şiarıyla bir kampanya başlattı.

17 Kasım günü Karşıyaka İş Bankası önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla açıklanan deklerasyonla BDSP, Birleşik İşçi Kurultayı, Dev-Tekstil, Ekmek ve Onur, ESP, Ege İşçi Birliği, Kaldıraç, Köz, Partizan, Sosyalist Kadın Hareketi ve Toplumsal Özgürlük Partisi tüm işçi ve emekçileri 12 Aralık Pazar saat 14.00’te Bornova Cumhuri-

yet Meydanı’nda düzenlenecek “İşçi Emekçi Buluşması”na davet etti.

Bileşenler aynı gün, DİSK’in Cumhuriyet Meydanı’nda “Geçinemiyoruz” başlığıyla gerçekleştirdiği mitinge katılarak buluşmaya çağrı yaptı.

23 Kasım günü biraraya gelen aralarında Partizan, YDG, ESP, SGDF, Kaldıraç ve BDSP’nin de olduğu birçok devrimci-demokrat kurum, **“Krizin bedelini ödemeyeceğiz, insanca ve onurlu yaşam istiyoruz”** şiarıyla Karşıyaka Çarşı’da bir basın açıklaması düzenledi.

“Kurtuluş yok tek başına; ya hep beraber ya hiç birimiz” sloganının atıldığı eylemde AKP-MHP ittifakı protesto edildi. Buluşmaya çağrı kapsamında; 27 Kasım’da İzmir Şirinyer İZBAN istasyonda buluşma bildirileri dağıtılarak işçi ve emekçileri açıklamaya davet edildi.

1-2 Aralık günü de Küçük Çiğli, Harmandalı, Güzeltepe’de afiş çalışması ve Karşıyaka İzban önünde gerçekleştirilen bildiri dağıtımlarıyla işçi ve emekçiler yapılacak buluşmaya çağrıldı.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Zayıf Yanımız: Kadın Emeği 1/2

Türkiye’de kadın hareketinin özellikle kadına yönelik şiddetle mücadele kapsamında katettiği mesafe çok önemli. Kadına yönelen şiddetin her türlüşüne karşı mücadelede, zengin bir deneyime bu vesileyle sahip olduk. Bunun bir yanısması olarak şiddet karşısında reflekslerimiz oldukça güçlü, açığa çıkardığımız enerji büyük ve bu enerji, nicelik ve nitelik bakımından azımsanmayacak düzeyde kadınların politik olarak çekim merkezi haline geldi. Şiddeti kadınların yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getirmeye çalışan politikalar karşısında elbette bu kaçınılmaz bir durum. Ve öyle görünüyor ki; bu konuda gözümüzü kulağımızı kapatma, durup dinlenme lüksümüz yok. Bu kaçınılmazlık içinde odağımızı büyütmek, politik söylemlerimizi zenginleştirmek, zayıf kaldığımız alanlarda da güçlenmek zorundayız.

Pek çoğumuzun rahatlıkla ifade edeceği ya da katılacağı bir belirleme olarak kadın mücadelesi-kadın örgütleri-kadın hareketi bakımından en zayıf kaldığımız alan olan “kadın emeği” biçiminde özetleyebileceğimiz meseleye odaklanmaya çalışacağız. Çok çerçeveli ve alt başlıkları bol bir konu olduğu aşikar. Bu yüzden tartışmanın bir rotasının olması şart. Güncel bir tartışmanın işlevli olduğunu düşünüyoruz. Bugün kadınların çalışma alanlarına katılım biçimini doğrudan etkileyen AKP’nin kadın istihdamı politikaları, kriz dönemlerinin kadınlara yansımaları, kadın işçi direnişleri ve ilişkilenebilecek biçimlerimiz, söz konusu mesele bağlamında neler yapabileceğimiz ve nasıl politik söz ve talep açığa çıkarabileceğimiz tartışmayı odaklayacağımız temel başlıklar. Bu meseleye odaklanmanın kadın gündeminde pek çok konuda olduğu gibi “kadın emeği” kapsamında da refleks gücümüzü artırmaya katkı sunacağını düşünüyoruz.

Söz konusu kadınlar olduğunda AKP’nin temel perspektifi “kadın yok, aile var.” Kadının bütün varlığını aile üzerinden tanımlayan, her mesele özgülünde kadınları aile içine sıkıştırmaya çalışan bu yaklaşım, kadınların istihdamında da aynı biçimde açığa çıkıyor. AKP, kadınlar evde kalsın, çocuk yapsın, ev ve aile ile ilgilensin istiyor. Sözde istihdam politikalarına da bu istek biçim veriyor. AKP’nin “aile ile uyumlaştırılmış istihdam politikası” kadını çalışma adı altında eve, aileye daha fazla çekiyor. Aile ile uyumlaştırılmış şekilde istihdama katılım kadınlar için esnek, güvencesiz, parça başı iş, niteliksiz işlerin

kadınlara bırakılması gibi sonuçlar açığa çıkıyor. Örneğin hasta, yaşlı, engelli bakımı yapan kadınlara devlet maaş veriyor ve bu kadınları istihdamda sayıyor.

Türkiye ekonomisinde hizmet sektöründe istihdam edilenlerin oranları yükseliyor. Tarımın payı her geçen gün azalıyor. Sanayinin istihdam içindeki payı ise düşük düzeyini sürekli koruyor. AKP, inşaat sektörüne dayalı büyüme politikası izliyor. Bu ise erkek istihdamını artırıyor ve kadın istihdamını düşürüyor.

Resmi metinlerde kadın istihdamını artırma hedefinden söz eden, yıllardır kadınların istihdama katılımını ve kadınlarla ilgili projeleri “desteklediklerini” açıklayan AKP projelerinden çıkan sonuç, esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştırmak ve kadın girişimciliğini desteklemek. Kadın girişimciliğini desteklemeye yönelik olan çok sayıda proje ve mikro kredi uygulamaları ile kendi hesabına çalışan kadın sayısında artış yaşandı. Ancak kendi hesabına çalışmanın yaygınlaşması, kayıtdışılığı da artırıyor. Bunun yanında bu işler kadınları daha fazla eve bağlayan nitelikler taşıyor.

AKP’nin bu yönlendirmesi aynı zamanda kadını yine ikinci pozisyona itiyor. Kadının söz konusu bu işlerle elde ettiği geliri, aile bütçesine küçük katkıdan başa bir şey olarak görmüyor. Dahası bunun dışında bir gelişmenin yolunu en başından tikiyor. Neo-liberal politikaların bir yansıması olan bu durum kadınları ucuz işgücü olarak çalışma yaşamına çekiyor. AKP gibi gerici iktidarlar ise bu gelişmeyi ev ve aile eksenini güçlendirecek şekilde biçimlendiriyor.

AKP’nin kadın kooperatiflerini desteklemesi de bu sebeple. Kooperatiflerin temel olayı kadınların zaten yaptığı işi ekonomiye çevirme. Bunun anlamı şu; ev içinde aile için yaptıklarının sayısını, miktarını artırarak bunu aile ekonomisine katkıya dönüştürme.

Kooperatiflerdeki temel sorun, AKP’nin ele alışıyla gerçek ihtiyaç üretmeyen alanlara dönüşmüş olması. Söz konusu coğrafyanın ihtiyaçlarını da hedefleyen bir üretim yapma yaklaşımı yok. Daha çok kadınları süs eşyası, sabun, takı yapmaya ya da ev için yaptığı salça, peynir vb. miktarını artırarak satmaya odaklayan bir kooperatif anlayışı hakim. Kadın emeğini aile bütçesine katkı şeklinde dizayn eden bu yaklaşım, kadını evin dışına çıkarmak yerine daha fazla eve çekmeye çalışıyor.

Kadınlar 25 Kasım’da Engellemelere Rağmen Sokaktaydı

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü’nde kadınlar birçok ilde saldırılara rağmen sokaklardaydı. Aralarında YDK’lıların da olduğu binlerce kadın, sokaklarda isyanı haykırdı.

İstanbul’da 25 Kasım Kadın Platformu’nun, “Erkek-devlet şiddetine karşı isyanımız bitmedi! Büyüyor! Hayatlarımız için mücadeleyle!” çağrısına kulak veren kadınlar, Tünel Meydanı’nda buluştu. Son 10 yılın en kitlesel eyleminin gerçekleştiği İstanbul 25 Kasım’ı son dönemde ülkedeki baskı, saldırı ortamına öfke ile ekonomik kriz ile yoksullaşmaya duyulan öfkenin haykırıldığı eyleme sahne oldu. Kadınların buluşması öncesi, Beyoğlu’nun Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesi başta olmak üzere birçok cadde ve sokak bariyerlerin yanısıra zırhlı araç ve çevik kuvvet araçları ile ablukaya alındı.

Bulunduğu yerlerde 25 Kasım Kadın Platformu’nun bileşeni olan Yeni Demokrat Kadın (YDK) “Birbirimiz İçin İsyandayız” yazılı pankart ile eylem alanlarında yerini aldı.

YDK Ankara, İzmir, Aydın gibi yerlerde de yoğun çalışmalarıyla eylemlere çağrı yapmıştı. Bu çalışma coşkulu bir 25 Kasım süreci açığa çıkardı.

Türkiye’nin dört bir yanında kadınlar bu yıl patriarkaya karşı öfkelerini kuşanarak sokağa çıktı.

Ankara’da Kadın Platformu’nun çağrısı ile yüzlerce kadın Sakarya Caddesi’nde biraraya geldi. Kadınlar “Katledilen kadınlar isyanımızdır!”, “Korkmuyoruz, susmuyoruz, itaat etmiyoruz!” sloganlarını haykırdı. Açıklamada konuşan İlkay Ersus, “2021 yılında, ‘İstanbul Sözleşmesi Bizim ve Asla Vazgeçmiyoruz, Sokaklarda Uygulatacağız’ dedikten sonraki ilk 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nü, erkek ve devlet şiddeti karşısında birbirimiz için isyanı büyüterek karşılıyoruz” dedi.

İzmir’de de sokakları dolduran kadınlar “Evde, sokakta, işte, kam-püste şiddet her yerde. Çözüm örgütlü mücadelede” dediler. İstanbul Sözleşmesi’nden çıkmayı asla kabul etmediklerini dile getiren kadınlar, ILO 190’ın bir an önce imzalanması gerektiğini vurguladı.

“Erkek Egemenliğine Karşı Direniş ve Mücadele Yöntemlerimizi Konuşuyoruz” Konferansı

HDK Kadın Meclisi’nin 4-5 Aralık’ta düzenlediği “Erkek Egemenliğine Karşı Direniş ve Mücadele Yöntemlerimizi Konuşuyoruz” başlıklı konferansı sona erdi.

Konferansın ilk oturumu Çağlayan’da bulunan bir salonda gerçekleştirildi.

HDP Sözcüsü Ebru Günay, HDP İstanbul Milletvekili Züleyha Gülüm, HDK kadın bileşenleri kadın örgütleri, Kadınların Kurtuluşu, SKM, YDK, SYKP, Özgür Kadın Hareketi (Tevgera Jinen Azad-TJA) gibi kadın örgütlerinin temsilcileri, aktivistleri ve birçok bağımsız-feminist kadının örgütlenişinde yer aldığı ve katılım sağladığı konferansta salonda, “Kadın dayanışması sınır tanımaz”, “Jin jiyan azadi” ve Ermenice, Türkçe, Kürtçe, Arapça, Süryanice, Rumca, Abazaca ve Çerkezce olmak üzere çok dilli “İstanbul Sözleşmesi’nden vazgeçmeyeceğiz” pankartları yer aldı.

Açılış konuşmasını yapan HDK Eş Sözcüsü Esengül Demir, “2022 yılın-da da kadınlar hem erkek hem de devlet şiddeti karşısında daha dik ve mücadeleli olacak” mesajı verdi. Demir, tüm kadın hareketi içerisinde yeni dönem sözcülerinin mücadeleye katacağı yeni yol ve yöntemlerin bulunması çağrısıyla konuşmasına başladı. 2020-2021 yıllarının kadınlar için çok ağır bedeller ödendiği bir süreç olduğunun altını çizen Demir, kadın dayanışmasının da bu süreçte büyüdüğünü vurguladı. Demir şu değerlendirmelerde bulundu:

“Ekonomik sorunlar devasa boyutlara geldi, kadınlar üzerindeki baskı ve şiddet arttı, kadın mücadelesi de dirençle süreci tamamladı. Kadın kurtuluş hareketinin ilerleyen süreçte de başarı

elde etmesini umuyoruz. Demokratik siyaset alanında da kadın yoldaşlarımız bedellerini cezaevlerinde tutsaklıkla mücadele ederek yürütüyorlar. Özellikle Kürt kadın yoldaşlarımız bu mücadele-nin yürütücüleri konumunda, Sebahat Tuncel’e, Figen Yüksekdağ’a, Gültan Kışanak’a ve tüm kadın yoldaşlarımıza selamlarımızı, sevgilerimizi gönderiyor, direnişlerini selamlıyoruz.”

Erkek-devlet şiddetinin mağduru olan yüzlerce kadının olduğuna değinen Demir, kadın mücadelesinin yanında olduklarını aktardı. Özsavunmasını kullanan kadınlara verilen cezalara dikkati çeken Demir, “Bizzat erkek şiddetinin mağdurları olan özsavunmasını gerçekleştiren ve bu nedenle cezalandırılan Nevin Yıldırım, Çilem Doğan gibi kadınların mücadelesinin de takipçisi olan kadınlarız.”

Demir ayrıca “21. yüzyıl kadın mücadelesinin en güçlü sürdürüldüğü dönemlerden biridir. ‘Biz dünyanın ya-

rısıyız’ diyen kadınlar dünyanın, aynı zamanda da emeğinin karşılığını tırnaklarıyla kazıyarak alacaklar” dedi.

Kadın bedeninin metalaştırılmasının karşısında ağır bedeller ödense de kadınların karşılığını alacağını ve özgürleşeceğini söyleyen Demir, şu aktarımlarda bulundu: “Gerici IŞİD barbarlığına karşı mücadele yürüten Rojava’lı kadınları da selamlıyoruz. Dünyanın pek çok kadın hareketine örnek olmaktadır, bu büyük mücadeleyi selamlıyoruz.”

Demir ayrıca tartışmalar sonucunda bin yıllardır dayatılan kadını yok sayan, hapseden, eleştiren ve emeği görünmez kılmaya çalışan sisteme karşı güçlü bir duruş ortaya çıkarmayı planladıklarını da sözlerine ekledi ve “Kadın hareketinin güçlü duruşu gelecek dönemde de bizi güçlendirecektir” diyerek tüm saldırılara karşı ciddi karşılıklar verildiğinin, elde edilmiş hakların son dönemde gasp edilmesi karşısında da kadınların dimdik durduğunun altını çizdi.

Demir sözlerini şöyle noktaladı; “Tüm bu saldırılara karşı dünya kadın hareketi de ortaklaşıyor, gücünü birleştiriyor, en dinamik en hızlı hareket eden eylemsellikleri yerine getiriyor... En kritik, tıkanıldığımız dönemlerde yine bu ülkede gelecek günlerin aydınlığa kavuşabileceği gücü verenler kadınlar oldu.”

Açıklamanın ardından konferans basına kapalı olarak atölyeler şeklinde devam etti. 5 Aralık günü de atölyeler basına kapalı bir şekilde sürdü.

Konferans dair not

Atölyeler cumartesi günü “Kadın emeği”, “Erkek-devlet şiddeti”, “İrkçılık ve mültecilik sorunu” şeklinde 3 ayrı başlıkta yapıldı. Atölye başlıklarının çok genel şekilde belirlenmesi çok fazla altı başlık oluşturmuş olsa da verimli tartışmalar yürütülerek birçok öneri toplandı. İkinci gün ise atölyelerde çıkan fikirler birleştirilerek HDK için önümüzdeki sürece dair yol haritası üzerinde tartışmalar yürütüldü. 1.5 yıllık yoğun bir emeğin ardından gerçekleşen konferansa dair söylenecek çok şey olacaktır. En başından konferansın örgütlenişinde yer alan HDK’li kadınların ortaya koyduğu emek oldukça değerli bir çalışmayı açığa çıkarmıştır. Yine konferansın birçok kadının biraraya getirmesi olumlu bir yanken Türkiye kadın hareketinin bileşeni, yazanı-çizeninin katılım sağlaması ve emek koyması çalışmaya önemli bir enerji verdiği ortadadır. Bağımsız feminist kimi kadınların sürecin başından bu yana konferansın örgütlenişinde yer alması da benzer şekilde konferansı verimli kılmıştır. Ancak diğer taraftan katılımcı tüm kadınların hemen hepsinin kadın örgütü temsilcilerinden oluşması katılımın aslında beklentinin altında olduğunun göstergesidir.

Irak Seçim Sonuçları Üzerine

Irak'ın 2003 yılında ABD emperyalizmi tarafından işgal edilmesinden bugüne kadar geçen sürede gerçekleştirilen en düşük katılımlı parlamento seçimlerinin sonuçları itirazlar ve yeniden sayımlar sonrasında kesinleşirken Muqtada Al-Sadr'ın liderlik ettiği Sadr Hareketi en fazla sandalyeyi alarak birinci oldu. Sünni İttifak 37, KDP ise 31 sandalye kazanarak parlamentoda temsil çoğunluğu kazandılar.

Seçimlerin gerek ABD emperyalizmi gerekse İran'ın Irak üzerindeki hegemonyasına son verme çağrısını sürrekli olarak yineleyen ve ABD emperyalizmine karşı bağımsızlık direnişinin örgütlenmesine öncülük etmiş Muqtada Al-Sadr'ın Sadr Hareketi açısından kazançlı olduğu açık. Genel katılım oranı % 44'te kalmış olsa da mevcut kullanılmış oylar arasında en fazla oyu alan Sadr'ın “ne İran ne Amerika, bağımsız ulusal Irak” söyleminin Irak'ta taban bulduğu görüşü hemen herkesin dile getirdiği nokta.

Sadr'ın seçimlerde elde ettiği çoğunluğun İran ve ABD'ye karşı blok kurma anlamı taşıma ihtimali yüksek. Yani önümüzdeki dönem Irak siyase-

tinde, İran'ın etkinliğini sınırlayıcı ve daha anti-Amerikancı bir söylem üzerine inşa edilen ulusal bir politika izlenmesi muhtemel.

İşte tam bu noktada Türkiye'nin, Irak'ta KDP hakimiyetindeki alanlarda ki askeri varlığı gündeme gelecek konuların başında yer alıyor. Irak'ın ulusal bir politika izlemesi halinde, TC devletinin Irak'taki PKK varlığını gerekçe göstererek buradaki alan tutma stratejisinin Irak ile askeri-siyasi krizlerin nedeni olabileceğini söylemek doğru olacaktır. Tam da bu nedenledir ki, özellikle AKP tarafından domine edilen ana akım medyada uzunca süredir Sadr'a karşıt bir üslup üzerine inşa edilen bir “habercilik dili”ne tanıklık ediyoruz. Aslında bu, önümüzdeki dönem yaşanacak muhtemel çelişki ve çatışmalar için bir hazırlık olarak da değerlendirilebilir.

İran'ın seçim sonuçlarını iptal ettirmek üzere kendine yakın Şii güçleri kullanarak sokakta çatışmalar örgütlemeye başladığı ABD'ye yakın kimi kaynaklar tarafından dillendirilse de gerçek şu ki Muqtada Al-Sadr, Irak içerisinde daha önceki siyasilerin sahip olmadıkları kadar destek ve güvene

sahip. Dolayısıyla bu yönde bir müdahale, İran'ın bölgedeki varlığını her bakımdan zora sokacak bir girişim olarak kalacaktır. Diğer yandan ABD'nin de Irak eski Başbakanı Maliki ve KDP aracılığıyla kendisine uygun siyaseti hayata geçirmeye çalışacağı yüksek ihtimal içeren konular.

Ancak gerek Sadr'ın elde ettiği üstünlük gerekse ülkedeki ikinci güç haline gelen Sünni İttifak'ın ABD karşıtı politikayı benimsedikleri düşünüldüğünde özellikle KDP üzerinden ABD'nin etkin bir siyaseti dayatabilmesi olası değil.

KDP'nin işbirlikçi tavrı zora girebilir

Sadr'ın izlemesi muhtemel ulusal politika, TC devleti ile girdiği ilişkiler nedeniyle KDP'yi zor durumda bırakacaktır. Her ne kadar KDP taraftarları özellikle Şengal'de PKK'ye yakın siyasilerin seçilememiş olmalarından hareketle seçim sonuçlarının “Kürt ulusunun PKK'den yana değil KDP'den yana irade belirlediğini ve kendileri için bir zafer anlamına geldiğini” söyleseler de KDP'nin genel olarak % 30'a varan oy kaybı KDP açısından durumun aslında pek de parlak bir zafer olmadığını göstermekte.

Şengal'de PKK'ye yakınlığıyla bilinen Ezidi Özgürlük ve Demokrasi Partisi'nin başarı kazanamamasına gerekçe olarak Ezidilerin oy verirken karşılaştıkları güçlükler -oy pusulalarında isimleri çıkmayan % 5, birçoğunun Şengal dışında yaşıyor olması vs.- öne çıkarılrsa da aslında Irak'ın genelinde yüzlerce kişinin ölümü ile sonuçlanan açlık ve yoksulluğa karşı eylemlerin de nedeni olan yoksulluk ve bu yoksulluğun parlamento yoluyla çözülebileceğine kitlelerin inanmamasının belirleyici olduğunu söylemeliyiz. Bu gerçek hem Irak genelinde hem de aynı oranda Şengal'de seçimlere katılımın düşük olmasının temel nedeni oldu.

“Aysel Tuğluk Serbest Bırakılsın!”

Devletin bir yandan hapishanelerdeki hak gaspları devam ederken diğer yandan da hasta tutsaklar, tedavileri engellenerek yeniden yeniden cezalandırılmak isteniyor. Bu tutsaklardan biri de 2016 yılından beri Kocaeli Kandıra F Tipi Hapishane'de bulunan DTP eski Eşbaşkanı ve HDP Eşbaşkan Yardımcısı Aysel Tuğluk.

Avukatları Tuğluk'un sağlık durumunun her gün daha kötüye gittiği dile getiriliyor. Avukatlardan Reyhan Yalçındağ'ın aktardığı bilgilere göre, Tuğluk hafıza kaybı yaşıyor ve günlük işlerini tek başına yapamaz durumda: “Her birimizin bir günde yapması gereken aktiviteler var. Bunun içine yeme, içme, öz bakım, konuşma, yazma, okuma girmez mi? Bunlardan bazılarını çıkardığınız da geriye ne kalır? Kimsenin yardımı olmadan bir başına kalamayacak bir insan kalır... Günlük bir rutin içerisinde bir sürü şeyi unuttuğunuzu düşünün. Nasıl yol alabilirsiniz tek başınıza, imkanı var mı?”

Yalçındağ ayrıca Tuğluk'u hafıza kaybına götüren sürecin arkasında annesinin cenazesine yapılan saldırı olduğunu aktardı.

Tuğluk, yaklaşık 8 ay boyunca Kocaeli Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı Başkanlığı'ndaki 9 uzman doktor tarafından muayene edildi. Bu muayene sonunda Kocaeli Tıp Fakültesi, Tuğluk için; “cezasının infazının ertelenmesi” tespitinde bulundu. Bu rapordan sonra hem avukatları hem de hapishane idaresi Tuğluk'un İstanbul ATK Başkanlığı'na sevkini talep etti. Fakat İstanbul ATK Başkanlığı, Tuğluk için yakın zamanda hazırladığı raporda; “Hayatını yalnız idame ettirebileceği, tedavisi ve önerilen aralıklarla düzenli poliklinik kontrollerinin sağlanarak cezaevi şartlarında infazına devam ettirebileceği...” ifadelerine yer verdi. Kocaeli Cumhuriyet Başsavcılığı da bu raporu esas alarak, 03 Eylül 2021 tarihinde infaz erteleme talebini reddetti.

Yalçındağ son olarak “Bir kez daha diyoruz ki; tek bir gün kaybetmeyelim. Tıp etiğine, ahlaka, bilime ve hukuka dö-nün. İtirazlarımızı kabul edin. Ve Sayın Tuğluk'un gerekli muayenesi gerçekleştirildikten sonra durumuna uygun bir rapor hazırlanarak infaz ertelemesi sağ-lansın” dedi.

“Şimdi HDP Zamanı”

Bir yandan Kürt Halkına yönelik özel saldırı politikaları sürerken, diğer yandan HDP yöneticilerine ve parti çalışanlarına dönük baskı ve sindirme politikaları devam ediyor. Ekonomik krizin derinleştiği, halkın yoksullukla mücadele ettiği bir dönemde HDP İstanbul, “**Şimdi HDP Zamanı**” sloganıyla İl Kongresi’ne hazırlanıyor. HDP İl Eş Başkanı **Elif Bulut** ile siyasi ve ekonomik kriz, böylesi bir süreçte İstanbul İl Kongresi’ni nasıl örgütledikleri ve çalışmaları üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

- **Zor bir dönemden geçiyoruz. AKP-MHP ittifakının ve sistemin bir krizi var. Bundan kaynaklı muhalif kesimlere dönük ciddi bir saldırı ve bastırma politikası uygulanmakta. Özellikle HDP’ye yönelik özel bir saldırı söz konusu, kapatma davasından tutulım da gözaltı ve tutuklamalarla bu baskı devam ediyor. Fakat HDP çalışmalarına devam ediyor. Nasıl değerlendiriyorsunuz şu anki atmosferi ve HDP bunun neresinde duruyor?**

- Aslında iktidarın kutuplaştırıcı siyasetinin tüm toplumu sıkıştırdığı ve önümüze koyduğu bir noktadayız. İktidar kaostan besleniyor. Bunu 7 Haziran sürecinde denedi, orada istediğini alamadı. 7 Haziran’da aldığı büyük yenilgi ile aslında iktidardan inmiş oldu. Tek başına iktidar olamıyor artık. AKP, MHP ile bir faşist blok kurmadan iktidarını sürdüremedi. 1 Kasım sürecinde kanlı, kutuplaştırıcı, ayrıştırıcı, yoğun baskı faşizmin iyice oturduğu ve yoğunlaştığı bir süreç oldu. Muhalif her alana karşı özellikle kadınlara, gençliğe, emek alanına karşı savaş politikalarının geldiği nokta; halkın yoksullaşması ve yalnızlaşması, büyük bir umutsuzluk hali. Bu noktada örgütlü mücadele ettiğimiz için bu umudumuz oluyor. Ama onlar umudu bitirmeye çalışıyorlar.

Örneğin bazıları “Değişim olmayacak, sokağa çıkmaya gerek yok, mücadele etmeyelim, zaten bunlar gitmez, zaten iktidar bırakmaz...” gibi düşünceleri halka empoze etmeye çalışıyor. Ama hesap edemedikleri bir şey var; yoksullaşma artık insanların için bıçağın kemiğe dayandığı noktadadır. Bugün bakkallarda bardakla sıvı yağ satılan, temel besin maddelerinden simidin 3.5 lira olduğu ve ucuz ekmek alabilmek için insanların metrelerce kuyruğa girdiği bir süreci yaşıyoruz. Halk yoksul ama diğer yandan da zenginleşen bir sınıf görüyoruz sade-

ce iktidar alanından da bahsetmiyoruz. AKP’nin kendine bağımlı bir sınıf var ve onlar inanılmaz zenginleşiyor, halk ise giderek yoksullaşıyor.

Mücadele edenleri, söz söyleyenleri tutukluyorlar. Mesela bugün sokak röportajında “*korkmuyoruz, susmayacağız gelin tutuklayın...*” diyen birini gerçekten tutukladılar, röportaj yapanı da tutukladılar. Sürekli haber peşinde koşan, gerçek haberi bize iletmeye çalışan gazeteciler baskı altında. Toplumu izole edip, “A Haber”le zihinleri yıkamaya çalışıyorlar. Ama bu da bir noktaya kadar oluyor. Artık bir noktadan sonra toplum, sokağa çıktığında gerçeği görüyor. Otobüse bindiğinizde yol parasıyla, pazara gittiğinizde hatta gidemediğinizde gerçeğe karşılaşıyorsunuz... Artık gidemiyor insanlar pazarlara, pazarlar çok tenha.

Şimdi 2021 bütçesine geliyoruz; bütçe başlarken düşünülen miktarla, bütçenin bitişi arasında çok büyük fark var. Dolar korkunç arttı, bunların hepsinin olduğu noktada bize sadece mücadele etmek düşüyor. Muhalif kesimin, Kürt özgürlük hareketinin, sosyalist hareketin ve kadınların yürüttüğü bir mücadele var. Emek alanında, ekoloji alanında saldırı politikaları hakim, kadın ve ekolojiye dönük bir kırım politikası uygulanmakta.

Bunların hepsinin birleştiği yerde bir dönüşüm olması kaçınılmaz zaten. Her faşist diktatörlüğün bir sonu vardır. AKP’nin de bir sonu var. Bu “son”un nasıl olacağı önemli.

- **Ülkenin dört bir yanında kongreler yapılmaya başlandı. İl ve ilçe kongreleri yapıyorsunuz. İstanbul’da da ilçe kongreleri büyük oranda yapıldı. İl kongre sürecine hazırlanmaktasınız. Sloganınız da “Şimdi HDP Zamanı”. Hazırlık süreciniz nasıl gidiyor?**

- İstanbul en çok oy aldığımız kentlerden. Bir yandan da örgütlülüğümüzün çok güçlü olduğu bir şehir. Zamanı gelen ilçelerin kongreleri yaptık. O kongreleri yaparken; son 2-3 aydır sokakta, alanda olduk, halk ile bir araya gelip önerilerini aldık, sivil toplum örgütleri ve birlikte mücadele eden muhalif kesimlere gittik. Buralardan bize yansıyan artık önümüzdeki sürecin değişeceğine dair insanların, örgütlü mücadele yürütenlerin umudu var.

Böyle bir havada İstanbul İl Kongresine hazırlanıyoruz. İki yıllık süremiz doldu. 12 Aralık’ta kongremiz olacak. Birçok ilçemizde sayısız halk toplantı-

SÖYLEŞİ HDP | Elif Bulut

ları alındı. Oralardan öneriler toplandı. Birlikte mücadele ettiğimiz kurumlar ziyaret edildi. Ekoloji alanından emek alanına, kadınlardan gençlere birçok alanda toplantılar yapıldı. Burada yapmak istediğimiz sadece seçilecek kişileri, yönetimi belirlemek değil nasıl bir İstanbul, önümüzdeki süreci nasıl örgütleyebiliriz, yeni yönetimden ne bekleniyor, bir önceki yönetim neler yapabiliirdi, daha iyi nasıl olabilirdi gibi gündemleri tartışmak. Bir deneyim var, bu deneyimi bir sonraki aşamaya taşımak için yeni yönetimin neler yapabileceği ve beklentinin ne olduğunu hem halkla konuşmak hem de emek alanıyla, kadınlarla, gençlerle ve bu ülkenin ötekileştirilmiş tüm kesimleriyle görüşerek, görüş alışverişinde bulunarak kongremize hazırlanıyoruz.

“**Umudumuzu birlikte büyütelim!**”

- **Halkın hem sisteme yönelik ciddi bir tepkisi, ekonomik kriz karşısında bu tepki yükselmekte. HDP’nin de kongre gündemli çalışmaları var. Kongre süreçleri sizler için bir örgütlenme çalışması aynı zamanda. Bu çalışmalarda halkın sizlere geri dönüşleri nasıldı, nasıl bir enerji var, anlatır mısınız?**

- 2022 bütçesi konuşuluyor bugün. Biz geçen yıl bütçe görüşmeleri sırasında sokakta, mahallelerde çalışma yürüttük. Orada gördük ki, halkın bütçeyi, ekonomiyi konuşmaya çok fazla ihtiyacı var. Şimdi bir yıl geçti aradan. Kongrelerimiz yeniden bütçe dönemine denk geldi. Yoksullaşmanın, ekonomik krizin çok arttığı bir dönemde, gündem tabi ki krize geliyor. Bizler kongre çalışmalarını yürütürken bir yandan da bütçe çalışmalarını yürütüyoruz.

Halkın bütçesinin nasıl olması gerektiğine dair hazırladığımız kitapçıklar var. Bu kitapçıklar çok ilgi görüyor. İlçelerimiz sokakta, meydanlarda, pazarlarda bu materyalleri esnafa dağıtıyor, standlar açılıyor, tek tek dolaşıyoruz ve halkın nabzını tutuyoruz. Halkın nabzını tutmak çok zor değil, zaten bizim kitlemiz de halkın içinde. Kendimiz de aynı sorunları zaten yaşıyoruz.

Ekonomik konularda iktidardan çok umutsuz bir halk gerçekliği var, iktidar değişirse bunun düzeleceğine dair umutları var insanların. Fakat kendilerini uzun bir yoksulluğun beklediğinin de farkındalar. Ekmek kuyruğunda olan insanların hangi partiye oy verdiği bilmiyoruz. O kuyrukta MHP’lisi, AKP’lisi de var, HDP’lisi, CHP’lisi de var. Yoksulluk parti tanımıyor, çünkü tüm halk yoksullaşıyor.

- **Son olarak demokratik kamuoyuna ve halka nasıl bir çağrınız var?**

- Tüm ilçe örgütleri, herkes kongrelerimize katılım için başvuruda bulunabilir. Uzak olan yerlerden araç kaldıracağız. Merkezi ve büyük bir yerde yapmak istedik. Bakanlığa merkezi olarak bağlı spor salonlarından yer verilmedi. O yüzden bir önceki kongrenin yapıldığı, Küçükçekmece Yahya Beyatlı Kültür Merkezi’nde olacak kongremiz. Saat 11.00’de başlayacak. Merkeze uzak bir yer olduğu için, araçlar tutarak bu sorunu çözmeyi planlıyoruz.

Kongrelere ne kadar güçlü bir katılım olursa, yeni yönetimin motivasyonu da o kadar iyi olur. Umudu birlikte örgütleyelim, birlikte coşkumuzu yaşayalım. Bütün halkları kongremize bekliyoruz.

Kitle Hareketinin Sinerjisi Nereye Akacak?

Egemen sınıflar cephesinde tansiyon artıyor, çatışma şiddetleniyor. AKP-MHP faşist blokunun, geniş kitleler üzerinde kurduğu ideolojik-politik hegemonyanın büyük bir erime içinde olduğu herkesin malumu. Bu gerçek geline aşamada, iktidarın farklı kesimlerinden bile sık sık dile getiriliyor. Bu durum, bugüne kadar “milletin tevccühünü” kazanmak ve çoğunluğun desteğini arkasına almakla övünen, hemen her konuda sandıktan çıkan tabloyu işaret ederek bunun arkasına sığınan AKP iktidarı için büyük bir kabus. Rızanın geniş kitleler nezdinde üretilemez oluşu, iktidar katındaki iç kaynamanın da temel nedeni. Hâkim sınıflar, kitleler üzerindeki etki ve hareket kabiliyetini özellikle de son birkaç yıldır sistematik bir şekilde kaybeden AKP-MHP blokunun yerine neyi ikame edeceğini daha ciddiyetle ele almaya başlamış görünüyor.

Irak Kürdistanı’nda Garê’ye yönelik saldırıda, terör parantezinde bile AKP-MHP bloğu ile aynı hizaya girmeyen, sınır ötesi tezkereye hayır diyen bir bujuva muhalefet ile karşı karşıyayız. İktidar cenahında, çelişkilerin çığ gibi büyüdüğü, kaptan köşkünde dümenin başına kimin geçeceğine dair şiddetli bir hazırlığın yaşandığı anlaşıyor.

Hakim sınıflar cephesinde güçlü bir klik dalaşının yaşandığı, iktidar katında AKP-MHP etrafında kurulan koalisyonun çatırdadığı, giderek de kırıldığı ve şiddetli bir saflaşmanın sürgit yaşandığı açık. AKP-MHP bloğunun, düzen partilerinin muhalefetine yönelik daha şiddetli bir reaksiyon göstermek istediği bir sır değil. Ancak, devletin çelik çekirdeğinde değişen dengeler ve kapışma buna cevaz vermiyor. CHP’nin “Başkanlık Rejimi” yıkılmış da yerine “halk iktidarı” kurulmuş tadında söylem ve çıkışları da, K.Kılıçda-roğlu’nun uzunca bir süredir gündemi belirleyen çıkışları da içeride yaşanan gerilimin ve çatışmanın bir yansıması olmalı.

Gelişmelerin karakteri, önümüzdeki dönemde, burjuva muhalefetin çıtayı biraz daha yukarı çekeceğini, AKP/R.T.Erdoğan-MHP’ye daha güçlü eleştiriler getireceğini, kimi büyük yolsuzluk dosyaları ve skandallarla iktidarın prestijinin daha faz-

la yere çalınacağını anlatıyor. Birkaç aydır soğukkanlı bir şekilde yaşama geçirilen bu politikanın daha fazla derinleşeceği ve genişleyeceğini öngörmek mümkün.

Özetle; AKP-MHP faşist blokunun yönetemez durumu, iktidar katındaki farklı klikler tarafından belli bir düzeyde kabul edilmiş durumda. Ne var ki, herşeye rağmen iktidarın hayatta kalması adına, hala emperyalistler ve büyük bir kapışma içindeki egemen sınıf klikleri nezdinde bir koalisyon-uzlaşma olduğunu söylemek mümkün. Gündem belirleme yeteneğini önemli oranda kaybetmiş olmasına karşın AKP-MHP iktidarı, devletin stratejik çok sayıda organında baskın bir güce sahip.

“Cumhur İttifakı”nın bu yönetemez hali ve buna karşılık CHP’nin başını çektiği muhalefetin giderek insiyatifini geliştirmesini, başka bir deyişle iktidar katındaki bu kapışmayı nasıl açıklamalı? Soruyu farklı açıdan sorarsak, CHP-İYİ Parti muhalefetine getirdiği çözüm reçetelerinin temel karakteri nedir?

AKP-MHP iktidarının, hakim sınıfların ekonomik, siyasal, kültürel vd. alanlarda coğrafyamız için öngördüğü yol haritasını yaşama geçirdiği bir gerçek. AKP’nin, uluslararası emperyalist sermayenin ve onlarla iş tutan komprador büyük burjuvazinin çıkarları temelinde yürürlüğe soktuğu politikaların görünmez “üst akıl” ise CHP’dir. R.T.Erdoğan’ın, adım adım iktidara doğru aldığı yolun köşe taşları CHP marifetiyle döşenmiştir.

Her kritik durumda AKP’ye can simidi atan, onu dümenin başında tutan ve orada kalması için gerekli her türlü desteği veren CHP olmuştur.

Zira CHP, siyaset sahnesinin gelip geçici, kullanışlı diğer partilerinden farklı olarak Türk devletinin kurucu iradesi ve kadrosunu teşkil etmiştir. Başka bir deyişle Türk devleti, CHP’in kolonları üzerine inşa edilmiştir.

CHP’nin burjuva muhalefet sahnesinde üstlendiği oyun kurucu görevi, müesses nizamın, devletin bekaasının sürdürülmesine dairdir. Bu gerçek, Türkiye, T. Kürdistanı siyasal tarihinde sayısız kez ispatlanmıştır. CHP, devlet aparatının re-organize edilmesinde AKP’ye yol göstermiş ve onu bu noktaya taşımıştır. Geline aşamada denenilen rejimin handikapları açığa

çıkıştır ki, CHP bu defa da yeni bir res-tarasyon adına kitlelere “ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye” çalışmaktadır.

Sorumuza geri dönersek, açık ki CHP ve diğer faşist düzen partilerinin el yükseltmesi, daha radikal bir tutum alması, geniş emekçi kitlelerin içinde bulunduğu ve giderek derinleşen işsizlik, yoksulluk ve sefaletin sonucudur. Sınıf mücadelesinin keskinleşen çelişkileri, döviz kurundaki her gelişmeyle paçavraya dönen TL’nin durumu, emekçi kitleler için bardağı taşırmıştır. Ezilenlerin yüzünü sokağa dönerek korku duvarlarını kırmaya başlaması, bu yöndeki eğilimin güçlenmesi, AKP/MHP’yi olduğu kadar CHP-İYİ Parti’yi ve diğer düzen güçlerini de korkutmuştur. Nitekim, Meral Akşener’in sokağa çıkanları tehdit eden açıklamaları, MGK’nın yıllar sonra yeniden gündeme sokulması, durumun bir sistem krizi niteliği taşıdığına işaret etmektedir.

Özgürlük ve halk demokrasisi için kitlelerin birleşik mücadelesi!

Kitle hareketi, biriktirdiği öfke ve sinerjiyi, parça parça sokağa taşımakta, derinleşen krizle birlikte viteste yükseltiyor. Faşizm, elindeki tüm olanakları olası bir kitle hareketine karşı konumlandırmış bulunuyor. Bununla da yetinmeyip CHP’yi sokağa çıkarmıştır. Toplumsal yaşamın kılcal damarlarında büyük bir öfke ve sinerji akmaktadır. Bugün açısından temel sorun, bunun nasıl açığa çıkarılacağı ve nereye akıtılacağına düğümlenmektedir.

Toplumun her kesiminden sisteme yönelen itirazlar, iktidara karşı ezilenlerin birleşik direniş ve mücadelesi adına zeminin dünden daha uygun olduğunu gösteriyor. Bizim için bugünün acil ihtiyacı “gelmekte olana” güçlü bir şekilde hazır-

lanmaktır.

Kitlelerin öfke ve tepkisini tetiklemek, açığa çıkarmak ve hesap soruculuğun adresi olarak sokağı işaret etmek; öte yandan sokağa taşan hareketin bir parçası olmak, bunu en geniş toplumsal kesimlerle, dinamiklerle birleştirmeye çalışmak işte yapmamız gereken budur!

Birleşik Mücadele Güçleri’nin, tüm eksik ve yetmezliklerine rağmen İstanbul’da gelişmeler karşısında hızlıca refleks gösterip sokağa çıkan tutumu, buna paralel bir şekilde Kadıköy’de en geniş kesimlerle biraraya gelmeye yönelik çabası ve adımları geliştirilmelidir.

Keza benzer şekilde İzmir, Ankara ve Adana’da farklı biçimler alan nihayetinde politik sürecin ruhunu yakalamaya ve buna uygun hamleler yapmaya çalışan pratiklerin bir adım ileri taşınması gereklidir. Bunun da “kaderi”, kitle hareketiyle kurulacak bağda, inşa edilecek kalıcı örgütlenmelerde; toplumun her kesiminin birleşik mücadele fikriyatı etrafında biraraya getirilmesi/gelmesi ve örgütlü bir güç olması adına atılacak adımlara bağlıdır. Halkın gerçek iktidarını inşa etmenin yegane yolu, sokağı esas alan bir mücadele hattından geçmektedir!

Devrimci, ilerici ve yurtsever örgütlü güçleri de içine alan ancak daha geniş bir yelpazede, ezilenlerin talepleri uğruna mücadeleye sevk edilmesi, ceberrut devlet karşısında güçlü, kalıcı örgütlenmeler kurmaları, kurmamızdır aslolan. Bu perspektif, her mahalle, bölge ve ilde ve gelişen her eylemsellikte farklı bir biçime bürünen hareketle doğru ilişkilimenin de anahtarı olacaktır.

Şimdi kitlelerin düzene yönelik öfkelerini, birleşik devrimci bir mücadele hattında örgütlenme zamanıdır!

İttifaklar Şekillenirken Bilindik Olana Dönmek: Kitle Siyasetine Hız Vermek

Sınıfsal ve sosyal baskı ortamının giderek arttığı, bütün toplumsal kesimlerin geleceğe dair olumlu beklentisinin iyiden iyiye kaybolduğu bir dönemi yaşıyoruz. Buna karşın ezilenlerin geçmişe nazaran yüzünü biraz daha fazla mücadeleye döndüğü, kıpırdanmaların, memnuniyetsizliğin, itirazların daha fazla sokağı zorladığı günlerden geçiyoruz.

Özellikle ekonomik anlamda tıkanan ülkede, adı konmamış bir seçim atmosferi yaşanmaktadır. Bu atmosferde, tarafların saflaşmaları da hızla kendisini göstermekte ve bu saflaşmada her siyasal aktörün, ideolojik duruşuna ve dayandığı toplumsal kesimlerin taleplerine uygun bir yerde durduğu da hızla anlaşılmaktadır. Sokak mücadelesinin, düzen dışı eğilimlerin günümüzdeki gibi en ufak haliyle kendisini göstermesi bile özellikle sistem partilerinin, bu eğilimlere karşı hızla önlem almalarıyla sonuçlanmaktadır.

AKP-MHP bloğu kolluk ve yargı gücüyle sokağı sessizleştirmeye çalışmakta, sonucu aynı noktaya varacak bir biçimde, CHP-İYİP bloğu, sokak değil seçim diyerek sokağı sessizleştirmeye çalışmakta, sıcağı sıcağına mitingler düzenlemektedir.

Sokak mücadelesi arttıkça bir yandan da sistemin izin verdiği kadarla kendini ortaya koyan reformist kesimler de bir araya gelmekte; TKP, Sol Parti ve EMEP adına (HDP'siz) üçüncü yol dedikleri bir ittifakı duyurmaktadır. Diğer yandan da eski HDP milletvekili ve eski Kars Belediye Başkanı Ayhan Bilgen hem muhalefeti hem de iktidarı eleştirerek yeni bir siyasal hareket-parti oluşturmaya girişmektedir.

Tüm bunlar, ülkedeki neredeyse siyasal tüm çevrelerin ciddi bir saflaşma ve tarafını belirginleştirme sürecinde olduğunu göstermektedir. Şimdi yaşanan bu süreç biraz daha yakından bakalım.

Bugün en örgütlü, seçimlerini politik tavırları üzerinden hayata geçirmesini bilen ve ezildiğinin farkında olarak ve haklarının her geçen gün daha fazla yenildiğini bilerek harekete geçen parti seçmeni, HDP seçmenidir. Yani HDP'nin gücü politikleşmiş kitlelerinden ve bu kitlenin öyle ya da böyle ciddi bir desteğinin varlığından gelmektedir. Bu güç sayesinde HDP, bizatihi karşısında olduğu sistemin kendisi için de kilit bir roledir. Elbette HDP devrimci bir parti değildir. Sosyal demokrat, ilerici bir partidir. Ancak bu haliyle bile düzen için tehdit unsuru olarak görülmektedir.

Bugün, muhafazakârlar, laisistler ve Kürt ulusu olarak 3 ana kampa ayrılabilir olan toplum yapısında muhafazakarlar iktidarda, laisistler muhalefette ve bu üç kampta en devrimci dinamik olan Kürt ulusu ise yönelimiyle iktidarda kimin olacağını belirleyen konumdadır. Daha önceden gerçekleşen yerel ve genel seçimler bunun göstergesi niteliğindedir. Bu gerçeklik, faşist partilerin istemeden de olsa, HDP'ye dönük kimi zaman ılımlı söylemlerinde kendisini göstermektedir. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, sosyal medya üzerinden "helalleşme" peşine düşmüş, R.T.Erdoğan ise Amed'deki konuşmasında "masayı biz devirmedik" sözlerini sarf etmişti. Çünkü onlar da bilmektedir ki, Kürt oyları siyasal iktidarın belirlenmesinde -özellikle de bugün ki seçim sisteminde- yok sayılamayacak bir yerde durmaktadır. Fakat aslında ifade etmeye bile gerek duyulmadan bilinmelidir ki, bunların bu göz kırpları sahte ve söylemden ibarettir. Amaçları kendi klik iktidarlarının tesisidir. Birkaç sahte söylemle Kürt oylarını kendi arkalarında yedeklemek istemektedirler.

Halk için ikisi de aynı anlama gelen adlarına Cumhuriyet İttifakı ve Millet İttifakı dedikleri bloklardan biri Başkanlık Sistemi'ni diğeri Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem'ini önermektedir. Biri liyakata sarılmakta, diğeri dine yapılmaktadır. Ancak bunların hepsi, nasıl bir söylem üretirlerse üretsinler yaslandıkları faşist, komprador burjuva diktatörlüğünde emeğin ve bu parantezde de ulusun, cinsiyetin, inancın nasıl sömürülebileceğini tariflemektedir.

Kitlelerin gücüne dayanmak!

Hal böyle olunca, alınan siyasal tavırlar önem derecesini biraz daha değerli hale getirmektedir. En genel kullanımıyla devrimci hareket, gücünü, karşı tarafı masaya oturtma gücünü, onu uzlaştırma gücünü kendi özgücünden, kitle tabanından alır. Doğal olarak yapılması gereken, bu tabana dokunarak, geniş kesimlerin, en genel manada da halkın çıkarlarına uygun bir siyasetin inşa edilmesidir. Bu da kitlelerin içinde yapılır. Her türlü uzlaş, siyasal manevra, taktik, bu kitleye dayanılarak, esas gücün bu kitlelerden geldiğini bilerek yapılmalıdır.

Fakat, siyasetler kitlelerden uzaklaştıkça "kitleler üstü" siyasal partilerle yapılan bir takım anlaşmalardan güç kazanılabileceği yanlış düşüncesi yeşerebilir.

Bugün hakim siyaset anlayışı, popülist

siyaset tarzıyla bezenmiş bir halde bu olmaktadır.

Lenin "*'manevra yapmayı, anlaşma yapmayı, uzlaşma yapma'yı bilmeyen devrimci sınıfın politikacıları beş para etmez'*" der (Sol Radikalizm, Komünizmin Çocukluk Hastalığı, İnter Yayınları, s. 75). Marx ise "*Siyasette şeytanla bile anlaşma yapılabilir ama bu anlaşmada onun bizi değil bizim onu kandırdığımızdan emin olmamız gerekir'*" der.

Siyasetin taktiği donuk bir şekilde dümdüz giden bir yolu izlemez, içinde binlerce uzlaş ve anlaşmayı zorunlu kılar. Doğal olarak sorun bu anlaşmaların, "birlikte hareket etme"lerin yapıp yapılması değil, esasen ne zaman yapılacağı ve nasıl yapılacağı ile ilgilidir. Bu durumda da kitlelerin içerisinden beslenen bir siyaset ve halkın devrimci çıkarını gözettiğinden emin olan bir siyaset her kimle anlaşıyorsa anlaşsın taktiklerini güvenle inşa edebilir. Ancak bu özden kopuk bir siyaset, isterse komünist doğrultuda dümdüz ilerlediğini düşünsün çürümekten başka bir şey yaşamıyordur.

Sosyal şovenizmin sahne alışı

Siyasetin bir kulvarında ise reformist, sistem içi birliktelik bulunmakta ve bu grup halkın kabarışı yükseldikçe daha yakın ilişkiler geliştirmektedir. Bahsedilen, TKP, EMEP ve Sol Parti'nin "üçüncü yol" çıkışıdır.

Bu birlikteliğin parlayan aktörü TKP'nin ise bugün desteğe gittiği işçi direnişlerinde attığı "gür" slogan "patronların ensesindeyiz"dir. TKP patronların ensesindeyiz deyip, sınıf mücadelesini patronların arkasına yedeklemeyi başarabilen sözde komünist bir siyasettir! TKP'nin 100 yılı aşkın tarihinin çok büyük bir dilimi, sınıf mücadelesindeki ileri atılımları, kitlelerin ileriye çıkış dinamiklerini sisteme angaje ederek ona yedeklemeyi başarmak konusunda ustalaşmakla geçmiştir. Son derece statükocudur. Öyle ki, burjuva iktidarını yıkacak olan bu güç, yıkacağını hayal ettiği bu burjuva iktidarın en fazla şiddet üreten faşist ordusuna güzelleme dizerken, sistem dışındaki sisteme karşı şiddet eylemlerine en başından karşı çıkar ve onu sönmülendirmeye çalışır. Onun ne menem bir yanlış olduğunu anlatır. Bugün ki klasiğe haliyle AKP siyasal iktidarına ne kadar yaradığı safsatasını yayar. Bu toprakların gördüğü en büyük katliamlardan biri olan M. Kemal'i, kendi kurucu

liderlerini de katleden faşist M. Kemal'i "devrimci" ilan eder, 100 yıllardır bu topraklarda hakları yenilen ve sömürülen Kürt ulusunun mücadelesini ise emperyalizme yedeğinde diyerek şovenizmi yaymakta bir beis görmez.

TKP sosyal şovenizmin gür sesidir. TKP budur, onun içinde olduğu bir yol "anti-emperyalist, sınıf karakterli, laik" diye betimleseler de bu yol üçüncü yol falan değil, sistemi tökezletecek kitle gücünü sistem için etkisizleştirmeye varıracak bir yoldur.

O yüzden TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan, HDP'siz bir ittifakın mümkün olduğunu savunur. Pek ala bu ittifak mümkündür, ama böylesi bir ittifakın sosyal şoven olacağı, bugünkü durumda faşist devletin sınır içi ve sınır dışında en fazla saldırdığı Kürt ulusunu dışarda tutacağı, kendini de devrimci muhalefetin en fazla ihtiyaç duyduğu sokaktan ve politikleşmiş sokak hareketlerinden geri tutacağı kesindir.

Böyle bir muhalefete de böyle bir üçüncü yola da bu coğrafyada yaşayan halkın ihtiyacı yoktur. Çünkü, dozajları üç aşağı beş yukarı birbirinin aynı olarak Kürt halkıyla yan yana gelmeme noktasında neredeyse yeminli bu sosyal şoven kesim, burjuva sistemi desteklemeden de AKP'nin karşısında durulabileceğini bilmemekte ya da bu durum onların siyasal var oluşlarının işine gelmemektedir.

Nitekim Kemal Okuyan'ın kendi deyişiyle TKP, "zaten geçmişte HDP'yle ittifak yapmayan bir parti"dir. (Ki bu doğru değildir.) Düzen diliyle söyleyecek olursak TKP'nin terörle arasında böylece ciddi bir mesafe koyulmaktadır.

Özetle, adına yol denilen tüm bu ittifakların ikincil planda ve ikincil önemde görerek hareket edilmelidir. İlk elden yapılması gereken şey, siyasetimizin ideolojik anlamda kendine yakın gördüğü parti ve birlikteliklerin, içerisinden doğup büyüdüğü kitleyle olan ilişkisini sıkılaştırmasıdır. "Birleşsek Kazanırız"ı güçlendirmek, büyütme, "İkinci yol"u yani devrimci yolu güçlendirmektir. Bu ilişkinin niteliği, bütün yolları değiştirecek, bütün ittifakları yeniden şekillendirecek güçte olacaktır. Toplumsal mücadelenin siyasal hareketlerden daha hızlı geliştiği bu günlerde halkın ileriye atılımını yakalamanın tek yolu da bu olmaktadır.

Uluslararası Bir Komünist Örgüt Yaratma Mücadelesi

Aşağıdaki yazı *Afganistan Komünist (Maoist) Partisi* tarafından **Ocak 2011** tarihinde yayımlanmıştır.

Yeniye kesin olarak karar verilmelidir

1- Afganistan Komünist (Maoist) Partisi, dünyanın farklı ülkelerindeki Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütlerin uluslararası örgütlenmesinin yeniden örgütlenmesi çağrısında bulunuyor. Bu uluslararası örgüt, Devrimci Enternasyonal Hareket'in üyesi olan parti ve örgütleri ve DEH dışındaki parti ve örgütleri içerebilir ve içermelidir. Bu ideolojik-politik örgütlenme, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e ve Devrimci Enternasyonal Hareket'in ve diğer Maoist parti ve örgütlerin son otuz yıldaki olumlu ve olumsuz deneyimlerinin bir özetine dayanmalıdır. Marksizm-Leninizm-Maoizm ve yalnızca Marksizm-Leninizm-Maoizm ve *-bundan ne eksik ne de fazlası-* şu anda uluslararası komünist hareketin ideolojik silahıdır. Başka bir deyişle, gerçek uluslararası komünist hareket, ancak dünyanın farklı ülkelerindeki Marksist-Leninist-Maoist partileri ve örgütleri içeren Marksist-Leninist-Maoist bir hareket olabilir. Marksizm-Leninizm-Maoizm gelişebilir ve gelişmelidir. Ancak şimdiye kadar uluslararası komünist hareket bir bütün olarak bu sıçrama aşamasına ulaşmadı. Bu aşamaya ham oyunlarla, aceleci girişimlerle ulaşmak mümkün değil, bu tür yaklaşımlar ancak çizgiden sapmaya yol açarak, kendine ve uluslararası komünist harekete zarar verir.

Son otuz yılın mücadele deneyiminde, Devrimci Enternasyonalist Hareket, Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde hareket ettiği sürece, onurlu ve daha fazla koruma ve gelişmeyi hak eden önemli teorik ve pratik başarılar elde etti. Ancak "düşünce", "yol" ve "sentez" adı verilen ham oyunlar ve çizgiden sapan açılımlar, ilgili partileri halk savaşı, devrim ve devrimci mücadelenin yolundan saptırmakla kalmamış, aynı zamanda Devrimci Enternasyonal Hareket'in bütününde kafa karışıklığına, teorik ve politik kargaşa ve örgütsel bölünmeye, mevcut durumdaki eylemsizlik ve atalete yol açmıştır.

2- Marksist-Leninist-Maoist partilerin ve dünyanın farklı ülkelerindeki

Enternasyonal'le Kurtulur İnsanlık -4

örgütlerin uluslararası örgütlenmesi, küçük-büyük, zayıf-güçlü, deneyimli-yeni dahil tüm ilgililerin dostça bir arada bulunmalarına dayanmalıdır. Bu örgütlenmenin içinde "daha büyük" şeklinde bir tanımlama olmamalıdır. Bu madde, ancak uluslararası hareketi, küresel bir parti olarak değil, dünyanın farklı ülkelerinin bağımsız ve eşit parti ve örgütlerinin ve tüm üyelerinin, hareketin önderliğinde doğrudan pay ve rol sahibi oldukları uluslararası biraraya geliş olarak kabul edilirse düşünülebilir.

Devrimci Enternasyonal Hareket'in deneyiminde, DEH'in çalışmalarını ilerletmek için kalıcı bir liderlik komitesinin varlığı, hareketin varlığını ve kampanya faaliyetlerini örgütsel olarak sürdüren ve yönlendiren güçlü bir noktaydı. Bu güç yalnızca korumayı hak etmekle kalmaz, aynı zamanda daha fazla konsolidasyon ve genişlemeyi gerektirir. Ancak DEH Deklarasyonu'nun Komintern Merkezîyetçiliğine karşı tutumunun aksine, DEH Komitesi'nin kuruluşunun ilk adımından itibaren, üyeleri resmen birinci sınıf üyelerdi ve ikinci sınıf üyeler bu haktan mahrum bırakıldılar, bölündüler ve bu komite hiçbir zaman tüm üyelerinin temsilcilerinden oluşan kapsamlı bir komite olmadı. Daha da kötüsü, Devrimci Enternasyonal Hareket'inin Liderlik Komitesi aslında DEH kampanyasının çoğunu harcayan komiteydi. "DEH"nin toplu kararları-

nın o partinin tutumlarına aykırı olduğu günlerde bile, kayıtsız şartsız belirli bir partinin hegemonyası altındaydı. Böyle bir durumda, o partinin hegemonyası altındaki komite, aslında hareketin toplu kararlarını uygulamak için değil, dolaylı olarak o partinin fikirlerini ve daha yakın zamanda partinin "yeni sentezlerini" DEH'in bütününe yaymak ve teşvik etmek için hareket etti. Nihayetinde DEH Komitesi'nin çökmesine yol açan şey açıkça bu çözülmemiş çelişkiydi.

Örgütsel ilke ve kuralların ideolojik-politik çizgiden ayrılması konusunda ilkesiz ve yanlış bir tutum sergileyen DEH'in, kendi örgütlenme ilke ve kurallarını da hiçe saydığını ve dikkate almadığını söylemek üzücüdür. Gerçekte, bahsini ettiğimiz partinin DEH'in yönetim kademesindeki kayıtsız şartsız hegemonyasının kurulması ve sürdürülmesi için uygun bir zemin sağlayan, örgütün ilke ve kurallarının bu şekilde ihmal edilmesi ve önemsenmemesi idi.

3- En ilkeli ve uygun komünist uluslararası örgüt Yeni Komünist Enternasyonal'dir ve onun oluşumu için mücadele etmeliyiz.

Enternasyonalist devrimci hareketin deneyiminde, yeni bir komünist enternasyonalin oluşumu için verilen mücadelenin stratejik dayanıklılığı teorik olarak kabul edilse de, pratikte buna yeterince dikkat gösterilmedi ve son yıllarda giderek daha fazla post-Mark-

sizm-Leninizm ortaya çıktı. Maoizm, DEH Komitesi'nde tamamen unutuldu.

Mevcut durumda uğrunda savaşmamız gereken yeni komünist (Marksist-Leninist-Maoist) enternasyonal örgüt, Devrimci Enternasyonal Hareket'in oluşumundan ve mücadelelerinden, deneyimlerinden yararlanabilir/yararlanmalıdır. Bu yeni örgütlenmenin kapsamı daha geniş ve ideolojik-politik olarak ondan daha ileri düzeyde olmalıdır.

4- Afganistan Komünist (Maoist) Partisi geçtiğimiz günlerde büyük bir parti seminerinde, yakın gelecekte büyük bir uluslararası toplantıya küçük bir katkı sağlayacak olan enternasyonalist devrimci hareketin mücadele deneyimlerinin bir ön özetini yaptı. Nihayetinde, dünya çapındaki Marksist-Leninist-Maoist partilerin ve örgütlerin uluslararası örgütünün yeni oluşumu, Devrimci Enternasyonal Hareket içinde ve dışındaki Maoist güçlerin militan deneyimlerinin genel bir özetinin temel noktaları üzerinde uluslararası bir anlaşmayı gerektirir. Böyle bir anlaşmaya varmak için Marksist-Leninist-Maoist partiler ve örgütler arasında bir kamuya açık bir tartışma sürecini ilerletmek gerekmektedir.

Yaşasın proleter enternasyonalizm!

Afganistan Komünist Partisi (Maoist)

Ocak 2011

ABD Emperyalizminin İnsan Hakları Şovu

9-10 Aralık 2021 tarihinde ABD Başkanı Joe Biden'ın, internet ortamında bir insan hakları zirvesi düzenleyeceğini duyurmasından bu yana neredeyse tüm medya bu zirveyi tartışıyor. J.Biden'in amaçlarını "Dünya çapında otoriterliğe karşı koyma, demokratik gerilemeye son vermeye yardımcı olma, insan hakları ve özgürlüklerin erozyonunu engelleme" olarak açıkladığı dünya çapındaki bu zirveye, 110 ülkenin devlet ve hükümet başkanları davet edilmiş bulunuyor. Bizce zirvenin bitirilişinin 10 Aralık tarihine denk getirilmesi bilinçli bir seçim. Neden 10 Aralık?

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra 1948 yılında BM bünyesinde yer alan devletler, "bireylere tanınan hak ve özgürlüklerin güvence altına alınması konusunda" ortaya koydukları görüşün sonucu olarak, adına "İnsan Hakları Bildirgesi" denilen metin 10 Aralık 1948 tarihinde Paris'te onaylandı. Sovyetler Birliği ve 5 sosyalist ülke, bildirgedeki "özgürlüklerin soyut" olduğunu belirterek "gerçekçi" görmediklerini ve bu nedenle çekimser oy kullanacaklarını açıkladılar. Bunun yerine Sovyetler Birliği, dünya barışına katkı olması ve bir daha emperyalist savaşların yaşanmaması için 1950 yılında savaşın başlangıç tarihi olan 1 Eylül gününü "Dünya Barış Günü" olarak kutlanmasını önerdi. Sovyetler'in tarihe geçen bu önerisini ve anlamlı günü unutturmak için Birleşmiş Milletler bu tarihi değiştirdi. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 1981'deki 57. Birleşiminde, "Genel Kurul'un açılış günü olan her eylülün üçüncü salı gününü" "Uluslararası Barış Günü" ilan ederek sözde dünya barışına katkı sağlamayı "amaçlıyor" olsa da emperyalistler hiçbir zaman dünyaya barış getiremezler.

Hatırlanacağı gibi J. Biden, seçilmeden önce seçim programında "insan haklarına önem" vereceğini açıklamış ve "baskıcı devletlerle" ilişkilerini sınırlayacağını propagandasını yapmıştı. Bu tavır ile 9-10 Aralık 2021 tarihinde düzenlenmesi planlanan zirve "uyumlu" görünse de zirve bir şovdan öteye gitmiyor. J.Biden'in da belirttiği gibi ne kendisi ne ABD, bir insan hakları ülkesi değil. Biliniyor ki; ABD'nin geçmişi tamamen işgal ve insan hakları ihlaliyle doludur. Latin Amerika'da uşakları vasıtasıyla darbe yapmadığı ülke kalmadı. Bu darbelerde binlerce direnişçi katledildi, binlerce insan yıllarca hapishanelerde rehin tutuldu. Vietnam'daki savaş, ABD'nin en kanlı işgallerinden biri olarak tarihe geçti. Afganistan, Irak, Suriye'de binlerce insanı katledildi. Milyonlarca insanın göç etme-

sinde ABD ve diğer emperyalist ülkelerin sorumluluğu var. ABD, tarihin en büyük insanlık suçunu Guantanamo'da işledi. Küba başta olmak üzere "ambargo" uyguladığı onlarca ülkede, insanlar ilaç bulamadıkları için yaşamlarını yitirdiler. Açlıkla karşı karşıya kalan milyonlarca insan, ölüm kalım savaşı verirken göç etmek zorunda kalan milyonlarca insandan yüz binlercesi göç yollarında hayatını kaybetti. ABD'nin insan hakları ihlalleri kitap ciltlerini dolduracak kadar kabarık.

İşgaller ve insan hakları suçlarında Biden imzası

46. ABD Başkanı J.Biden'in da işlenen bu suçların önemli bir bölümünde sorumluluğu vardır. J.Biden, ABD'nin son 50 yıllık tarihinde sorumluluğu olan eski bir senatör. 31 yıl senatör olarak görev yaptıktan sonra 2009 yılında Barack Obama'nın seçimi kazanmasının ardından başkan yardımcılığına getirildi. 2020'deki seçimde Trump'a karşı yarışı kazanarak ABD başkanı oldu.

B.Obama döneminde işlenen ne kadar insan hakları ihlali varsa J.Biden'in da bu işgallerde ve insan hakları suçlarında imzası vardır. Afganistan işgalinin devam ettirilmesinden, Irak'ta işlenen insanlık suçlarının tümünden J.Biden da sorumludur. J.Biden'in genlerinde de ırkçılık vardır. Seçim çalışmaları döneminde 20 Mayıs 2020'de Breakfast Culup adlı radyoya verdiği bir demeçte "Benimle Trump arasında bir seçim yapmıyorsanız o zaman siyah değilsiniz" şeklindeki demeci büyük tepki toplamıştı.

J.Biden'in başkan seçilmesinden sonra düzenlediği bu zirve, onu işlediği suçlardan azad etmiyor. J.Biden insan hakları zirvesi düzenlediğini açıkladığı günlerde, Kasım ayının ilk haftasında, seçimleri büyük bir çoğunlukla (oyların % 75'ini alarak) kazanan Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega ve eşi Başkan Yardımcısı Rosario Murillo'yu "demokrasiye zarar veren eylemlerde bulunan kişiler" olarak ilan edip ABD'ye girişlerini yasakladı. Bu bile, J. Biden'ın yansıtmaya çalıştığı demokrasi ve insan hakları anlayışından ne anladığını gösteriyor.

Emperyalistler ve uşakları için insan hakları diye bir şey yoktur. Onlar için insan hakları; işgal, savaş ve işkenceye ses çıkarılmaması, tüm bunların insan haklarına uygun olduğunun propagandasının yapılmasıdır. J.Biden'in yaptığı da budur. Bu zirveye ABD ev sahipliği yapsa da katılımcı hiçbir ülke, demokrasiden yana değildir. Örneğin İngiltere, insan hakları ihlalinde sicili epey kabarık bir ülke. Eski bir sömürgeci

ülke olarak İngiltere'nin Hindistan, Güney Afrika'da yüz binlerce insanı katlettiği biliniyor. İngiltere, halen yarı-sömürgelerde insan hakları ihlallerine devam ediyor. Fransa hala tartışılan soykırımı Cezayir'de yaptı. Afrika kıtasının büyük bir bölümünü sömürgeleştiren Fransa, en büyük insan hakları düşmanı ülkelerden. Almanya'nın Kongo, Güney Afrika'da yaptığı katliamlar yeni yeni gün yüzüne çıkmakta. Ermeni ve Kürt katliamlarında, önemli roller oynamış bir ülke. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda milyonlarca Yahudiyi katleden ülke olarak, insan haklarından söz etmesi hiç de inandırıcı değil. Belçika en eski sömürgeci ülke olarak katliamcı krallarının heykellerini dikecek kadar gözü dönmüş bir ülkedir. Bu örneklerle daha onlarca ülke ekleyebiliriz. Zira insan hakları ihlalleri, sömürgecilerle anılmaktadır. Tüm sömürgeci ülkeler, ulaştıkları her yerde zenginliklere el koymanın yolu olarak katliam yapmıştır. İnsanlar açlık ve hastalıktan ölmüş, değerleri yok edilmiştir. Bu eski tüm sömürgeci ülkeler emperyalizme evrildikten sonra; pazarları yeniden paylaşmak için çıkardıkları I. ve II. dünya savaşında 100 milyona yakın insan hayatını kaybetmiş, ülkeler yerle bir olmuş ve dünya yeniden paylaşılmıştır.

Günümüzde aynı uygulamalar devam ediyor. Emperyalistler çıkardıkları bölgesel savaşlarda ve işgal ettikleri ülkelerde yüz binlerce insanı katlettiler. Yakın bir tarih olarak Irak, Suriye, Afganistan ve Libya işgale edilmiş, milyonlarca insan yerlerinden göç etmiş ve bu ülkelerde büyük bir dram yaşanmıştır. Emperyalistlerin işgal ettikleri bu ülkelerde insanlar, daha iyi bir yaşam için çıktıkları göç yollarında hayatlarını kaybetmiştir/kaybetmektedir.

Hepsi aynı gemide...

ABD'nin düzenlediği zirveye Çin, Rusya ve Türkiye çağrılmadı. J.Biden, basına verdiği demeçte bu ülkelerde insan hakları ihlalleri yapıldığı için çağrılmadıklarını belirtti. Tayvan'ın Çin tarafından işgal edildiğini belirten J.Biden, bundan dolayı Çin'in davet edilmediğini belirtti. Çin'in buna tepkisi gecikmedi. Tayvan Devlet Başkanı'nın zirveye davet edilmesini kabul etmeyen Çin Tayvan İşleri Bürosu'nun sözcüsü Zhu Fenglian, "bir hata" olarak niteledi ve Pekin'in "ABD ile Çin'in Tayvan bölgesi arasındaki herhangi bir resmi temasa karşı çıktığını" vurguladı. Sosyal emperyalist Çin'in hem Tayvan hem de diğer yarı-sömürge ülkelerindeki insan hakları ihlali büyük boyutlarda. Çin sadece Tayvan'da değil, Honkong'da da büyük insan hakları ihlallerine imza atarak onlarca insanı öldür-

müş, yüzlerce protestocu da tutuklanmıştı.

Rusya da zirveye davet edilmemesini bir açıklama yaparak kınadı. Yapılan açıklamada "Bu tuhaf etkinliğin arkasındaki organizatörler ve destekçiler, demokrasi ve insan hakları davasını ilerletmekte dünyaya liderlik ettiklerini öne sürüyorlar. Fakat ABD, İngiltere ve AB üyelerinin kendi ülkelerinin yanı sıra uluslararası alanda demokratik hak ve özgürlüklere saygı gösterme açısından sicili ve itibarı, en hafif tabiriyle, idealden uzak. ABD ve müttefiklerinin kendileri de ifade özgürlüğü, seçim idaresi, yolsuzluk ve insan hakları konusunda kronik sorunlar yaşamaları nedeniyle 'demokrasi neferi' statüsü üstlenemeyecekleri ve üstlenmemeleri gerektiği açık" denilse de davet edilmemesinden bağımsız olarak Rusya, yoğun insan hakları ihlallerine imza atan emperyalist ülkelerin başında geliyor.

Keza Türkiye de insan hakları ihlalleri konusunda gündemden hiç düşmeyen ülkelerin başında geliyor. 93 yıllık TC tarihi, aynı zamanda katliamlar ve insan hakları ihlalleri tarihidir. 19 yıllık AKP iktidarına bakıldığında da bunun çok daha sistematik olarak uygulandığını görüyoruz. AKP, ülke içindeki suçlarına ek olarak ülke dışına yaptığı operasyon ve askeri işgallerde yüzlerce insanı katletti. 7 kez sınır ötesi operasyon düzenlendi. Devam eden sınır ötesi operasyonlarında kimyasal gaz kullanılarak onlarca gerilla katledildi.

Araştırmalara göre AKP iktidarı döneminde 43 bin insan hakları ihlali yaşanmış ve 62 kişi yargısız bir şekilde katledilmiştir. 51 ilde 381 kez sokağa çıkma yasağı uygulanmış; 27 bin 493 kişiye işkence yapılmış; 26 bin 407 işçi iş cinayetlerinde hayatlarını kaybetmiştir. 2 bin 380 kişi hapishanelerde hayatını kaybederken, 6 bin 732 kadın erkekler tarafından öldürülmüş, 112 LGBTİ+ ve trans kadın nefret cinayetlerinde öldürülmüştür.

Listeyi uzatmak mümkün. J.Biden, R.T. Erdoğan'ı bu ve benzeri sebeplerle zirveye davet etmezken, tüm bu katliamlar ve daha fazlası ABD'nin gözleri önünde, bazıları ABD'nin talimatıyla yapılmıştır. Ayrıca bu katliam ve baskılar çoğunlukla J.Biden'in Obama'nın danışmanlığını yaptığı dönemde yaşanmıştır.

ABD ve onun başkanı J.Biden'in düzenleyeceği zirve ne kendisini ne de diğer baskıcı ve faşist ülkeleri kurtaracaktır. Hiçbir emperyalist ülke ve faşist ülkede demokrasiden söz etmek mümkün değildir. Dünyaya barış, emperyalizm tarihin çöplüğüne gömüldüğünde gelecektir.

Almanya'da Koalisyon Hükümetinin “Yol Haritası” Belirlendi

Almanya'da 26 Eylül'de gerçekleşen genel seçimler sonrası başlayan koalisyon görüşmeleri tamamlandı. 16 yıllık Merkel döneminin sona ermesi ve SPD'li Olaf Scholz döneminin başlamasıyla birlikte Sosyal Demokrat Parti (SPD), Yeşiller ve Hür Demokrat Parti (FDP) koalisyon hükümetinin dört yıllık programı kamuoyuna açıklandı.

40 gün süren görüşmeler neticesinde, SPD, Yeşiller ve FDP arasında bakanlıkların paylaşımı şöyle oldu: SPD başta başbakanlık (Olaf Scholz) olmak üzere İçişleri, Çalışma ve Sosyal Güvenlik, Savunma, Sağlık, İmar, Ekonomik İş Birliği ve Kalkınma bakanlıklarını aldı. Yeşiller Partisi ise başbakan yardımcılığı ile birlikte Dışişleri Bakanlığı'nı (Annalena Baerbock) üstlenecek.

Böylece eşbaşkan Baerbock, Almanya'nın ilk kadın Dışişleri Bakanı olacak. Aile, Çevre ve Tüketiciyi Koruma, Gıda ve Tarım Bakanı da, Dışişleri Bakanlığı için adı geçen Cem Özdemir oldu. Ayrıca Ekonomi ve iklim koruma için, Yeşiller'in yönetiminde bir “süper bakanlık” kurulacak. Koalisyonun üçüncü ortağı FDP ise maliye, adalet, ulaştırma ve dijital işler ile eğitim ve araştırma bakanlıklarını aldı.

Gelinen aşamada, AB'nin önde gelen emperyalist ülkesi Almanya'da kurulan koalisyon hükümetinin belirlediği yol haritası tüm Avrupa coğrafyası için önem arz edecek.

Koalisyon partilerinin üzerinde anlaştıkları protokolün temel konuları şunlar;

- Asgari ücret saatinin 12 Euro'ya çıkarılması.

- 450 Euro olan küçük çalışma işleri (minijob) 520 Euro'ya çıkacak. (Vergiden muaf tutularak)

- Kalifiye iş gücü için uygulamada olan BlauCard'ın kapsamı genişletilecek.

- Mülteci ve sığınmacılara yönelik çalışma yasağı kaldırılacak.

- Konut sorununu çözmek için yılda 400 bin yeni konutun inşa edilecek.

- Oy kullanma yaşının 18'den 16'ya indirilmesi için anayasal değişiklik yapılacaktır.

- Alman vatandaşlığına geçişleri kolaylaştıracak, başvuru süresi, 8 yıllık oturum şartı 5'e indirilecek ve dil bilme şartı esnetilecek.

- Yerleşim hakkı başvurusu 3 yıla düşürülecek. Özellikle eşten bağımsız yerleşim hakkı halen 4 yıl.

- Geçici oturumu olanlar 1 Ocak 2022'den itibaren bir yıllık oturum verilecek. Ayrıca Almanya'nın anayasal düzenine bağlı kalan, suç işlemeyen ve geçimlerini sağlayanlar bir yılın ardından kalıcı oturum alabilecekler.

- 5 yıl Almanya'da oturumu olan göçmen çocukları doğumdan itibaren Alman vatandaşı olabilecek. Mevcut uygulamada gençler 23 yaşında sahip oldukları vatandaşlıklardan birisini tercih etmek zorundadır.

- 2030'a kadar ülkedeki arabaların en az 15 milyonunun elektrikli olması hedeflenecek.

- 2030'a kadar kömür kullanımına son verilmesi için adımlar atılacak, Almanya topraklarının yüzde 2'si rüzgar enerjisi üretimi için kullanılacak ve üretilen elektriğin yüzde 80'i yenilenebilir kaynaklardan elde edilecek.

- Batı Balkanlar'daki altı AB üyesi adayının katılım sürecine destek verilecek.

- Bir sonraki Avrupa Komisyonu

Başkanı'nın Almanya'dan seçilmemesi halinde Avrupa Komisyonu üyeliği için Yeşiller Partisi'nin göstereceği aday seçilecek.

- Almanya'da askeri insansız hava araçlarının (İHA) belirli koşullarda silahlı hale getirilmesinin önü açılacak.

- Bu konuda istekli AB üyelerinin ulusal ordularıyla daha fazla işbirliği aranacak.

- AB Konseyi'nin daha birleşik ve etkili çalışabilmesi için reform talep edilecek.

- Rusya ile yapıcı diyalog aranacak; farklı tehdit algıları dikkate alınarak Rusya'ya yönelik ortak Avrupa politikasına odaklanılacak.

Ne şirin kararlar!!!

Bu başlıklar “şirin” gözükse de Almanya elbette ki, emperyalist çıkarları gözdardı etmeyecek!

Üç partinin hazırladığı ortak protokolde yer alan bu konu başlıkları, her ne kadar “olumlu” görünse de Alman emperyalistlerinin çıkarlarını hiçbir zaman gözardı etmediği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bütün bu başlıklarda, hali hazırda kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlüklere dönük bir karar olmadığı görülüyor. Ayrıca çığ gibi büyüyen ırkçı faşist parti ve örgütlerin yasaklanması

veya yaptırım uygulanması noktasında da bir madde yoktur. Olmadığı gibi Almanya devleti, anti-komünizme yeminli bir şekilde devam edecektir.

177 sayfalık ortak metnin 153. sayfasından itibaren, önümüzdeki dört yıl boyunca Alman dış politikasında çok büyük değişikliklerin olmayacağı görülmektedir. Sosyal demokratların liderliğinde kurulacak hükümetin dışişleri bakanlığının sözde “insancıl” bir dış politikadan yana görünen Yeşiller Partisi'ne geçmesi de nesnel gerçekliği değiştirmeyecek.

Faşist diktatörlükle yönetilen ülkelere hem silah satışı devam edecek hem de bu ülkeler desteklenecektir. Bu anlamda, Türkiye'yle ilgili maddede “*Türkiye endişe verici iç siyasi gelişmelere rağmen önemli bir komşu ve NATO partneri olarak kalacak, ancak Türkiye'de demokrasi, hukuk devleti, insan, kadın ve azınlık hakları önemli ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Bu nedenle AB'ye üyelik müzakerelerinde hiçbir fasıl kapatmayacağız veya hiçbir yeni fasıl açmayacağız. Sadece AB-Türkiye ile diyalog sürecektir*” denilmektedir.

Ortak mücadeleyi büyütmeliyiz

İklim krizi, geçim kaynaklarımızı tehlikeye düşürüyor ve özgürlük, refah ve güvenliği tehdit ediyor. Almanya, “*keskinleşen küresel rekabette ekonomik gücünü yeniden tesis etmeli, uluslararası sistem yarışında değerlerimizi müttefiklerimizle birlikte kararlıca savunmalıyız*” demektedir.

Burada da görüldüğü gibi, Almanya emperyalist çıkarlarını önde tutmak için tüm gücünü; rekabet, yeni pazarlar ve kâr hırsı için kullanacaktır.

Emperyalistlerin özgürlük, demokrasi, insan hakkı ve hukuku üzerinde kullandıkları tüm argümanlar, hep ikiyezlü ve aldatma amaçlı olmuştur. Onlar sadece talan, sömürü ve baskı düzenlerini amaç edinirler. Bugün de Almanya'da yeni kurulan koalisyonun bu ikiyezlülüğü devam edecektir. Buna karşı ezilen halklar olarak emperyalistlerin yalan ve aldatmaca düzenine karşı, ortak mücadeleyi büyütmeli ve ikiyezlülüklerini açığa çıkarmalıyız.

İşçiler, “Bağımsız” Sendikalarda Mı Örgütlenmeli? (2/2)

Dünya ölçeğinde finans kapitalin dönüşümü, yeni araçlarla kendini yeniden örgütlemesi ve sınıfın kazanılmış tüm haklarına yönelerek içine girdiği yönelim, krizin başat nedeni durumunda.

Çok uluslu şirketlerin, üretim sürecinin ve iş gücü piyasasının yeniden yapılandırılmasına yönelik söz konusu adımlarının önünde durabilecek yegane güç açık ki devrimci, komünist güçlerdir. 2000 sonrasında gerek coğrafyamızda gerekse de yer kürede kimi dönemsel çıkış ve parlamalar olsa da devrimci-komünist hareketin gerileme sürecini yaşadığını biliyoruz. Öncü örgütlü kuvvetlere yönelik “**kazanma umudunu yok etmeye**” hedefiyle ideolojik saldırıyla kol kola yürüten fiziki imha, küresel çapta önemli bir aşama kaydetmiş durumda. Devrimci-komünist harekette ideolojik bir merkez olamama, örgütsel düzeyde yaşanan gerileme ve bu durumdan nasıl çıkılacağına dair devam eden belirsizlikler, işçi sınıfı hareketinin de derin bir bunalım içinde debelenmesini beraberinde getirdi.

Emperyalist kapitalist burjuvazinin bütünlüklü taarruzuyla açığa çıkan, pandemiyle beraber yeni bir noktaya ulaşan sürecin kavranamaması, analiz edilememesi, devrimci-komünist güçler ve işçi sınıfı hareketinde ağır bir bunalım halini yaşatmaktadır.

Sınıfla teması ciddi düzeyde azalmış bir devrimci-demokratik hareket gerçekliği ile karşı karşıyayız. İşçi sınıfı hareketinin patronlarla mücadelesinde kaderinin, devrimci-komünist hareketle sıkı sıkıya bağlı olduğu bugün tekrar açığa çıkmış durumda. Proleter hareketin perspektifi, sınıf hareketinin gerçekliği ile başta kendisi olmak üzere devrimci güçler arasında bir ilişki kurma yönündür. Sınıf hareketine dair eleştiriler, eleştiri konusu tabloyu değiştirmeye dair etkin, güçlü bir çalışmayı koşullamalıdır. Aksi durumda yapılan her eleştiri, söylenen her söz suya yazılacaktır.

İşçi sınıfı hareketi, sermayenin yönelimleriyle coğrafyamızda geleneksel maddi zeminini, 10-15 yıllık süre içinde önemli oranda kaybetmiştir. Biliyoruz ki Türkiye, T. Kürdistanı’nda sendikal hareket büyük oranda kamuda örgütlenmiştir. Bu durum gerek memur gerekse de işçi

sendikaları açısından böyledir. Nitekim KİT’lerin 2001’den itibaren IMF’nin direktifleriyle, Kemal Derviş yönetiminde, özelleştirilmesine yönelik uygulanan yol haritasıyla bu alanda sendikal hareket büyük bir erime yaşamıştır. Özellikle de sendikal hareketin önemli bir gövdesini oluşturan belediyeler başta olmak üzere kamuda siyasi iktidarlardaki değişimle birlikte yaşanan dalgalanmanın nedeni budur.

PETKİM, SEK, Türk Telekom, TEKEL, SEKA, Gübre ve Şeker fabrikaları vb. KİT’lerin özelleştirilmesi ve işgücü piyasasının alabildiğine esnek ve güvencesiz hale getirilmesiyle açığa çıkan tabloya sendikal hareket hazırlıksız yakalanmıştır.

Kimi yol açan örnek çıkışlar, anlamlı ve tarihsel önemdeki kazanımlar olsa da genel tablo bu şekildedir.

Sermaye karşısında kolektif dayanışma ve birlik

AKP iktidarının sendikal harekete yönelik ağır tehdit ve baskısıyla birlikte bu alanda kendi yandaşlarını örgütlemesi ve üretim sürecinde yaşanan değişimlerle birlikte sendikal harekete; bu alanları birer ranta çeviren, elindekini korumak adına sermaye ve devletle iyi ilişkiler kurmayı marifet belleyen bir çizgi damgasını vurmuş durumdadır.

AKP iktidarının organik güdümünde ki Hak-İş, daha genel bir pencereden sermaye adına sınıfı zapt-u rapt adına almayı kendine görev edinen Türk-İş yönetimi ve CHP’nin arka bahçesi durumundaki DİSK’e ilişkin genel tablo budur. Hak-İş’i bir başka paranteze alırsak devrimci söylemleri öne çıkaran ve geçmişin değerli birikimine yaslanan DİSK için de tablo farklı değildir.

Urfa, Antep ve Adıyaman’da tekstil işçilerinin örgütlenmesi ve bölgedeki kazanımları karşısında patronlarla anlaşarak direnişleri örgütleyen temsilcisini görevden alan DİSK-Tekstil Sendikası’nın son pratiği bu tutuma basit bir örnektir.

Birkaç yıldır tekstil, metal, inşaat, gıda ve depo-lojistik vd. işkollarında farklı bölgelerde açığa çıkan direnişlerin önemli oranda işçilerin özgün çabasıyla gerçekleştiğini, sendikaların kapısının işçiler tarafından çalındığını, deyim yerin-

deyse sendikaların örgütlenmeye işçiler tarafından zorlandığını söylemek yanlış olmaz. 24 Ekim Kartal mitinginin çağrıcısı direnişçiler örneğinde de bu gerçek açıkça karşımıza çıkmıştır.

Sendikalar harekette yaşanan tıkanma, direnişleri örgütleyen öncü işçilerin sendikal bürokrasinin, sendikanın içeri girmesi adına işten çıkarılmasına onay vermesi, fabrikalarda sendikaların kurduğu hiyerarşi ve bürokrasi, sınıfı farklı arayışlara yöneltmiştir. Daha doğru bir ifade ile devrimci, ilerici kimi güçlerin mevcut sendikalara tepki olarak alternatif sendikaları kurmalarına zemin sunmuştur. İnşaat, depo, metal, tekstil, perakende, lojistik vb. iş kollarında “bağımsız” sıfatıyla kurulan sendikalar, sarı sendikal anlayıştan, bürokratik sendikacılıktan bunalan işçiler için bir başvuru adresi olabilmektedir.

Ne var ki bu durum geçici olmaktadır. Sınıfın dinamik bu kesimlerinin enerjisi ve direnci bir noktadan sonra sönmölenmekte ve kalıcı bir kazanıma dönüşmemektedir. Proleter perspektif, herhangi bir direniş, eylem ve greve, işçi sınıfının toplam kolektif kazanımından bakmalıdır. Aslolan sınıfın patronlar karşısında kolektif, uzun vadeli kazanımları ve bunların kalıcılığıdır. TÜSİAD, TOBB, TİSK, MÜSİAD vb. çok sayıda adreste sıkı bir şekilde örgütlenmiş sermaye karşısında sınıfın olabildiğince tek bir çatı altında, tek bir konfederasyonda biraraya gelmesi, yürüteceği savaşında kazanım elde edebilmesi açısından son derece önemlidir. “Bağımsız” sendikaların örgütlediği, değerli çaba ve emeklerinin ve sınıf adına kalıcı bir örgütlenme yaratamamalarının nedenlerinden biri sermaye karşısında sendikal hareketin kolektif dayanışma ve birliğinin sağlanamamasıdır.

Kuşkusuz Hak-İş’te AKP’li, Türk-İş’te ulusalcı muhafazakar, hele Türk Metal’de milliyetçi olmayan bir işçinin işyerinden başlamak üzere yukarıya doğru sendikal alanda kendini var etmesi kolay değildir. Ancak bu zorluk, sınıfın içinde uzun erimli, sabırlı, işyeri merkezli, çalışma alanının örgütlenmesi hedefi ile pekala aşındırılabilir değiştirilebilir, değiştirilmelidir de.

İşyeri, fabrika veya atölyelerin örgütlenmesi...

Kamuoyuna yansıyan ve herhangi bir konfederasyon ile bağı olmayan “bağımsız” sendikalar, sendikal bürokrasinin ağır baskısı altındaki sendikal hareket açısından daha canlı ve diri bir tablo çiziyor olsa da orta ve uzun vadede, sınıf kolektif kazanımları açısından bu enerjinin mevcut sendikaların örgütlenmesine ve içeriden değiştirilmesine vakfedilmesi daha doğru olacaktır.

Tartışmanın bir başka önemli yanı da sendikal bürokrasiye, her biri bir siyasi anlayışla özdeşleşen sendikal gerçekliğe alternatif olarak kurulan “bağımsız” sendikaların her birinin esasında bir devrimci, ilerici kurumun çoğunlukla doğrudan etkisi altında olmasıdır. Bu, kimi sendikalarda farklı devrimci yapıdan bir işçinin bırakalım yönetime girmesini, işyeri temsilcisi bile olmasının imkansız olduğu bir biçimde yaşanmaktadır. Başka bir deyişle “bağımsız” sendikalar, eleştirisini yaptıkları sendikal tablonun bir benzerini farklı bir biçimde yaşama geçirmektedir.

Burada bir parantez açarak ifade edelim ki, bu yaklaşımımız mevcut konfederasyonlar dışında asla başka bir seçeneğin tartışılmayacağı anlamına gelmez. İşçi sınıfı hareketi, dipten dalga öyle bir noktaya gelir ki, gelişiminin önündeki statükocu sendikal yapıyı fırlatıp bir kenara atar. Nitekim, Türk-İş içinde sınıfın direniş dinamikleriyle güçlü bağlar kuran sendikaların, hak odaklı mücadelesi DİSK’i açığa çıkarmıştır. Daha doğrusu Türk-İş yönetimi o gün DİSK’i kuran sendikaları tasfiye etmiştir.

Sınıf çalışmasında bizim için temel olan, işyeri, fabrika veya atölyelerin örgütlenmesi olmalıdır. Sendikal çalışma veya örgütlenme, bu yapının üzerine inşa edilmelidir. İşçilerin taban inisiyatifleri ve işyeri komiteleri; işyeri temsilciliğini, sendika şubelerini ve genel merkezi değiştirmek için temel yapı taşıdır. Burada meselenin düğümlendiği nokta sınıfın taban inisiyatifi ve işçinin örgütlenmesidir.

Sınıfın, sendikal bürokrasiye karşı mücadelesinde şiarı, sınıfın örgütlü tüm kesimleriyle, farklı bölükleriyle birleşerek mücadele etmek ve kazanmak olacaktır!

PUSULA

Görevlerimize Odaklanmalıyız

Başta uluslararası komünist hareket olmak üzere tüm devrimci ve ilerici güçler için hem imkan hem de zorlukların arttığı bir dönemden geçiyoruz. Bu durum çelişkili gibi görünse de gerçek.

Şöyle ki, uluslararası planda işçi ve emekçilerin sömürücü egemen sınıflara karşı tepkisi giderek artmakta. Kimi ülkelerde bu tepki sokak çatışmalarına dönüşmekte. Görünen o ki, emperyalist- kapitalist sistemin krizi yalnız yoksulluk ve işsizlik üretmiyor, bu sonuçlar işçi ve emekçiler tarafından sömürücü-egemen sistemin sorgulanmasına da yol açıyor.

Gelinen aşamada Türkiye coğrafyasında emekçi yığınlar, her geçen gün sadece küçülen bütçeleriyle yüzleşmiyor, aynı zamanda her gün-her saat kokuşmuş, çürümüş sistemin gerçekliğine de tanıklık ediyorlar. Çünkü karşımızda içinde mafya ve çetenin rahatça cirrit attığı bir sistemden çok mafyalaşan, çeteleşen bir sistem gerçekliği vardır. Yani burjuva anlamda dahi bir hukuktan söz edemeyiz.

Yine içeride ve dışarıda işçi ve emekçilere, Kürt halkına ve bölgenin diğer mazlum halklarına, kadın ve LGBTİ+lara karşı işlemiş olduğu suçları hatırladıkça korkuları büyüyor ve saldırganlıkları da giderek artıyor. Bu yaşananlar yerküremizde ilk değildir. Bütün faşist diktatörleri, sonsuz rüyalarından uyandıran bu korkudur. Elbette ki, diktatörlerin gerçeklere hürmet etmesini bekleyemeyiz, onların varlığı gerçeklerle savaş üzerine kurulmuştur. Bunca yalan, talan, katliam politikalarına rağmen R.T.Erdoğan'ın hala "ekonominin kitabını yazmaktan", "demokrasi ve özgürlükler"den söz etmesinin başka bir açıklaması olabilir mi?

Dahası da var: bilindiği gibi ülkenin gelir kaynakları esas olarak haksız savaşa, faize, suç ortakları olan sermaye guruplarına, çetelere gidiyor. Tabi ki bu gelir kaynakları işçi ve emekçilerden toplanan vergilerdir. Çünkü kapitalistler ödedikleri vergileri kredi, teşvik primi vb. adı altında fazlasıyla geri alıyorlar. Dahası işçilerin sırtından elde ettikleri artı-değerlerle birlikte ödedikleri bir şey yok, bilakis çaldıkça çalışıyorlar. Bakınız "2022 Bütçesi"nin dağılımına, işçi ve emekçilere düşman olan faşist bir devlet gerçekliğini görürsünüz. Sistemin bu kesimlere reva gördüğü zam ve zulümdür; açlık, yoksulluk ve işsizliktir. Bu sistem, öğrencilerin "aız" çığ-

lığını duymazlıktan geliyor, barınma taleplerini "terörist" bir faaliyet olarak değerlendiyor. Kısacası sokaklardan yükselen her haklı sesi-isyanı, Saray'ın nizamını bozmaya çalışan "dış mihrakların oyunu" olarak görüyor. Tüm bu veriler kokuşmuş, çürümüş, çeteleşmiş sistem gerçekliğine işaret ediyor.

Ama şu da bir gerçek ki; sistem ne kadar çürürse çürüsün, klikler arasındaki çatışma ne kadar derinleşirse derinleşsin burjuva egemenlik sistemi kendiliğinden tarihin çöplüğüne gömülmez. Bilakis ayakta kalmak için birbirlerine sarılırlar. Bu nedenle egemen sınıfların farklı kliklerinin-burjuva muhalefetinin halkımıza sunacağı hiçbir şey yoktur. Bunların hepsi aynı çöplüğün parçasıdır. Devrimcilerin, komünistlerin yapması gereken tek şey, bu burjuva egemenlik sistemine karşı toplumsal muhalefeti devrimci seçenek etrafında birleştirmektir. Yaratılacak her bir devrimci odak, umutsuzluğa karşı umut olacaktır. Bu nedenle gücümüzü sisteme alternatif mücadele noktalarına yoğunlaştırmalıyız. Emperyalizme, faşizme, her türden gericiliğe karşı kararlıca mücadele etmeden, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde atılım yapılamaz. Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi, ileri ve orta düzeyde kitlelerin gündemlerinin bir parçası haline getirilemez.

Tüm bunların başarılması için her şeyden önce işçi ve emekçi yığınların sınıf bilincinin ivme kazanması gerekir. Ve sınıf bilinci, devrim bilinci, teori ve pratik devrimci çalışmayla kazanılır. Dolayısıyla güncel bağlamda egemen sınıfların saldırılarına karşı ortaya konulan her devrimci duruş, değerli ve anlamlıdır. Anti-emperyalist, anti-faşist bilinç bu devrimci duruşla kökleşecektir. Ezilen ulus ve halkların devrimci mücadelesi ancak böylesi bir iklimde yeniden yükselişe geçecektir. Kuvvetlerimizin sınırlı olması bizi geriletmemelidir. Eğer cesur, fedakar ve örgütlü hareket edersek adım adım yolumuzu açarız. Böylesi süreçlerde en küçük bir görev dahi büyük bir sabır ve emek ister. Bundan kaçınmayarak kolektif bir tarzda ısrarlı tutumumuzu sürdürürsek sonuç alırız. Buna inanmalıyız. Çünkü; "*Şartlar ne kadar zor olursa olsun, devrim hangi kayıplara ve yenilgilere uğrarsa uğrasin, proleter devrimciler kitleleri devrim ruhuyla eğitmeli, devrim bayrağını yüce tutmalı, onu elden bırakmamalıdır.*"

Kavgada
Ölümsüzleşenler

Mustafa Şişman: Sivaslı olan Mustafa Şişman, 15 Aralık 1978'de Proletarya Partisi'nin yürüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın, MİT Kontrgerilla dağıtılsın" şiarlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

İbrahim Kır: Dersim Pulur (Ovacık) doğumlu İbrahim Kır, Proletarya Partisi ile İstanbul'da işçilik yaptığı dönemlerde tanıştı. Aralık 1980'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır'dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceci katiller çareyi onu katletmekte buldular.

Abdurrahman Meral: Proletarya Partisi taraftarı olan Abdurrahman Meral, Aralık 1993'te İstanbul'da kanser hastalığına yenik düştü.

Pozveng Şehitleri

13 Aralık 1993 tarihinde faşist TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklendi. Ovacık Pozveng köyünde meydana gelen çatışmada ha-

vanın kötü olmasından dolayı köye girmek zorunda kalan gerillalardan Bekir Kürşat Öney, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Aslan ve Deniz San ölüm-süzleşirken ayrıca 12 yaşındaki Nuray Laço ve 11 yaşındaki Halil Laço kardeşler de TC'nin, gerilla sivil ayrımı yapmadan sürdürdüğü hava bombardımanında katledildi. Proletarya Partisi daha sonra yaptığı açıklamada Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sahiplendiğini açıkladı.

Bekir Kürşat Öney, 1969 Gaziantep doğumlu idi. Çalışkanlığı ve devrime olan inancı ile örnek olan Bekir Kürşat Öney gerilla olmadan önce gençlik faaliyetçisiydi. İki yıllık gerilla faaliyeti boyunca birçok eyleme katıldı.

Fevzi Koç, Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Zımek köyünde doğdu. Şehit düştüğünde halk ordusunun birim komutanlarından biri idi.

Hacı Mustafa Aslan, Sivas doğumludur.

Deniz San, Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Gözeler köyünde doğdu.

Ezilen Halkların Dayanışması Esas İhtiyacımızdır!

TC devletinin Rojava dönük işgal tehditleri devam ederken bölgede de bu saldırganlık karşısında direniş hazırlıkları sürüyor. Geçen sayımızda Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu ve Ermeni Toplumsal Meclisi ile söyleşi yapmıştık. Bu sayımızda da Ermeni Taburu ile görüştük. Tabur komutanlarından **Şant Azgaltyan**, bölgedeki durumu özetlerken aynı zamanda taburun çalışmalarını, Suriye/Rojava Ermenileri ile dayanışma kampanyasını anlattı ve “*Esasta tüm dünya ezilen halklarına bir mesajımız var. Bizler tabur olarak, emperyalizm destekli TC faşizmine karşı topraklarımızı savunmaktayız. Bu anlamda ezilen halkların dayanışması bizim esas ihtiyaç duyduğumuz dayanışmadır*” dedi.

- **Merhaba, öncelikle kendini tanıtır mısın?**

- Merhaba, adım Şant Azgaltyan, Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu’nun komutanlarından birisiyim.

- **Taburdan bahsedebilir misiniz biraz? Bugün somut görevleri nedir?**

- Elbette, mevcut haliyle bir tabur olmanın çok ötesinde bir durum arz ediyor artık taburumuz. Nicel ve nitel anlamda bir gelişme söz konusu.

Hem Ermeni halkının öz savunma gücü olarak hem de Rojava Devrimi’nin savunucusu olarak iki ana görevi var taburun. Bu görevler birbirinden ayrılamaz. Ermeniler, Rojava Devrimi’nin yarattığı demokratik haklardan yararlanarak öz savunma güçlerini oluşturdular. Daha öncesinde Kürtler, Araplar, Süryani ve Asuriler öz savunma güçlerini ve öz örgütlülüklerini yaratmışlardı. Kuzey Doğu Suriye’de yaşayan Ermeni halkının bu temelde örgütlenmesi daha geç başladı.

Taburumuz aynı zamanda Şehit Nubar Ozanyan’ın bu topraklarda bir Ermeni Taburu oluşturma hayalinin gerçekleşmesidir. İlk girişimleri Nubar Ozanyan başlatmıştı. İlk tohumları o attı yani. Onun devrimin savunmasında şehit düşmesinin ardından yoldaşları tarafından taburun oluşturulmasına önayak olundu.

Ermeni Taburu, Serêkanîyê ve Girê Spî’nin işgal edilmesi sırasında Suriye Demokratik Güçleri (QSD) bünyesinde cephede yerini almıştı. İlk tecrübesini orada ortaya koymuştu. Elbette TC devletinin tehdit ve saldırıları bitmek bilmiyor. Bu nedenle şu anda da aktif olarak cephede konumlanışımız devam etmektedir. Bu, bir anlamı ile bizim açımızdan

olumlu bir durum yaratmaktadır. Kendimizi işgale karşı her an hazırlıklı kılmayı beraberinde getirmektedir.

- **“Halk topraklarını savunuyor!”**

- **Genel olarak cephe hattında durumunuz nasıl, çalışmalarınız nasıl gidiyor?**

- Genel anlamda konumlandığımız hat, Til Temir hattı ve taburumuzun morali oldukça yüksek. Yeni katılımlar da oluyor, belli bir eğitimden geçtikten sonra onlar da konumlandırılıyor. Düşmanın en temel silahı, elinde bulundurduğu teknolojik saldırı silahları; bunun da temelinde keşif ve SİHA’lar bulunmaktadır. Buna karşı elbette farklı yöntemler geliştirmiş durumdayız. Eğitimimizin esas ağırlığı bunun üzerinedir.

Cephe hattı aynı zamanda sivillerin de yaşamlarını devam ettirmeye çalıştıkları bir hat. Bu anlamda sorumluluklarımız artmaktadır. Aynı zamanda sivillerin yaşamlarını korumak gibi bir sorumluluğumuz var. Cephe birçok halkın ortak savunma hattında durduğu bir niteliğe de sahip. Kürtlerin, Arapların, Süryani ve Asuri güçlerin Ermeni halkı ile birlikte kendi topraklarını faşizmin işgaline karşı ortak savunması Rojava Devrimi’nin en önemli kazanımlarından birisi. Yine kadın taburumuzun savaşta giderek daha fazla yetkinleşmesini de oldukça önemsiyoruz. Bu aynı zamanda erkek egemen zihniyete karşı kadın özgürlük mücadelesinin bir mevzisi durumundadır.

TC, saldırı tehditlerini sürekli dile getiriliyor. Biz bu saldırılara karşı hazır durumdayız. Yeni bir işgal saldırısı Efrîn ve Serêkanîyê işgali gibi olmayacaktır.

- **“Bu sefer farklı olacak!” dediniz. Nedir bu fark?**

- Bir halkın savaşı ve direnişi karşısında işgalci güçlerin yenilgiye uğradıkları tarihte çok defalar görülmüştür. Çin’de, Vietnam’da, SSCB’nin faşizmi yenilgiye uğratmasında halkın savaşa dahil olması, işgalcileri yenilgiye uğratmalarını beraberinde getirmiştir. Bu topraklarda da bunun örneği görüldü. Kürt halkı başta olmak üzere halkların ortak mücadelesiyle DAİŞ gericiliği yenilgiye uğratıldı.

Efrîn ve sonrası süreçte işgalci güç, NATO’nun ikinci büyük gücü olan TC devleti olarak karşımıza çıkmıştı. Artık maşa olarak kullandıkları çeteler değil, direk kendi askeri gücü ile Efrîn işgal edildi. Yeni süreçte hem düşman bilincinde yaşanan ilerleme hem de askeri gücün salt askeri olarak değil, ideolojik-politik olarak belli bir donanımına sahip olması işin esasını oluşturmaktadır. Askeri gücün siyasal olarak eğitilmesi ve halk ile bağlarının güçlü kılınması, halkın işgale karşı örgütlenmesi bu sürecin ana hatlarını oluşturmaktadır. TC artık karşısında sadece bir askeri gücü değil bir halkı görecektir.

Biliyoruz ki, yeni süreci eski taktiklerle aşmak yerine süreçten öğrenerek, devrimci yöntemleri uygulayarak başarıya ulaşabiliriz. Kısaca meselenin özünü ideolojik ve siyasal yetmezliklerimiz oluşturmaktaydı. Savaş sorununa doğru yaklaştığımızda teknolojik üstünlüğü boşa çıkaracak gücü ve taktiklerimizi açığa çıkarabilmekteyiz. Tüm bunların ise sınanacağı yer, savaşın kendisi ola-

caktır. Bunun da farkındayız.

Diğer bir mesele ise Türkiye’de devletin halk üzerinde baskısının artmasıdır. TC, ekonomik krizi yaşamaktadır. Ekonomi her geçen gün daha kötüye gitmekte, çareyi baskıları artırmakta ve savaşta görmektedir. Ancak yeni bir işgal durumu için eli eskisi kadar güçlü değildir. Bu anlamda yeni bir saldırı demek TC devleti açısından daha büyük bir risk anlamına gelecektir.

- **TC’nin Ortadoğu’daki tehditleri karşısında taburun duruşu nasıl. Özellikle Kafkaslar’da Ermeni topraklarına yönelik bir işgal durumu yaşanırken?**

- Tabur, TC’nin saldırılarını en fazla hissedenden bir halk gerçekliğinden oluşmaktadır. Bunun tarihsel kökleri ve güncel sebepleri var. Ermeni Soykırımı’nın büyük kısmı bu topraklarda yapıldı. İttihat Terakki’nin soykırım politikaları, TC devleti ve Kemalistler tarafından devam ettirildi. O dönem soykırımdan kurtulan az sayıda Ermeni çocuk, Arap ve Kürt ailelere sığındı ya da alıkonuldu. Çoğu Müslümanlaştırıldı. Onların torunları bugün askeri güç olarak kendi varlıklarını korumak, Rojava Devrimi’ni savunmak için yeniden biraraya geldiler. Bu, tarihsel bir olgunun devam etmesidir.

Diğer bir durum ise mevcut süreçte, TC’nin yeni Osmanlılık hülyaları ile tüm Ortadoğu’da olduğu gibi Kafkaslar’da da işgallere, yağma ve talana başvurması ve Azerbaycan devletini Ermenistan’a karşı kışkırtma siyasetini gütmesidir. Karabağ, TC tarafından işgal edilmiştir, zira Azerbaycan’a yüklü miktarda teknolojik silah, mühimmat ve personel desteği sağlamıştır. Bizler elbette dünyanın neresinde olursa olsun genel olarak tüm saldırganlıklara karşı çıkmakla birlikte, özelde Ermeni halkına yönelik saldırılara karşı dururuz.

Ayrıca psikolojik savaş konusunda usta olan TC devleti, taburumuzun belli bir güçle Kafkaslar’da, Karabağ’da savaştığını iddia etti. Bu yalanı ortaya atmakla daha şimdiden taburumuza yönelik bir hazmedememe durumu yaşadığı ortaya çıktı. Talat Paşaların deyimi ile “Ermeni sorunu bitmiştir!”in aslında doğru olmadığı net olarak ortaya çıkmış oldu. Soykırımdan geçirilen Ermenilerin torunları bugün TC’nin Osmanlıcı yayılmacılığına karşı durmaktadırlar. İkinci bir soykırıma müsaade etmeyeceklerinin ilanını yapmaktadırlar.

Suriye/Rojava Ermenileri ile dayanışma

- Çalışmalarınızda dışardan herhangibir yardım alıyor musunuz? Suriye dışında bu çalışma nasıl algılanmaktadır?

- Bugün hala Suriye topraklarında yaşayan Ermenilerin “sadece Hristiyan” olduklarına dair geniş bir kanı vardır. Bu tarihsel olarak soykırımın sonuçlarının eksik kavranması olur. Soykırım sonrası 200.000 Ermeni kadın ve çocuk “kayıp” diye not edilmiştir. Nubar yoldaş başta olmak üzere birçok kişinin yaptığı çalışmalarda görüldü ki, o kayıp çocuklar, Arap ve Kürt ailelerin yanında büyümüş ve Müslümanlaştırılmışlardır. Ancak halk, onların Ermeni olduğunu bilmekte ve böyle lanse etmektedir. Bu gerçekliğin daha fazla gün yüzüne çıkmasını sağlamak tarihsel sorumluluğumuzdur.

İkinci olarak gerek taburumuz gerekse de meclisimiz Hristiyan ve Müslüman Ermenilerin biraraya geldiği ve kendi dillerini, kültürlerini yeniden öğrendikleri mecralardır. Hristiyan Ermeniler, Müslümanlaştırılmış Ermeni gerçekliğinin farkına varmış durumdadırlar. Zamanla bu gerçekliğin Suriye dışında yaşayan Ermeni halkımız tarafından da fark edileceğine inanıyoruz. Daha şimdiden birçok Ermeni, bizimle ilişkilenererek bu gerçek hakkında bilgi sahibi olmak istemektedir. Unutmamak gerekir ki, soykırımın esas vuku bulduğu topraklardır Kuzey Suriye ve Rojava toprakları. Bu anlamda aslında soykırıma yönelik esas çalışmanın yapılması gereken yer de burasıdır.

- Bu konuda somut çalışmalarınız var mı?

- Savaş koşulları birçok çalışmanın önüne geçmektedir. Ancak buna rağmen soykırım gerçekliğine ilişkin eğitim çalışmaları yapılmaktadır. Ermeni halkımızın öz örgütlülüklerini geliştirmesi için belli bir dayanışmaya ihtiyaç duyulmaktadır. Bu anlamda bir kampanya başlatılmış durumdadır. **“Suriye/Rojava Ermenileri ile Dayanışalım!”** kampanyasının asıl amacı, soykırımın eksik kalan sonuçları hakkında dünya ezilen halklarını bilgilendirmektir.

Politik olarak TC devletinin saldırılarına karşı kamuoyu oluşturmak ve en nihayetinde öz savunma ve öz örgütlülüklerimizin geliştirilmesi için katkı sunmak gerekmektedir. Bu anlamda Rojava Ermenileri, dayanışma ihtiyacı hissetmektedirler. Bu sadece Ermeni halkının değil, Rojava halkının tamamı açısından

bir ihtiyaçtır. Dayanışma ile devrimin korunması ve inşa süreci başarıya ulaşabilir. TC’nin bu denli pervasızca Rojava’yı tehdit etmesi, Kürdistan’ı işgal girişimleri dayanışmanın eksikliğinden kaynaklanmaktadır esasta.

Dünya ezilen halkları günümüzde dayanışmayı daha güçlü kılmanın arayışı içindedir. Egemenlerin, bölgenin işbirlikçi devletlerinin ve çetelerinin, geleceğe dair hazırlık ve hesapları vardır. Aynı şekilde bizim de yaklaşan savaşa dair hazırlıklarımız vardır. Bu bilinçle dayanışmanın büyütülmesi oldukça elzemdir. Taburumuz en nihayetinde dünya ezilen halklarının bir parçasını temsil etmektedir. Safımız bu anlamda bellidir. Bu mücadelenin önderlerini sahipleniyoruz. Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin önderlerin mirasını sahipleniyoruz. Bu bilinç bize Nubar Ozanyan yoldaştan miras kalmıştır. İbrahim Kaypakkaya’yı, Gonzalo’yu ve daha nice devrim şehidini bu bilinçle anıyoruz. Onların mücadelesinin dünya ezilen halklarının tek kurtuluş yolu olduğunu bilerek atıyoruz adımlarımızı.

- Taburdaki gelişmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Taburun kurulduğu iki buçuk-üç sene içerisinde birçok gelişmeden bahsetmek mümkün. İlk olarak, belli bir niteliğin yakalandığını görmek gerekir. En önemli faktör elbette siyasal niteliğin yakalanması sorunuydu. Binlerce yıllık gelen egemen kültürün kalıntıları ile Suriye Rejiminin Arap milliyetçiliği temelinde kurduğu sistemin etkilerini bir anda aşmak zordur. Esas olan egemenlerin şekillendirdiği toplumun yeniden doğru temelde şekillendirilmesi sorunudur. Eskiye yıkarak, yeniyi ilk etapta zihinlerde inşa etmektir tüm gayretimiz. Bu anlamda geçen süre zarfında olumlu gelişmeler yaşandı. Birçok savaşçımız gerçekliğin farkında ve bu temelde hayatına yön verebilmektedir. Yanısıra sürekli askeri eğitimlerle gücümüz TC’nin olası saldırılarına karşı hazırlıklı olmak zorundadır.

Göç bir çözüm değildir!

- Milyonlarca Suriyeli göç yollarında ve özellikle güncel olarak Doğu Avrupa’da insanlık dışı muamelelere maruz kalmaktadır, hayatlarını kaybedenler oldu. Bu konuya dair yaklaşımınız nedir?

- Bunca emperyalist ve faşist işgalcilere, soykırıma, tehditlere, ekonomik sıkıntılara katlanmak, sürekli yerinden

edilme korkusu ile yaşamak bir halk açısından oldukça zordur. Eğer doğru temelde örgütlenmiş bir halk gerçekliği yok ise, savaş ve ekonomik sorunlardan dolayı insanlar göç etme ihtiyacı duyarlar. Bu sorun, binlerce yıllık bir sorundur. Suriye’de yaşanan iç savaş sonrası Kürt halkının örgütlenmesi ile Rojava’da bir devrim gerçekleştirildi. Ancak DAİŞ barbarlığının yarattığı yıkıcı sonuçlardan kaynaklı özellikle Hristiyan kesim göçe zorlandı. Bu da yetmedi, TC’nin işgalleri nedeniyle binlerce insan göç etmek zorunda kaldı. Sadece Suriye dışına değil, bugün Rojava içinde de mültecilik ciddi bir sorundur. Kamplarda yaşamak zorunda kalan binlerce Efrinli, Serêkanîyêli, Gırê Spîli vardır ve bunlara dışardan çok cüzi miktarda yardım yapılmaktadır. Esas yardım yine Özerk Yönetim tarafından sağlanmaktadır. Hala özellikle Hristiyan kesiminin göç eğilimi ciddi bir sorun teşkil etmektedir.

Biz gücümüz ve koşullarımız elverdiğince göçün bir çözüm olmadığını anlatmaya çalışıyoruz. Göç yollarında yaşanan ölümlerle, Türkiye’de ve Avrupa’da yaşanan ırkçı saldırılar ile durum daha fazla anlaşılmış durumdadır. Esas mesele, kendi topraklarının savunulması meselesidir. Bu başarılabılır bir durumdur. Tabur ve meclis çalışmamız Ermeni halkımıza belli bir perspektif de kazandırmış durumdadır. Taburda ve meclis çalışmasına katılan halkımızın moral gücü daha fazladır, yaşama dair üretme istekleri artmış durumdadır.

Son dönemlerde Türkiye’den Rojava’ya daha fazla geri dönüş yaşanmaktadır. Göçün bir çözüm oluşturmadığı daha fazla görülmektedir. Önemli olanın yaşam alanlarımızın korunması ve geliştirilmesidir. Bu anlamda salt askeri ve toplumsal olarak değil, ekolojik olarak da belli projeler geliştirmekteyiz.

- Ekolojik projenizi açabilir misiniz?

- Yaşanan sorunlara ideolojik ve siyasal olarak doğru yaklaşım sergilemekle meselemiz bitmiyor. Bunun pratik adımlarının örgütlenmesi gerekiyor. Elbette askeri ve toplumsal çalışmalarımız esas çalışmalardır. Ancak günümüzde emperyalist politikaların sonucu olarak iklimsel ve çevresel felaketlerle karşı karşıya bulunuyoruz. Toprakları verimli olmasına rağmen kuraklık bu coğrafyanın en temel sorunu olmaya başlamıştır. TC de bu sorunu bilerek Fırat suyunu kesmektedir, çeteleri vasıtasıyla Xabur suyunu kesmiştir.

Bunlara rağmen yaşadığımız alanları ağaçlandırmak için pratik adımlar atıldı. Su sorununa bir çözüm geliştirildi ve projeyle birlikte ilk etapta 50 bin ağacın ekimine başlandı. Burada esas amaç köylerde ağaçlandırma kültürünü kalıcı hale getirmektir.

Toprağa bağlı üretimin de teşvik edilmesi için belli adımları atmaktayız. Küresel çapta yaşanan iklim felaketlerinden elbette azade değiliz. Ancak bu etkileri minimuma indirmek için bir bilince ve projelere ihtiyacımız var. Bu anlamda ağaçlandırma projesi yapan kesimlerle ortak çalışmalar yapmaktayız. Aynı zamanda buna dair eğitim seminerleri ve toplantılarla bilinç oluşturma yönelimi içindeyiz.

“Ancak çölde yaşayabilen” Ermenilerin torunlarıyız!

- “Dışarda” ya da diasporada olan Ermenilere bir mesajınız var mı?

- Esasta tüm dünya ezilen halklarına bir mesajımız var. Bizler tabur olarak, emperyalizm destekli TC faşizmine karşı topraklarımızı savunmaktayız. Bu anlamda ezilen halkların dayanışması bizim esas ihtiyaç duyduğumuz dayanışmadır. Yanısıra Ermeni kimliğimizden kaynaklı TC’nin ve egemenlerin “özel ilgisine” maruz kalmaktayız. TC’nin 100 yıldır bitiremediği “sorunun” kendisiyiz. Talat Paşa’nın, “ancak çölde yaşayabilirler” dediği Ermenilerin torunlarıyız. Evet biz çölde de yaşayabilir, orayı yaşanabilir yerlere dönüştürebiliriz. Nitekim soykırım sonrası Serêkanîyê, Deyr-ez Zor, Halep, Qamişlo, Dirbesiye, Hesekê ve daha birçok yerin gelişmesine ve kurulmasına önayak olanlar Ermenilerdir. Gücümüzü haklı ve meşru mücadelemizden aldık ve almaya devam ediyoruz. Onlar ise kendi saraylarında dahi rahat yaşayamamaktadırlar.

Katliamcı ve soykırımcı geleneğin torunları kendi saraylarında rahat yaşayabilmek için her türlü baskıya, katliama, yolsuzluğa başvurumaktadırlar. Emperyalistlerin desteği olmasa, orada uzun süre yaşayamayacaklarını bilmektedirler. Bu gerçeklikten kaynaklı Ermenilerin ikinci bir soykırımı, önlemek gibi tarihi sorumlulukları vardır. Dünyanın neresinde olursa olsun, Ermeni halkının dayanışması ile TC’nin soykırım planları boşa çıkarılabilir. Bu konuda tek tek bireylerin ve belli kesimlerin çabaları mevcuttur ancak yetmemektedir. Saldırı tehditleri karşısında ortak sesimiz daha gür çıkmalıdır.

Mao'da Felsefenin Temel Sorusu-1/2

İnsanlığın bilgi düzeyinin gelişim aşamalarının tarihi de olan felsefede kapitalizmin ortaya çıkışından itibaren, materyalistler ile idealistler arasındaki tartışmada; idealistlerin düşünceyi öne çıkaran anlayışlarına karşı materyalistlerin maddeyi öne çıkarmalarının anlaşılır bir yanı vardı. Çünkü, idealistler, önce düşünce, sonra madde diyorlardı. Maddeyi yaratanın düşünce (ide), yani tanrı diye adlandırdıkları “doğaüstü bir gücün” olduğunu ileri sürüyorlardı. Her şeyi o “ulu varlığın” yarattığını ileri sürüyorlardı. Marksizm’in kurucuları Marx ve Engels ise binlerce yıl insan bilincine egemen olan idealizme (düşüncencilik) karşı; “hareket maddenin varoluş biçimi ve düşüncede bu hareketin en yüksek yansımasıdır” önermesini, bilimsel olarak kanıtlamak için uzun ve yorucu mücadele vermek durumunda kaldılar.

Tartışmanın odağı, felsefenin temel sorunu; madde mi düşünce mi öncel ya da bir başka söylemle “varlıkla bilincin ilişkisi” olunca, maddenin hareketinin yansıması olan düşünce üzerinde durma yerine, onun çıkış noktası olan madde üzerinde durma ve onu öne çıkarmak gerekiyordu. Marx ve Engels de bunu yaptı. Yine Lenin, “Materyalizm ve Ampriokritisizm” adlı ünlü eserinde Rus idealistlerine karşı maddi yaşamın belirleyiciliğini öne çıkardı. Yine Mao, Çin’de, özellikle de o zaman ÇKP içinde egemen olan ve idealist felsefeden beslenen dogmatizme ve öznelciliğe karşı savaşmak zorunda kaldı.

Ülkemizde E. Hoca’cı akımlar, felsefenin temel sorununa Mao’nun idealistçe yanıt verdiğini çok “iddialı” bir şekilde ileri sürerler. Mao’nun, bu soruya verdiği yanıt ile Marx, Engels, Lenin ve Stalin’in verdiği yanıtlar arasında bir ayrım var mı?

Bu soruların yanıtını, bu kısa makalede vermeye çalışacağız. Troçkistler ile Hoca’cı akımlar arsında bu “iddia”da bir ortaklığın olduğu söylenebilir. Troçkistlerin, Mao düşmanlığının kaynağının Mao’nun anti-Troçkist olmasından kaynaklı oluşunun kolayca anlaşılabilir bir yanı vardır. “Marksist-Leninist” olduklarını ileri süren Hoca’cılar, Troçkistler ile olan bu yakınlıklarının kaynağı ise onların, felsefi olarak, mekanik materyalist olmalarından kaynaklı olduğu da

bir o kadar aşikardır. Hocacılar, Mao’yu sonradan inkar etmişlerdir ve Mao karşıtlıkları inkarcılık şeklinde sürdürülmektedir. Troçkizm’in de en önemli özelliklerinden birinin inkarcılık olduğunu anımsatarak, felsefenin temel sorusu konusunda Mao’nun görüşlerini inceleyebiliriz.

Maddi yaşamın belirleyiciliği, Marx, Engels, Lenin, Stalin’de de vardır. Onlar bunun temel alarak bunun üzerinden diğer sorunları çözmeye çalışırken, yorumlama ve değiştirmeyi de bu çerçevede ele almışlardır.

“Maddi hayatın –der Marx- üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen şey, toplumsal varlıklarıdır.”

Marx’ın bu önermesi; diyalektik materyalist felsefenin açıklanması ve temel teorik formülüdür. Marksizm’in diğer klasikleri gibi Mao da görüşlerini, Marx’ın bu önermesi temelinde temellendiriyor ve geliştiriyor.

Madde madde sıralayalım ki, Mao’yu çarpıtanların ve soruna mekanikçe yaklaşımların yanlışları daha iyi görülebilsin.

a) “Marksistler, her şeyden önce insanın üretimdeki faaliyetini en temel pratik faaliyet olarak, insanın bütün diğer faaliyetlerinin belirleyicisi olarak görürler.”

Yine Mao’dan:

b) “Bütün sınıflı toplumlarda farklı toplumsal sınıfların bireyleri de farklı biçimlerde belirli üretim ilişkilerine girerler ve maddi ihtiyaçlarını karşılamak üzere üretimde bulunurlar. İnsan bilgisinin serpilip boy attığı ana kaynak budur.”

Sadece yukarıdaki iki alıntı, Mao’nun, felsefenin temel sorusuna nasıl yaklaştığının yazılı belgesini oluşturmaya yetmektedir. Filozofların dünyayı yorumlamaya başlamasından bu yana tartışılabilen “madde-düşünce” ilişkisi ve hangisinin öncel olduğuna yanıt, diyalektik materyalist felsefeyle son nokta Marx ve Engels tarafından konmuştur. Mao da burada bu felsefenin açılımını yapmaktadır.

Mao’ya “idealist” ya da “eklektik” diyenlerin, Mao’nun bu belirlemelerini yok saymaları gerekiyor. Mao, “gerçeğin olgularda aranmasını” söyler. Aynı zamanda, Lenin ve Stalin’den örnekler vererek “devrimci teori olmadan devrimci pratiğin olmayacağını” alıntılar ve bunun açıklamasını yapar. Gerçeğin ol-

gularda (maddi yaşamda) aranması, düşüncenin pratikten üretilmesi materyalist diyalektiğin kendi nesnelligidir. Burada maddenin, onun hareket yasalarından, üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi, bilimsel tecrübe pratiğinden özümseyen sınıf teorisinin önemi vurgulanır. Bu dolaylı bilginin reddi değil, (kaldı ki o da pratikten geliyor) esas olanın, pratikten gelen bilginin öncelliğinin vurgulanmasıdır.

a) “Marksistler, insanın dış dünyaya ilişkin bilgisinin doğruluğunun biricik ölçütünün, insanın toplumsal pratiği olduğunu savunurlar. Aslında insan bilgisinin doğruluğu ancak, önceden beklenen sonuçlara toplumsal pratik süreci (maddi üretim, sınıf mücadelesi ya da bilimsel deney) içinde varıldığı zaman kanıtlanmış olur.”

Mao, insan bilgisinin ana kaynağının maddi üretim ilişkileri içinde olduğunu, Pratik Üzerine adlı klasikleşmiş felsefi makalesinde defalarca örnekler vererek vurgularken nasıl oluyor da “idealist” oluyor, açıklaması, ikna edici olmayan bir zorlama olarak sırtmaya devam ediyor. Ayrıca Mao’nun bu makalesi, Marx, Engels ve Lenin’de olan bilgi teorisinin geniş bir açıklamasına yer verir. Bilginin diyalektik gelişim serüvenini açıklar.

a) “Dış dünyada maddenin bağımsız ve bilinçten ayrı olarak varlığının kabul edilmesi materyalizmin temelidir.”

Mao, “ben böyle düşünüyorum” diyor, bir başkaları da kalkıp; “hayır sen öyle düşünmüyorsun”, “düşünceyi birinci veri, maddeyi de onun yansıması olarak ele alıyorsun” dercesine Mao’yu, Mao’ya rağmen yalanlamaya çalışıyorlar. **(Devam edecek)**

1- Enver Hoca’cı akımlar, Hoca’nın adını kullanmaktan vazgeçmelerine karşın, onun dönekliğinden sonra oluşturduğu revizyonist-mekanik düşüncelerini devam ettiriyorlar.

2- K. Marx, Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı, s. 25, Dördüncü Baskı, Sol Yayınları

3- Mao Zedung, Seçme Eserler C 1, s. 376, Pratik Üzerine, Kaynak Yayınları, İkinci Baskı, 1979

4- Mao, age, s. 377

5- Mao, age, s. 378

6- Mao Zedung, Teori ve Pratik, s. 31, Sol Yayınları

“Onurlu Bir Yaşam İçin Emekçiler Buluşuyor!”

Bugün emekçilerin ürettiği ne varsa bir avuç asalağın kasasında birikirken milyonlarca insanın açlıkla-yoksullukla cembelleştiği bir süreci yaşıyoruz. Yağma, rant, talan, savaş ekonomisi üzerine kurulu düzen, insanları ve ekolojiyi katletmeye devam ediyor. Bu yüzden büyük bir çöküş yaşanıyor, açlık ve yoksulluk zirve yapıyor, sosyal çelişkiler derinleşiyor vb. Tüm bunlar sermaye sahipleri için “olağan”, işçi ve emekçiler için ise güzide bir süreç. İşçi ve emekçileri derinden etkileyen asgari ücret ve bütçe görüşmeleri gelip çatı.

Rutin haline gelmiş zam trafiğine yetişmek artık mümkün değil... Alınan maaş neredeyse eve gelmeden bitiyor. Borçlarını ödeyemediği için intihar eden emekçilerin sayısı artıyor.

Doların “durdurulamaz” artışı karşısında emekçilerin alım gücü Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde düşüşe geçmiş durumda. Yaşamda karşılaşılanın aksine dolar ve TL denklemini akla mantığa uymayan bahanelerle -*maaşın dolar üzerinden alınmadığı* vs.- suyu bulanıklaştırmaya çalışan akılların beyhude çabasını çarşıda pazarda ürünlerin dolarla satıldığına bilinememesine değil niyetine bağlayabiliriz.

Benzer şekilde tasarruf önerilerinde bulunan, “porsiyonları küçültün”, “evleri daha az ısıtın” diyenlerin niyetleri de, dertleri de açıktır. Sıcak bir evde oturmayı, yiyeceği bir lokmayı işçiye, emekçiye çok gören iktidarın, sarayları- köşkleri tam da bu evini ısıtamayan, yiyecek ekmeği olmayan insanlar sayesinde işliyor.

İşçilerin geliri daha eline geçmeden peşinen kesilirken, nüfusun yüzde 90’ını oluşturan emekçiler, dolaylı vergilerin en büyük kaynağını oluşturuyor. Buna karşın Cengiz’inden, Sabancı’sına, Kalyon’undan Koç’una hepsinin vergileri affediliyor.

Her krizinde kendisine düşman yaratan devlet geleneği, bugün de kendisine içerde ve dışarda düşmanlar yaratarak günü kurtarmaya çalışıyor. Savaş naralarıyla şovenizmden beslenen faşist imha ve inkar politikalarının faturası emekçilerin üzerine bindiriliyor. Türk-Kürt uluslarından halkımızın birlikte mücadelesi, faşist yöntemlerle alaşağı edilmek istenerek

ülke içerisinde dilediği gibi koşturma hayalleri kuruluyor.

Burjuva medya kitlenin gündemini seçimler üzerinden şekillendirmeye çalışmaktadır. Seçimlerle bu çıkmazdan çıkılacağına iddia edilmesine karşın emekçilerin dertlerinin mücadeleye, devrimle çözüleceğini haykırmak gerekir. Yaşadığımız kriz, yoksulluk dönemsel veya geçici değil. Nedenleri kapitalizmin doğasında ve Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluş kodlarında aranmalıdır.

Sunu iyi bilmeliyiz ki; vergilerle, düşük ücretlerle krizin faturasını işçi ve emekçilere kesenler, eğitim ve barınma temel bir hak iken öğrenci gençliği sorunlarıyla baş başa bırakanlar ile bu saldırıları sadece konuşmakla yetinenler 2022 yılı için geçerli olacak asgari ücreti belirleyecek. Milyonlarca işçinin yaşamını ilgilendiren asgari ücreti ne iktidarın ne de işçiden kopmuş sendika ağalarının kararına bırakmamak için, emekçilerin insanca ve onurlu bir yaşam talebini mücadele ile gerçek kılmak için yan yana gelelim.

Bu amaçla İzmir’de biraraya gelen devrimci, ilerici güçler olarak “**İnsanca ve onurlu bir yaşam için işçiler emekçiler buluşuyor!**” şiarıyla düzenleyeceğimiz buluşmaya katılalım. İzmir’in birçok mahallesinde, afişlerle, bildiri dağıtımlarıyla, sabahın erken saatlerinde fabrika ve atölyelerde, coşkulu bir şekilde yürüttüğümüz çağrımıza ortak olun!

İzmir Partizan olarak çağrımızdır;

Gelin gücümüzü birleşik bir mücadele zemininde örgütleyelim!

Gelin asgari ücret görüşmelerindeki bu oyunu bozalım.

Gelin, sermayenin ve onun iktidarının saldırılarına karşı ezilenler olarak öfkemizi ve gücümüzü birleştirelim.

Gelin, emeğin ayaklar altına alındığı, bir avuç asalağın şatafat içinde yaşarken bizlerin sefaletle sürüklendiği bu dönemde emeğin gücünü dosta düşmana gösterelim.

Gelin, taleplerimizle alanlarda olalım, emeğimize ve geleceğimize hep beraber sahip çıkalım.

12 Aralık’ta Bornava Cumhuriyet Meydanı’nda Buluşalım!

Trendyol Kuryelerinden Kontak Kapatma Eylemi

Trendyol motokuryeleri, fazla mesai ve azalan ücretlere karşı “Efsane Cuma” öncesi eylem yaptı. İstanbul Beşiktaş’ta Trendyol için çalışan 200 kadar motokurye, ücretlerinde yaşanan düşüş ve hız baskısı nedeniyle meydana gelen kazalara dikkat çekmek için eylem yaptı. Kuryeler, motorlarıyla konvoy oluşturarak şirketin Beşiktaş’ta bulunan binasının önünde geldiler ve bonus olarak adlandırılan sistemle ücretlerinde yapılmak istenen kesintiye itiraz ettiler. Bir işçi “İşsizliği fırsat bilip ücretlerimizde düşüşe gidiyorlar” dedi.

Bir diğer kurye de şöyle konuştu: “Aslında bütün işi yapan biziz. Ancak şirket verilen sözleri yerine getirmedi. Saatlik kazancımızın 30-35 lira kadar üzerine çıkarılacağını söylemişlerdi bize. Motor, yakıt, devlete ödenen Katma Değer Vergisi (KDV) bize ait. Onlar bize haftalık faturalarımızı kesip ödeme yapıyorlar. Ben işe girdiğim zamanda saatlik sistem kalkmıştı. Saatlik 27 lira ücret veriliyordu, bir anda bütün sistemi paket başına çevirdiler. Şirket paket başı 5 lira 90 kuruş vereceğini söyledi. Haricinde gidilen kilometre başında 1 lira 18 kuruş verileceği söylendi. Ancak biz bu kilometre ödemelerini de tam alamıyoruz zaten. Çünkü mesafe internet

üzerinden kuş uçuşu hesaplanıyor. 5 kilometre gidiyorsak 3 buçuk kilometre hesapladı sistem.”

Geçmişte saat başı 27 liraya çalıştıklarını aktaran kurye tekrar bu sisteme geçilmesi gerektiğini vurguladı. Kendilerine ücret kesintisi dışında ek masraflar da çıkarıldığını aktaran kurye şu ifadeleri kullandı: “Yazın ortasında bize zorla mont sattılar. Beşiktaş şubesi 500 liralık bir ücreti ikiye bölüp bizden kesti. Biz gidip itiraz ettiğimizde ‘tişört, yelek yok mu’ dediğimizde ‘kışın mont giymeyecek misin’ gibi yanıt aldık. Bizi yazın ortasında bu montu giymeye zorluyorlar. Hiçbir can güvenliği olmayan bir mont. Sözde korumalık mont olarak satılıyor ama bizim hayatımızı kurtaracak bir mont değil o. Benim gündelik hayatta motor sürerken giydiğim montun omuzlarında titanyum koruma var. Sizinle konuşmadan önce motora bir araba arkadan vurdu. Şanslıydım düşmedim sadece sendeledim. Ben bunu gün içerisinde 50 defa yaşıyorum. Reflekslerim iyi olmasa zaten ölüyor giderim. Bize sattıkları mont beni korumayacaksa ne amacı var bu montu bana satmanın. Bunlar şimdi kışın da ince yelek satarlar.”

“Suçumuz, Ekmeğimizi Çöpten Çıkarmak Mı?”

İstanbul Geri Dönüşüme Katkı Derneği, Avcılar’da Büyük İstanbul Buluşması düzenledi.

Buluşmaya, HDP milletvekili **Serpil Kemalbay**, TİP milletvekili **Sera Kadıgil**, Avcılar Belediye Başkanı **Tuncer Hançerlioğlu** ile aralarında Partizan’ın da bulunduğu devrimci, ilerici kurumlar katılarak destek verdi. Buluşmada açılış konuşmasının ardından sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyonda, son dönemde geri dönüşüm işçilerine yönelik saldırı ve gözaltılar ile İGEKATDER’in direnişi anlatıldı.

Sinevizyonun ardından konuşan İGEKATDER Başkanı **Mesut Aygün**, İstanbul Valiliği’yle yapılan görüşmelerde verilen sözlere ve yasaklara değinerek mücadele çağrısı yaptı. “*Tek suçumuz ekmeğimizi çöpten çıkarmak mı?*” diye soran Aygün’ün ardından derneğin Bahçelievler, Beylikdüzü ve Gaziosmanpaşa şube başkanları ve işçiler söz aldı. İşçiler, kimseye bir zararları olmadığını, geçimlerini çöpten sağladıklarını söylediler.

Konuşmalar sırasında sık sık “**Ekmeğim çekçekte, çekçeğime dokunma**” sloganı atıldı. Etkinlikte geri dönüşüm işçilerinin yaşam mücadelesini anlatan “**Haral-Ekmeğini Çöpten Çıkaranlar**” başlıklı belgeselin gösterimi de yapıldı.

Ardından derneğin farklı ilçelerinden gelen temsilcileri söz alarak konuştu. Esenyurt’tan gelen işçi, salonda Esenyurt Belediye Başkanı’nın olmamasını eleştirirken, Küçükçekmece’den gelen işçi de bugün polis ve zabıtaların depolara baskın yaptığını ve arkadaşlarını gözaltına aldığını dile getirdi. Etkinlik boyunca HDP, CHP ve TİP milletvekilleri de konuşmalar yaptılar.

Etkinlik Gölge Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını yürüten **Grup Gölgedekiler**’in sahne almasıyla sona erdi. Grup adına yapılan konuşmada geri dönüşüm işçilerinin mücadelesinin her zaman yanında oldukları dile getirildi.

Etkinlik hep bir ağızdan söylenen türkülerle ve çekilen halaylarla sona erdi.

“Taleplerimiz Yerine Getirilene Kadar Mücadele Edeceğiz”

Yıllar öncesinde asgari ücretin üç-dört katı maaş alan öğretmenlerin var olduğu özel sektörde, tüm özelleştirme saldırılarının sonunda olduğu gibi, zenginleşen sermaye olurken emekçilerin koşulları günden güne kötüleşti-kötüleşmektedir. Bugün birçok özel sektör öğretmeni, haftanın altı günü 45-60 saati bulan çok yoğun ders programlarıyla, asgari ücret ya da asgari ücretin altında maaşlarla çalıştırılmaktadır. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, bu duruma itiraz edenlerin sesini “Taban Maaş” Kampanyası ile yükseltiyor.

Yıllardır eğitimin kamusal hak olarak görülmediği, neo-liberal saldırının tüm alanı kuşattığı, eğitim öğretim sürecinin sermayenin çıkarlarına göre dizayn edildiği ülkemizde birçok alanda olduğu gibi özelleştirmelerin acı faturası eğitim alanında da emekçilere kesilmekte.

Öğretmen atamalarının ihtiyacı karşılamaktan uzak oluşu, sürekli artan mezun sayısı, eğitime ayrılması gerekirken şirketlere-cemaatlara aktarılan bütçe vb. öğretmenler için çaresizlik ve her geçen gün daha zorlu koşullar doğurmaktadır. Yüz binlerce atama bekleyen öğretmen, sermaye için ucuz iş gücü havzası olarak hazırda bekletilmektedir. 500 bin civarında öğretmen atama beklerken kamu-

da çalışan öğretmen sayısı özel sektörde çalışan öğretmen sayısı her geçen yıl birbirine yaklaşmaktadır.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası emekçilerinden Duygu’dan başlatılan kampanyaya dair kısa aktarımlar aldık. Duygu ilk olarak “Öğretmen Sendikası olarak Ekim ayı başında taban maaş talebiyle kampanya başlattık. Hem sendikamızın duyurusunu yapıyoruz hem de imza topluyoruz. Taban maaştan kastımız da devlet okulunda çalışan bir öğretmenin ek ders ücreti dahil edilmiş olan miktarın, özel sektörde çalışan öğretmenin de taban maaşı sayılması. Çünkü halihazırda asgari ücrete çalışan (hatta daha azına bile) öğretmenler var. Ayrıca maaşın düzenli ödenmesini ve devlet garantisi altına almasını istiyoruz. Yine bu taban maaşın, tıpkı devlet okulundaki öğretmenlerin haftalık 15 ders saati karşılığında olmasını, 15 saat üzerinde girilen dersler için ek ders ödemesi yapılmasını istiyoruz” dedi.

Ayrıca “Bunlar sadece bu talep ile ilgili ayrıntılar ancak biz genel olarak öğretmenlerin meslek kanununun tekrar oluşturulmasını ve yürürlüğe girmesini de istiyoruz. Sözleşmelerin senelik olması, kıdem tazminatlarının güvence altına alındığı bir kanun olmalı” diye-

rek sorunun çözümüne hizmet edecek talepleri olduğunu da dile getirdi.

Öğretmenlerin örgütlenmekten başka çaresi yok!

Duygu ardından çalışma koşullarının düzeltilmesi ve resmî tatil için nasıl çalışmalar yürütüldüğüne dair sorumuza şöyle yanıt verdi; “29 Ekim günü tatildi, onda sorun olmadı ama bir gün öncesi yarım gündü. Yarım gün tatil yapmak istemeyen okullar oldu. O süreçte İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Samsun gibi illerde konuya ilişkin MEB’e talep ve dilekçelerimizi ilettik. İzin vermeyen kurumların listesini ilettik. Birçok kurumu sendika adına aradık, bir kısmını tatil yaptırmaya ikna ettik.”

Duygu son olarak geçtiğimiz günlerde fırtına nedeniyle okullar tatil olurken, özel sektör okullarının tatil olmasına dair ise şu aktarımları yaptı; “Geçen (29-30 Aralık) fırtına yüzünden tatil olması gerekirken bazı okullar öğretmeni okuldan online eğitim için çağırdı, yine kurumları aradık bilgi aldık ve bilgi verdik. Bazı okulları ikna ettik. Ama tek tek kurumlarla karşı karşıya gelerek çözülemeyeceğimiz için asıl talebimiz; devletin özel okullardaki öğretmenleri, devlet okullarında çalışan öğretmenlerden ayırmaması, öğretmeni kurum patronu ve velinin insafına terk etmemesidir. Bu da ancak öğretmen meslek yasasıyla olur. Bu da ‘ben açıklamamı yaptım’ mantığıyla değil, özel okulları kapsayan açıklamalarının ve kararlarının suistimal edilip edilmediğinin takibiyle mümkündür.”

Taleplerimiz yerine getirilene kadar çalışmalarımıza ısrarla etmeye devam edeceğiz, tüm öğretmenlerin eşit statüde olduğu güne kadar örgütleneceğiz. Öğretmenlerin geleceğinin güvence altına alınabilmesi, mesleklerini geçim sıkıntısı yaşamadan sürdürebilmesi ve işine odaklanabilmesi için örgütlenmekten başka çaresi olmadığı ortadadır.”

“Hekimler Yürüyor, Mücadele Büyüyor!”

Türk Tabipleri Birliği, hekimlerin yaşadığı sorunlara karşı Ankara’ya “Beyaz Yürüyüş” gerçekleştirdi. TTB’nin “Emek Bizim, Söz Bizim” çağrısıyla 23 Kasım tarihinde İstanbul’dan başlattığı Beyaz Yürüyüş, Ankara’da TTB Genel Merkezi önüne ulaştı. Yürüyüş boyunca İstanbul, Kocaeli, Bursa ve Eskişehir’deki tabip odaları ile basın açıklamaları gerçekleştiren temsili yürüyüş ekibi, TTB Genel Merkezi önünde doktorlar tarafından çiçek ve alkışlarla karşılandı.

Türkiye’nin farklı noktalarından bir araya gelerek TTB önünde toplanan hekimler, “Hekimler yürüyor mücadeleye büyüyor”, “Direne direne kazana-çağız”, “Sağlıkta şiddet sona ersin”, “Sağlık hakkı satılamaz”, “5 dakikada sağlık, hekimlik olmaz” “Sağlıkta tasarruf ölüm demektir”, “Kadın cinayetleri politiktir” ve “Hastaneler halkındır satılamaz” sloganları attı. TTB önüne “Bu daha başlangıç, yaşamak-yaşamak istiyoruz” sloganı eşliğinde yürüyen hekimler, polis tarafından durduruldu. Bir süre sonra hekimlerin yürüyüşü devam etti.

Tamamlanan Beyaz Yürüyüş sonrasında TTB Merkez Konseyi Başkanı Şebnem Korur Fincancı tarafından okunan basın açıklamasında, Kasım 2021 tarihinde Sağlık Bakanlığı’ndan talep edilen randevuya hala geri dönüş yapılmadığı, 390 günün geride kaldığı hatırlatıldı. “Türkiye tarihinin en büyük ekonomik ve siyasal krizlerinden birisi yaşanmaktadır” diyen Fincancı, krizin en görünür biçimde sağlık sektörüne yandığını belirtti.

Hekimlerin yaşadığı sorunları paylaşan Fincancı, sağlık çalışanlarının çalışma koşullarının iyileştirilmesi için vurguladığı talepleri tekrar vurguladı.

19 Aralık Karanlığı, Hapishanelerdeki Baskı Politikası ve Sınıf Mücadelesi

Faşizm, dünyanın neresinde olursa olsun halka duyduğu nefreti en çok hapishanelerde gösterir. Bu, tarih boyunca böyle olmuştur ve olacaktır da; çünkü faşizmin genel ilkesidir. Özellikle de devrimci ve komünistler bu baskı politikalarına maruz kaldı ve kalıyor. Nedeni ise onların sınıf mücadelesindeki iradelerini kırmak... Faşizmin devrimci ve komünistlere yönelik baskı politikaları ve işkencesi coğrafyamızda da yoğun bir şekilde yaşandı, yaşanıyor. Örneğin 19 Aralık 2000’de “Hayata Dönüş” adı altında yapılan katliam faşizmin politikasıdır.

O dönem yeni inşa edilen F Tipi hapishanelere sevk olmayı kabul etmeyen devrimci ve komünistler, devlet tarafından katledildi. Demokratik Sol Parti (DSP)-Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ve Anavatan Partisi (ANAP) gibi faşist partilerin oluşturduğu koalisyonunun talimatıyla yapılan operasyon sonucunda 30 tutsak yaşamını yitirirken yüzlercesi de yaralandı.

Bu saldırı ve katliam, F Tipi hapishanelerine karşı başlatılan açlık grevlerine ve daha sonrasında ölüm oruçlarına dönüşen eylemlere yönelikti. 19 Aralık 2000’de sabaha karşı başlayan katliam saldırısı, asıl boyut ve hedefini 21 Aralık’ı 22 Aralık’a bağlayan gece gösterdi. Devletin kolluk kuvvetleri, yoğun kimyasal gaz bombası ve kurşun yağmuru eşliğinde duvarları yıkarak ve koğuşları ateşe vererek bunun önceden planlanmış bir katliam olduğunu da göstermiş oldular. O tarihte 20 ayrı hapishaneye aynı şekilde saldırı düzenlendi. Kimyasal gaz bombaları, ateşli silahlarla donanmış 10 bin kişilik orduyla gerçekleşti bu saldırı.

Dönemin başbakanı Ecevit’in saldırıya ilişkin “**Teröristleri kendi terörlerinden koruma**” ifadesi tam da barbarlıklarına uygun bir açıklama idi. Koğuşlar faşizmin kolluk kuvvetlerince alev ve yoğun gaz altına alınırken kendileri gaz maskeleriyle kolayca koğuşları tarayabildiler. Bu sırada devrimci tutsakların bazıları kullanılan kimyasal maddelerin etkisiyle ağır yaralı halde yakalanıp işkence koridorundan geçirildi ve

buralarda şehit düştü. Kimileri kolunu kaybetti, kimilerinin yüzleri kimyasal silahların etkisiyle yandı, hemen hemen tüm devrimciler bir daha eski sağlıklarına kavuşmayacak ağırlıkta yaralandı ve kimisi diri diri yakıldı.

Sokağa hükmetmek için...

19 Aralık katliamı aynı zamanda devletçe, hapishanelerde hayata geçirilmek istenen uygulamaların temelidir. Daha öncesinden de devrimci tutsaklara dönük saldırıları hep gündemde tutan devlet, 2000’lerde katliamlarla ve hayatta kalan tutsakları zorla sevke sürüklemesiyle hapishaneleri izole etme isteğini uygulanabilir hale getirdi. Bu anlamda 19 Aralık’ın gerçekliği ne kadar karanlık gözüksede aslı daha da karanlıktır. Dönemin Adalet Bakanı H.S.Türk’ün, “*Asıl amaç ölüm oruçlarını bitirmek değil, devletin otoritesini sağlamaktır*” gibi söylemleri aslında tam olarak başta olduğumuz gibi faşizmin

hapishanelerindeki baskı politikasının devrimci ve komünistlerin iradesini kırmaya yönelik olduğunu açığa çıkarıyor. Aynı zamanda faşizmin hapishanelere ve devrimci tutsaklara hükmetme isteğinin, sokaktaki direnişi de bastırma isteğinden beslendiğini döneminin başbakanı B.Ecevit’in “*sokağa hükmetmek için hapishanelerine hükmetmek gerekir*” ifadelerinde görmekteyiz. Bu saldırılardan önce başlatılmış olan açlık grevlerinin saldırı sonrası ölüm orucuna dönüştürülmesiyle beraber yine onlarca tutsak hayatını kaybetti. Aralarında 1970 Dersim doğumlu TKP-ML dava tutsağı Nergiz Gülmez de vardı. Nergiz Gülmez yoldaş, ölüm orucunun 123. gününde Kartal Özel Tıp Hapishane’sinde fenalaşması üzerine kaldırıldığı Kartal Devlet Hastanesi’nde

11 Nisan 2001 tarihinde ölümsüzler kervanına katıldı...

Sınıf mücadelesinin her alanı birbirinden beslenir

Günümüzde de devletin hapishanelerindeki kirli politikası devam etmektedir. Kitaplar, dergiler ve gazeteler içeriye alınmamakta, açık görüşler engellenmekte ve görüşe gelen tutuklu yakınlarına çıplak arama dayatılmaya çalışılmaktadır.

Tüm bunlara karşı dönemsel olarak açlık grevleri ve çeşitli direnişler de gelişiyor. İşte tam burada, en önemli görev bizim omuzlarımızdadır. Bizler sokaklarda, meydanlarda, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda yani yaşamın her alanında mücadeleyi, direnişi ve devrimci faaliyeti büyüttükçe içerideki tecridin kırılmasının önü açılacaktır. Sokaktaki mücadeleyi geliştirip büyüttükçe hapishanelerdeki mücadele de büyüyecektir. Çünkü sınıf mücadelesinin her alanı birbirinden beslenir. İşte o sokaklardaki mücadelenin hayatta kalabilmesi ve büyümesi ancak teoriden beslenen pratikle ve pratikten beslenen teoriyle mümkündür. Karl Marks’ın “*Belirleyici olan yazılan programlar değil, atılan adımlardır*” sözlerinden bunu anlamalıyız.

Tüm dünyada olduğu gibi yaşadığımız coğrafyada da sınıf mücadelesinin en keskin, en zorlu dönemlerinden geçmekteyiz. Devler, demokratik alandaki mücadeleyi bütün zor aygıtlarını pervasız biçimde kullanarak bastırmaya çalışıyor. Bu noktada halkın çıkarlarını daha fazla düşünmek ve devrime-devrimin görevlerine bağlanmak hayatidir. Hiçbir zaman diliminin öncesinden yazılmış olan bir formülü yoktur. Hiç kimse yaşamı ve sınıf mücadelesini doğuştan kavramaz. Ama her zaman diliminin öncesi vardır ve bunlardan ders ve deneyim çıkarma olanağına sahibiz. İşte burada devrimcilerin üstüne düşen görev, demokratik mücadeledeki tikanıklarının nedenlerini bulup çözmek ve toplumsal mücadeleyi büyütme. Bu da ancak pratikte atılan doğru adımlarla mümkündür. Pratikte doğru adımları attığımızda toplumsal mücadelenin büyüdüğünü göreceğiz mutlaka.